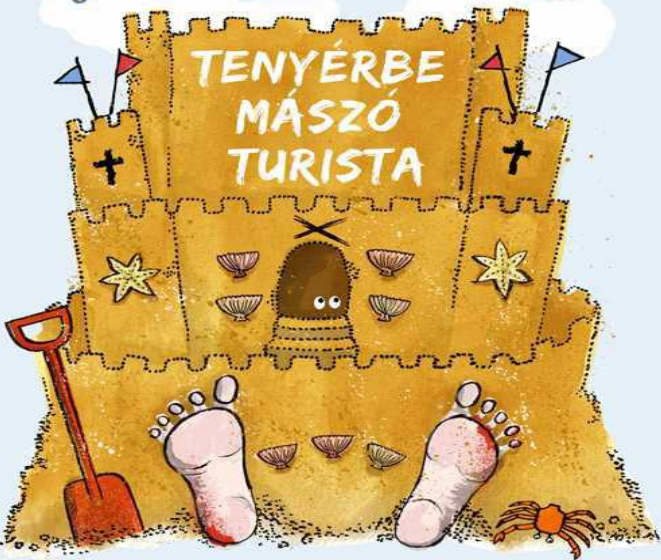

Agatha Raisin

ÉS A

Bár csak máshol lennél...!

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tartalomjegyzék

- [EGY](#)
- [KETTŐ](#)
- [HÁROM](#)
- [NÉGY](#)
- [ÖT](#)
- [HAT](#)
- [HÉT](#)
- [NYOLC](#)

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a tenyérbe mászó turista

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Terrible Tourist*

Copyright © 1997, 2010 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2012

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

Felelős kiadó: Kepets András

Felelős szerkesztő: Greskovits Endre

ISBN 978-963-254-650-6

EGY

AGATHA RAISIN ZAKLATOTT, boldogtalan asszony volt. A szomszédjával, James Lacey-vel való egybekelését meghiúsította az előző férj felbukkanása, akiről Agatha mindaddig azt remélte, hogy halott. Ám a férfi nagyon is életben volt, mármint hogy amíg át nem segítették a másvilágra. Agatha úgy hitte, hogy a gyilkossági ügy felgöngyölítése újból összehozta őket Jamesszel, az ezredes azonban elhagyta őt, és Ciprusra távozott.

Habár a cotswoldsi Carsely falvában élt élet sokat csiszolt Agathán, a lelke mélyén ő még mindig az a kemény üzletasszony volt, aki azelőtt saját PR-céget vezetett Mayfairben, amin azért adott túl, hogy idejekorán visszavonuljon, és leköltözzön vidékre. Egyszóval Agatha úgy határozott, hogy James nyomába ered.

Ismeretes volt előtte, hogy Ciprus kettéosztott állam: északon törökök, délen görögök lakják. James északra utazott, és Agatha valahogy szerét ejti majd, hogy megtalálja, és újra magába bolondítsa az ezredest.

Eredetileg azt tervezték, hogy Észak-Cipruson töltik majd a mézesheteket, és Agatha morózusabb pillanataiban fölöttébb kőszívűnek és otrombának érezte James Lacey-től, hogy képes volt egymagában odautazni.

Amikor Mrs. Bloxby, a lelkész neje átlátogatott hozzá, tarkabarka nyári ruhák kazlái között talált rá Agathára.

– Ezt mind magaddal akarod vinni? – kérdezte Mrs.

Bloxby, kisimítva egy ősz hajtincset a szeméből.

– Nem tudom, meddig leszek távol – felelte Agatha. – Úgyhogy inkább több ruhát viszek.

Mrs. Bloxby kétkedően nézett rá. Majd így szólt:

– Okos dolog ez? Úgy értem, a férfiak nemigen szeretik, ha valaki üldözi őket.

– Valahogy be kell cserkésznünk őket – csattant fel Agatha. Felkapott egy aranysárga és fekete, egyrészes fürdőruhát, és elégedetlenül nézegette.

– Nem bízom James Lacey-ben – mondta lágy hangján Mrs. Bloxby. – Mindig is hideg, magának való embernek tartottam.

– Te nem ismered őt – háritott Agatha, miközben arra gondolt, milyen volt Jamesszel az ágyban, felidézte viharos, ámbátor néma éjszakáikat, melyek során James soha nem suttogott neki szerelmes szavakat. – Amúgy is szükségem van erre a vakációra.

– Csak ne maradj sokáig. Mind hiányozni fogunk neked.

– Mi hiányozhatna nekem Carselyből? A nőegylet, a templomi multságok, a dögunalom?

– Ez azért egy kicsit erős, Agatha. Azt hittem, kedveled Carselyt.

Agatha azonban úgy érezte, hogy James nélkül a falu átalakult sivár, végestelen-végig nyomasztóan egyhangú ürességgé.

– Honnét indul a géped?

– A Stansted repülőtérrel, Essexből.

– Hogy jutsz oda?

– A kocsimmal, ott hagyom a reptéri parkolóban.

– Az egy vagyonba fog kerülni, ha csakugyan sokáig leszel távol. Hadd vigyelek ki.

De Agatha megrázta a fejét. Mielőbb maga mögött akarta hagyni Carselyt, az álmos Carselyt a szívélyes falubeliekkel, a zsúpfedeles házikókkal és minden mással egyetemben.

Csöngettek. Agatha ajtót nyitott, és Bill Wong detektívfelügyelő sétált be érdeklődően körülpillantva.

– Szóval, tényleg elutazik – jegyezte meg.

– El, és ne is próbáljon tartóztatni, Bill.

– Szerintem Lacey nem ér ennyit, Agatha.

– Ez az *én* életem.

Bill mosolygott. Felerészben kínai volt, felerészben angol, a húszas évei derekán járt, és ő volt Agatha első barátja, ugyanis a vidékre költözését megelőzően Agatha rideg, barátok nélküli világban élt.

– Menjen hát, ha muszáj. Hozna anyámnak egy doboz szultánkenyeret?

– Persze – mondta Agatha.

– Még azt is üzeni, hogy ha visszajött, feltétlenül jöjjön el hozzánk vacsorára.

Agatha elfojtotta borzongását. Mrs. Wong rémes perszóna és csapnivaló szakács.

Kiment a konyhába kávéfőzőt főzni meg süteményért, s hamarosan mind együtt üldögéltek, és helyi ügyekről locsogtak. Agatha érezte, hogy meginog az elszántsága. Hirtelen tisztán látta, ahogy James Lacey arca megkeményedik, amikor viszontlátja őt, de elhessegette a borús képet.

Utazik és punctum.

A HEATHROW RETTENETES emberkésésével összevetve a Stansted repülőtér üdítő élmény volt Agathának. Kiderült, hogy nem csupán a váróban lehet dohányozni, hanem a beszállókapunál is. Volt ott néhány brit turista és olyan, külföldön élő brit, aki most készült hazamenni. Utóbbiakat könnyen lehetett azonosítani, mivel fajtájuk jellegzetes öltözékét viselték – a nők nyomott mintás ruhát, a férfiak könnyű öltönyt vagy blézert az elmaradhatatlan nyaksállal –, és valamennyien fojtott, brit-indiai akcentussal beszéltek. Úgy tűnt, a Cyprus Turkish Airlines járatain még mindig létezik a birodalmi Britannia.

A beszállókapu közelében ülő Agathát jobbra törökök vették körbe. Utastársai mind terjedelmes kézipoggyászhalommal érkeztek.

A hangosbeszélő felszólította őket, hogy kezdjék meg a beszállást. A dohányzó helyeken ülőket hívták először. Agatha boldog sóhajtással szállt fel a gépre. Felégette maga mögött a hidat. Most már nem fordulhat vissza.

Ahogy a gép felemelkedett Essex szürke, esős egére, a sík földek fölé, az összes utas lelkesen tapsolt. Ezek meg minek örülnek ennyire?, merengett Agatha. Tudnak valamit, amit én nem? Tán szokatlan jelenség, hogy fel bírt szállni valamelyik gépük?

Amint a gép behúzta a kerekeit, kialudt a dohányzást tiltó jelzés, és Agathát kisvártatva tömény cigarettafüst burkolta be. Ablak mellé szolt a jegye, és egy terebélyes ciprusi török asszonyosság ült mellette, aki időről időre rámosolygott.

Agatha elővette a könyvét, és olvasni kezdett.

Aztán, mielőtt megkezdték volna az ereszkedést a Törökország nyugati részén fekvő Izmir fölött, ahonnét majd csak egyórás várakozás után fognak felszállni, a gép heves turbulenciába keveredett. A légikisasszonyok veszedelmesen ide-oda gördülő zsúrkocsijukba kapaszkodtak. Agatha hangtalanul imádkozott. Mások cseppet sem nyugtalankodtak. Bekapcsolták a biztonsági öveiket, és folytatták a barátságos, török nyelvű csevejt. A kitelepült britek sem zavartatták magukat, az Agathához hasonló turisták pedig inkább rejtegették ijedelmüket, hogy ne hozzanak szégyent a brit vérré.

Amikor Agatha már azt hitte, hogy a gép menten elemeire hullik, odalent feltűntek Izmir fényei, és nemsokára landoltak. Újfent kitört a taps, s ezúttal Agatha is csatlakozott az üdvívalgókhoz.

– Ez ijesztő volt – fordult a mellette ülő asszonyhoz.

– Inkább mulatságos, aranyoskám – mondta a ciprusi török asszonyság kelet-londoni akcentussal. – A Disney Worldben fizetni kell az ilyen mókákért.

Egy órával később újból felszálltak. A Törökországtól Ciprusig vezető úton szikkadt kenyérszeletet és kecskesajtot szolgáltak fel, amely úgy nézett ki, mintha gép adagolta volna, a lakomát meggyélével öblítették le.

Agatha érezte, hogy a gép ismét ereszkedésbe kezd. Újabb turbulencia következett, ezúttal viharba kerültek. A gép vadul hánykolódott, s az ablakon kitekintő Agatha riadtan vette észre a repülőjük testét szinte teljesen elnyelő kékes villámokat. Az utasok meg csak mosolyogtak,

diskuráltak és cigarettáztak.

Agatha ezt már nem állta meg szó nélkül.

– Ilyen időben nem kéne megkockáztatni a landolást – mondta a mellette ülő asszonynak.

– Jaj, aranyoskám, ezek akármilyen körülmények között leviszik a gépet. A pilóta török. Érti a dolgát.

– Hölgyeim és uraim – szólt egy nyugodt hang. – Rövidesen landolunk az Erçan repülőtéren.

A leszállást megint csak zajos taps követte. Agatha kikukkantott. Nemrég eshetett. A gép farában óvatosan rátette a lábát a rosszul rögzített, ezért vészjóslóan ingó, rengő lépcsőre.

Hazafelé majd inkább úszom, gondolta.

Miután sikeresen leért az aszfaltra, rádöbbsent, hogy fullasztó a hőség. Mintha forró levesben evickélne az ember. Elcsigázottan a reptér épülete felé vette az irányt. A repülőtér inkább katonai, mint civil létesítménynek tetszett. Egészen 1975-ig valóban a légierő támaszpontjaként szolgált, és nem sok változáson esett át azóta.

Agatha beállt az útlevél-ellenőrzésnél kigyózó sorba, ahol azért volt akkora tömeg, mert sok török cipriótának brit útlevele volt. A repülőn megismert szívélyes asszonyság szólalt meg a háta mögött:

– Ne engedje, hogy az útlevelébe nyomják a pecsétet. Kérjen tőlük űrlapot.

– Miért? – kérdezte Agatha hátrafordulva.

– Mert ha át akar menni Görögországba, nem fogják beengedni, ha a mi pecsétünk díszel az útlevelében. Ha viszont az űrlapra kapja a pecsétet, azt később kiveheti az

útleveléből, és egyszerűen eldobja.

Agatha megköszönte a tanácsot, megkapta az úrlapot, kitöltötte, és a csomagkiadóhoz ment.

Aztán csak várt.

– Mi lesz már? – mérgelődött.

Senki sem felelt, bár néhányan derűsen rámosolyogtak. Egyébként tovább beszélgettek, dohányoztak, és ölelgették egymást.

A rámenős, ellentmondást nem tűrő Agatha Raisin a világ legbékésebb emberfajtája közé csöppent.

Mire megérkezett a csomagja, és felpakolta két hatalmas bőröndjét a gurulós kocsira, majd átverekedte magát a vámon, patakokban folyt róla a víz, és remegett a fáradtságtól.

A Dome Hotelban volt szobafoglalása Keriniában, és az Angliából való elutazása előtt telefonon arra kérte őket, hogy küldjenek érte taxit.

Ahogy végigpásztázta a repülőtéren várakozók arcát, először azt hitte, nem jött ki érte senki. Aztán megpillantott egy „Mrs. Rashin” feliratú papírt tartó férfit.

– Dome Hotel? – kérdezte Agatha különösebb reménykedés nélkül.

– Hogyne – így a taxis. – Nincs probléma.

Agatha eltűnődött, hogy talán akad valahol egy Mrs. Rashin, aki szintén taxira vár, de túl fáradt volt hozzá, hogy ilyesmivel törődjön.

Hálásan dőlt hátra a taxi hátsó ülésén. A párás ablakokon túl a koromfekete éjszaka suhant el mellette. A taxi letért az autópályáról, katonai utakon manőverezett,

majd ráhajtott egy meredek hegyi útra. Fűrészkes gerincű heglánc tornyosult az éjszakai ég háttérében.

Aztán megszólalt a sofőr:

– Kerínia. – Messze alattuk, jobb kéz felé Agatha egy város fényziporkáit pillantotta meg, egy városéit, amelyben James Lacey is ott van valahol.

A DOME HOTEL jókora épület Kerínia, török nevén Girne tengerparti részén. Látott már jobb napokat, és elnyűtt koloniális pompát árasztott magából. Volt a Dome-ban valami ellenállhatatlan.

Agatha bejelentkezett, és felvitette bőröndjeit a szobájába. Bekapcsolta a légkondicionálót, lezuhanyozott, és készült lefeküdni; fáradt volt a kicsomagoláshoz.

Elnyújtózott az ágyon. De fáradtság ide vagy oda, csak nem jött álom a szemére. Egy darabig forgolódott, azután felkelt az ágyból.

Nagy ügyel-bajjal elhúzkodta a függönyt, kitárta az ablakot, majd a spalettát is.

Kisétált a kicsiny erkélyre, és máris elszállt a bosszúsága. Békés nyugalomban, előtte terült el a holdfényben fürdő Földközi-tenger. Jázminillatú volt a levegő, a tenger sós szaga járta át. Agatha a vaskorlátra támaszkodott az erkély végében, és mélyeket szippantott a meleg levegőből. A tenger hullámai az odalent sorjázó sziklákat csapdosták, balra tengervízzel feltöltött úszómedencét vájta a sziklába.

Amikor visszament a szobájába, azon kapta magát, hogy rettentően visket a nyaka meg a karja. Istenverte

szúnyogok! Előkereste a bőröndjéből a rovarcsípésre való krémet, és vastag réteget kent belőle magára. Aztán, miután becsukta az ablakokat és a spalettákat, újból leheveredett az ágyra.

Feltárcsázta a recepciót.

– *Effendim?* – szólt bele a telefonba egy fáradt hang.

– Szúnyog van a szobámban – csattant fel Agatha.

– *Effendim?*

– Nem érdekes – morogta Agatha.

A szúnyogzümmögés és Agatha azon félelme dacára, hogy még több csípés lesz rajta – márpedig ha megtalálja Jamest, és úszni mennek, nem óhajt rút dudorokat a testére –, lassanként lecsukódott a szeme.

Kopogtattak.

– Nyitva – szólt ki Agatha.

Szállodainas lépett be légycsapóval a kezében. Fekete szeme körbecikázott a szobán. Aztán kíméletlenül lecsapott a fegyverével.

– Ennek annyi – közölte vidáman.

Agatha megköszönte, és adott neki borraivalót.

Újból lecsukódott a szeme, és rémálmot látott, amelyben hasztalan igyekezett eljutni Észak-Ciprusra, ugyanis valaki Hongkongba térítette a gépét.

Reggelre kelve majd kicsattant az örömtől. Hiszen itt van Cipruson, és James várja valahol odakint, a jázminillatú világban.

Csinos, virágmintás kartonruhát vett fel, hozzá szandált, és lement reggelizni. Az étkező a tengerre nézett.

Izraeli turisták is voltak, s ez meglepte Agathát, aki úgy

tudta, hogy ez muszlim ország, azt azonban nem tudta, hogy a muszlim törökök nagy csodálattal adóznak a judaizmusnak. Anyaországi törökök is akadtak a turisták között – Agatha erről is csak később szerzett tudomást, amikor már képes volt megkülönböztetni egymástól a törökországi és a ciprusi törököket. A brit turistákat viszont rögtön fel lehetett ismerni a ruházatukról és sápkóros, mafla képükről, az idegenben járó britek furcsán tétova arckifejezéséről.

Az étteremben is működött a légkondicionálás. Agatha kiszolgálta magát a szokatlan büféválasztékból, melyben egyebek között a fekete olajbogyó és a kecskesajt is megtalálható volt, aztán kísétált a hotelből, s alig várta, hogy hozzáfogjon a vadászathoz.

Felnyögött, amikor mellbe vágta a hőség. Velejég britként szükségét érezte, hogy valakinek panaszt tegyen erről. Visszamasírozott a szállóba, és meg sem állt a recepcióspultig.

– Itt mindig ilyen meleg van? – dohogta. – Elvégre szeptemberben járunk. Már vége van a nyárnak.

– Ötven éve ez a legmelegebb szeptemberünk – mondta a recepció.

– Túrhetetlen ez a kánikula.

A recepció közönyösen megvonta a vállát. Agatha ekkor még nem tudta, hogy török az istenadta, és a török szállodai alkalmazottak sajnálatos udvariasságficamban szenvednek.

– Esetleg hajózzon ki – vetette fel a férfi. – A kikötőben tud hajót bérelni. Vízközelben kellemesebb.

– Nem szeretném az időt pocsékolni – mondta Agatha. – Keresek valakit. Egy bizonyos Mr. James Lacey-t. Nem itt szállt meg?

A recepciós ellenőrizte a nyilvántartásban.

– Nem.

– Tudna nekem adni egy listát az észak-ciprusi szállodákról?

– Nem.

– Miért?

– Azért, mert nincs ilyen listánk.

– Az ég szerelmére! Hol tudok kocsit bérelni?

– Az Atlantic Cars itt van a szomszédban.

Agatha az orra alatt zsémbelve kibaktatott, és átment a hotellel szomszédos autókölcsönző aprócska irodájába. Igen, bérelhet náluk kocsit, tájékoztatták, és van rá lehetőség, hogy brit bankkártyával fizessen.

– Nálunk is balra hajts van – mondta az ügyintéző hibátlan angolsággal.

Agatha kitöltötte a papírokat, leperkálta a bérleti díjat, és hamarosan egy Renault volánjánál ülve araszolt Kerínia zsúfolt utcáin. A többi sofőr lassan, de kiszámíthatatlanul vezetett. Senki sem fáradt vele, hogy indexeljen. Agatha lehúzódott egy parkolóhelyre a főutcán, mert eszébe jutott, hogy van a táskájában egy útikönyve Észak-Ciprusról, még indulás előtt vásárolta egy oxfordi könyvesboltban. Biztosan felsorolják benne a szállodákat. Most vette csak észre, hogy az *Észak-Ciprus* útikönyvet, John és Margaret Goulding művét a cotswoldi, azon belül a Moreton-in-Marsh-i székhelyű Windrush Press adta ki. Ezt szerencsés

előjelként értékelte. És csakugyan benne voltak a könyvben a keríniai szállodák. Visszatért a hotelszobájába, és végigtelefonálta őket, de egyikben sem tudtak James Lacey-ről.

Így aztán maradt a légkondicionált szobában, és Keríniáról olvasott. Jóllehet a törökök Girne néven emlegették a várost, a legtöbben továbbra is a régi településnevet használták. Nicosiából hasonlóképpen Lefkoşa lett, de gyakran továbbra is Nicosiának hívták. Kerínia, olvasta Agatha, kis északi kikötőváros és turisztikai központ híresen szép kikötővel, mely fölött vár emelkedik; a várost Krisztus előtt a tizedik században alapították az akhájok, majd a rómaiak átnevezték Corineumra. Később fallal kerítették körbe a kalózok ellen, és a szentjánoskenyérfa kereskedelmének egyik központja lett, ám 1631-ben javarészen elpusztult, és 1814-re már csupán tucatnyi család otthona volt. A britek támasztották fel romjaiból, akik helyrehozták a kikötőt, és megépítették a Nicosiába vezető utat. A sziget 1974-es kettéosztása előtt, amikor beáramlottak a törökök, hogy megvédelmezzék az övéiket a görögök ellen, Kerínia közkedvelt célpontja volt a brit kivándorlóknak. Az 1974-es év után a sziget déli részén található Limassolból érkező menekültek árasztották el, s ekkor ismét finom, úri menedék lett, új kikötővel a város keleti részében.

Agatha letette az útikönyvet. Az új kikötő említése eszébe juttatta a recepciós javaslatát, hogy hajózzon ki.

Újból elindult, és a rekkenő hőségben kóvályogva a kikötő felé caplatott, kerülgette a halvendéglők elé kitett

fonott székeket, míg meg nem pillantott egy sétahajózást hirdető táblát. A jacht neve *Mary Jane* volt. A hajóskapitány észrevette, hogy Agatha a táblát vizslatja, és a stégen végigballagva odaköszönt neki. Elmondta, hogy húsz fontba kerül az út, ám ebben egy könnyű ebéd is benne foglaltatik. Fél óra múlva hajóznak ki, így Agathának még éppen annyi ideje maradt, hogy visszamenjen a szállodába a fürdőruhájáért.

Megvette a jegyét, és azt mondta, mindjárt visszajön. Annyira melege volt, hogy gondolni sem bírt Jamesre. Kecsegtetőnek találta az ötletet, hogy lágy tengeri szellőben hajókázzon. James várhat.

Valami okból, talán a hőség szédítette meg, úgy képzelte, hogy ő lesz az egyetlen utas. De rajta kívül még nyolcan voltak, egytől egyig angolok.

Volt ott két férfi meg egy nő, felsőbb osztálybeliek, méregdrága ruhákban parádézta, és harsogva beszéltek. A férfiak egyike idősödő úr sárgás-őszes bajusszal, szemüvegben, tar feje búbján rózsaszín fejbőrrel, ahol megpörkölte a nap. A másik férfi magas, sovány és sápadt, s a jelek szerint a nő férje, aki úgyszintén magas, sovány és sápadt, viszont mély dekoltázst és lehengerlő szexuális vonzerőt mondhatott a magáénak. Ahhoz a réteghez tartoztak, amelyik az arisztokrácia leggyalázatosabb szokásait követi, és hírből sem ismeri a jó modort. Ők nem beszélgettek, hanem kiabáltak, és fitymálón méregették utastársaikat. Megvetésüknek egy Rose nevű, középkorú, lenőtt, szőke hajú, hosszúkás ujjain gyémántgyűrűket villogtató nő volt az elsődleges célpontja,

akit ugyancsak ketten kísérték, egy eléggé éltes úr meg egy középkorú férfi. Ők hárman bizonyos értelemben a felsőbb osztálybeliek tükörképéül szolgáltak: Rose vonzotta a pillantásokat, a középkorú férfi a férje, az idősebbik a barátjuk lehetett.

Agatha fájlalta, hogy nem hozott magával könyvet vagy újságot, ami mögé elrejtőzhetne. A kapitány bemutatta őket egymásnak. A felső kasztbeliek: Olivia Debenham és a férje, George, valamint a barátjuk, Harry Tembleton; a plebsz: az említett Rose, családneve Wilcox, a férje, Trevor, valamint a barátjuk, Angus King. Trevornak sörhasa volt és ádáz tekintete, ritkás, világos haja és dús ajka. Angus: vén skót, kigombolt inge lötytyedt mellet fedett fel. Csakúgy, mint Rose és Trevor, ő is elég tehetősnek látszott. Tulajdonképpen, gondolta Agatha, ezek alighanem az essexi úrgazdagok díszpéldányai, akik a Thatcher-érában szedték meg magukat, és minden bizonnyal simán zsebre vágják a másik hármat, akik egyfolytában gőgösen méricskélik őket. Aztán volt ott még egy sóatlan párocska, suttogásnál alig hangosabban Alice és Bert Turpham-Jones néven mutatkoztak be, mire Olivia felvihogott, és nagy hangon megjegyezte, hogy manapság már semmit sem jelent, ha valakinek kéttagú a családneve.

Agathát befogadta volna társaságába a pirinyó bártskisajátító Olivia, George és Harry, ő azonban nem rokonszenvezett velük, így inkább a kevésbé előkelőkhöz csapódott, akik a hajó orrában üldögéltek.

Rose-nak irritáló nevetése és a Temze-torkolat környékére jellemző, sajátos kiejtése volt, de Agatha

érdeklődését felkeltette. Annak ellenére, hogy Rose feltehetően az ötvenes éveit tapodta, sikerült hamvasra vennie a figurát. Biggyesztette ajkát; rebegtette műszempilláját; kivágott, fodros nyári ruhája tökéletes keblet sejtetett; magas sarkú, pántos szandálban végződő hosszú lába barna volt és sima. A nyakán meg a szája és a szeme körül ráncok mutatkoztak, de valamennyi mozdulatáról és egész testbeszédéről ordított, hogy pazarul teljesíthet az ágyban.

Trevor rajongva imádta őt, miként az agg skót, Angus is. Társalgás közben kiderült, hogy Trevornak jól menő vízvezeték-szerelő üzlete van, Angus pedig, akivel nemrégiben ismerkedtek össze, nyugdíjba vonult kereskedő. A halk szavú párocska egy-egy könyvbe temetkezett, így a beszélgetés Agatha, Rose, Trevor és Angus között folyt tovább.

Rose elejtett megjegyzéseiből az derült ki, hogy rendkívül olvasott nő. Agathának úgy tűnt, mintha minden közbeszólás után tudatosítaná magában, hogy ostobácska szépséget alakít, mint aki kiesett a szerepéből. Vajon a pénz mozgatja? Az ujjain csillogó számos gyűrűben valódi gyémántok csillogtak.

Utazásuk rövid volt, de kellemes, a tengeri szellő felpezsdítette őket. Egy parányi öbölben vetettek horgonyt.

Úsztak egyet. Agatha jól úszott, de nem volt formában, és rá kellett döbbennie, hogy a part lényegesen messzebb van, mint a jachtról látta. Örült, hogy lerázta a többieket, hanyatt fordulva lebegett a sekély vízben, és a tűző nap ellen szemét lehunyva arról ábrándozott, hogy találkozik

Jamesszel. Ekkor sziklának ütközött. Lapos szikla volt, amely inkább csak megbökte, nem ütötte meg igazán, de Agatha sietősen talpra kecmergett, és rémülten jártatta körül a tekintetét. Még mindig nem heverte ki a sokkot, hogy valaki leütötte és kis híján élve eltemette őt a legutóbbi „ügye” során.

Hallotta, ahogy zakatol a szíve. Vett néhány mély lélegzetet, és letottyant a zöldeskék vízbe, ami itt elég sekély volt.

A hajóskapitány, Ibrahim, ott úszkált a közelben, vigyázott az utasaira, nehogy valamelyikük vízbe fúljon vagy szívrohamot kapjon. Alacsony, fekete hajú, Ferda nevű felesége, aki vele tartott a hajón, az ebédrel foglalatoskodott, s a víz egészen Agatháig vitte az edénycsörgés és üvegcsilingelés hangját.

Rose férje, Trevor testes s immár lazacrózsaszínűre égett tömegét vonszolta fel éppen a jacht oldalába épített lépcsőn. Félúton megtorpant, és kitekintett az öbölre.

Agatha is odanézett, hogy lássa, mi keltette fel Trevor figyelmét. Nem messze Agathától Rose és Olivia férje, George üldögélt egymás mellett a vízben, s épp nevettek valamin.

Olivia ezenközben hátúszásban szelte a habokat. Trevor még mindig nem mozdult. A nőkhöz tartozó két idősödő barát, Harry és Angus szeretett volna visszajutni a fedélzetre. Harry a karját kinyújtva megkoppintotta Trevor hátát. Trevor megfordult, és a vízbe pottyant, csaknem a két öregemberre. Úszni kezdett a felesége felé. Rose észrevette, hogy közeleg, mire nyomban faképnél hagyta

George-ot, és úszni kezdett Trevor felé.

Agatha meg se mocsanva élvezte a magányt. Hirtelen teljes szívéből arra vágyott, hogy Jamest elfeledve újra szabad legyen, és szabadon élvezhesse békés vakációját anélkül, hogy szüntelenül és megszállottan kísértené az ezredes emléke. Aztán meghallotta, hogy hívják a jachtról. Hamarosan tálalják az ebédet. Agatha vonakodott visszatérni. A Rose iránti kérészéletű érdeklődése elpárolgott, s most úgy érezte, hogy az összes utastársát utálja. Visszaúszott, és ahogy felmászott a lépcsőn, tudatában volt, hogy megnőtt a hasa. Mire megtalálja Jamest, muszáj lesz lefogynia.

Az ebéd – jó bor, finom csirke, friss saláta – ízletesnek bizonyult. Agatha az olyan turista elégedettségével telve, aki meggyőződött róla, hogy nem kopasztották meg, eléggé feloldódott ahhoz, hogy csatlakozzon Rose-ék társaságához. Mindazonáltal észrevette, hogy Olivia férje, George a bárpult mellől Rose felé pillantgat. A férfi félhangosan mondott valamit a feleségének, mire a nő harsányan felelt:

– Ma nincs kedvem a szegénynegyedben csatangolni.

Amikor fiatalok kerülnek össze egy külföldi kiránduláson, a végén megadják egymásnak a címüket, vagy megegyeznek egy esti találkozóban. A középkorúak és az idősebbek némán, mindössze mosolyogva odabiccentenek egymásnak elváláskor. Agatha elemében volt visszafelé a hajóúton, ugyanis mindenkinek beszámolt detektívtevékenységéről, és önnön agyafúrtságát alátámasztó gazdagon kiszínezett történetekkel

szórakoztatta őket.

Hanem amikor a jacht besiklott Kerínia kikötőjébe a régi vár árnyékában, Agatha is csak elköszönt és távozott. Olivia a férjével és közös barátjukkal együtt a Dome Hotelban lakott. Kis szerencsével el tudja majd kerülni őket. Most fontosabb dolga van.

Meg kell találnia Jamest.

AZNAP ESTE NEM SZÍVESEN vacsorázott volna a szállóban, felütötte hát az útikönyvét, és egy Szőlőskert nevű étterem mellett döntött, az tűnt a legbiztatóbbnak, de taxival tette meg a rövid utat, mivel nem akaródzott vezetnie. Jól választott, az étterem ugyanis egy öreg, oszmán stílusú ház kertjében volt. Agatha bort meg kardhal-kebabot rendelt, és próbált úgy tenni, mintha nem volna magányos.

A kertet jázminillat ülte meg, és brit beszéd töltötte be. A hely a britek nagy kedvence, legalábbis ezt állította róla a szőke Carol, aki kihozta Agatha ételét. A britek kétségkívül nagy számban képviseltették magukat Észak-Cipruson: még saját falvak is volt Kerínia határában, Karamannak hívták, és csupa angol nevet adtak az ottani házaknak, de volt könyvtáruk meg egy Varjúfészek névre keresztelt italmérésük is.

Agatha hozott magával könyvet, és éppen olvasni próbált a gyertyafénynél, amikor Carol letette elé az üzenetet. Mindössze anyyi állt rajta:

– Jöjjön, csatlakozzon hozzánk.

Körbenézett az étteremben. Rose és férfitársasága, valamint Olivia és férfitársasága éppen helyet foglalt az

egyik középső asztalnál. Mosolyogtak és integettek Agathának.

Agatha kíváncsiságát felkeltette a kompánia szokatlan összetétele, így aztán fogta a tányérját meg a borát, és csatlakozott hozzájuk.

– Ezt a meglepetést! – így Rose. – A közelben sétáltunk, amikor megszólal az én Trevorom, és azt kérdi: „Nem Olivia az ott?” – Agatha észrevette, hogy Olivia arca megrándul. – Georgie meg felszólít, hogy csatlakozzunk hozzájuk bátran, és tessék, most mind együtt vagyunk! Hát ez oltári!

Agatha meghökkenésére Olivia erőt vett magán, és igyekezett udvariasan viselkedni Rose-zal, Trevorral és Angusszal. Kisült, hogy a férje, George nemrégiben vonult nyugállományba a külügyminisztériumból, továbbá hogy Harry Tembleton gazdálkodó, s hogy Olivia már hallott Agatháról, ugyanis Debenhaméknek a cotswoldsi Lower Cramberben van udvarházuk.

Körbejárt a bor, és Rose egyre jobban felélénkült. Úgy tűnt, hogy személyében a kétértelműségek nagymesterével van dolguk. Szerfölött csúnya nevetése volt, amolyan ginnel és napi hatvan szál cigarettával érlelt kocsmai bruhaha, amely bezörömbölte az éttermet. George keresztbe tette a lábát az asztal alatt, és a lábfeje súrolta Rose lábát. Elnézést kért, mire Rose rikácsolva felröhögött.

– Nana – mondta, és sovány, hegyes könyökével oldalba bökte a férfit –, tudom, miben sántikál!

Agatha nem hitte volna, hogy bárki képes a kebabot félreérthető módon leenni a nyársról, Rose mégis ezt tette.

Aztán meg látni való szándékossággal a legegyszerűbb megjegyzéseket is félreértelmezte. George hangot adott abbéli reményének, hogy nem lesz Londonban újabb metrósztrájk, amikor hazamennek, mivelhogy lenne egy kis elintéznivalója a belvárosban.

– Sztrájk a fekete lyukban – bömbölte Rose ujjongva. – Olivia bezárta az ő kis bazárját?

Agatha fásult pillantást vetett rá, és Rose hangtalanul tátogta neki: „tisza Lüsziisztraté”. Milyen közönséges, ahogy Rose fitogtatja a görög klasszikusokat illető tájékozottságát, gondolta Agatha, aki maga is csak nemrégiben mélyedt el a témában. És Rose valahogyan megérezte, hogy Agathát nem tudja átverni.

Mit keres egy ilyen okos asszony a faragatlan Trevor, na meg Angus, a szürke kis nyugdíjas kereskedő oldalán?

Angus szűkszavú ember volt, a kevés mondandóját is vontatott fontoskodással adta elő.

– A skót oktatásnál nincs a világon külön, úgy bizony. – llyesmiket beszélt mindenféle apropó nélkül.

Olivia derűs mosolyt feszített az arcára, miközben megpróbált mindenkit beszédre sarkallni, és nem is csinálja rosszul, gondolta Agatha, habár annyit azért észrevett, hogy Olivia nem tudja leplezni a Rose iránti megvetését, miként azt sem, hogy közönséges bugrisnak tartja Trevort. Egy mulatságos történettel szórakoztatta őket a felettük lévő szállodalakóról, aki hagyta túlcsoordulni a kádját, amitől a víz átszivárgott az ő szobájuk mennyezetén, a fenti lakó meg nem volt hajlandó beismerni vétkét, hanem makacsul állította, hogy bizonyára nyitva felejtettek egy

ablakot, és bevert rajta az eső.

Agatha meglepetésére mindnyájan úgy döntöttek, hogy másnap kiruccannak Famagustába az Othello-toronyhoz, és biztatták, hogy ő is tartson velük. Bérelt kocsikkal mennek. Agatha nemet mondott. A holnap a James Lacey-vadászat napja lesz. Úgy volt, hogy egy bérelt villában töltik majd a mézesheteket az ezredessel, Kerínia határában. Megpróbálja megkeresni a villát.

Trevor ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen, s ahogy kötegekben húzta elő a török lírát, azon élcelődött, hogy életében először érzi magát milliomosnak. Agatha elutasította az ajánlatot, hogy hazaviszik, inkább gyalogszerrel sétált vissza a hotelba. Ügyesen tájékozódott, így tudta, hogy biztonságban van, és Rose, aki egy héttel előtte érkezett, árnyalatnyi sajnálkozással a hangjában megnyugtatta: nem kell félnie, hogy valaki bele talál csípni a hátsójába. Rose azt is mondta, hogy a táskáját sem fogják kitépni a kezéből, és itt a boltosok sem csapják be az embert. Így aztán Agatha elsétált a városháza mellett, és végigbandukolt Kerínia főutcáján.

És akkor megpillantotta Jamest.

Az ezredes előtte gyalogolt gyötrelmesen ismerős nyújtott, ruganyos, könnyed léptekkel. Agatha fojtott sikkantást hallatott, és utánatipegett a magas sarkújában. James a sarki szupermarketnél befordult. Agatha előreiramodott, az ezredes nevét kiáltozta, de mire ő is befordult a sarkon, addigra a férfinak már nyoma veszett. Egyszer megnézte a *Szerelmek városa* című francia filmet, és most olyan érzése volt, mintha az utolsó jelenetben

lenne, amikor a főhős kétségbeesetten hajszoja kedvesét.

Török katona állta el Agatha útját, és tört angolsággal aggodalmasan megkérdezte tőle, hogy segíthet-e.

– Egy barátom. Az imént láttam egy barátomat – dadogta Agatha a mellékutcát fürkészsve. – Van erre valami hotel?

– Vaskereskedések meg kávézók, nincs hotel. Sajnálom.

Agatha mégis tovább baktatott, bekukucskált az elhagyatott üzletekbe, és botladozott a kátyúk közt. Aztán fényt látott kiszűrődni egy mosodából, a Fehér Rózsából, török neven Beyaz Gülből. Egy férfi dolgozott ingujjban a vegytisztító gépnél. Agatha belökte az ajtót, és bement az üzletbe.

– Segíthetek? – kérdezte a férfi.

Alacsony, okos és megnyerő arcú ember volt.

– Maga beszél angolul?

– Igen, egy ideig Angliában dolgoztam ápolóként. Jackie, a feleségem angol.

– Pompás. Nézze, egy perccel ezelőtt erre láttam elmenni egy barátomat, de eltűnt.

– Fogalmam sincs, hová mehetett. Üljön le. A nevem Bilal.

– Agatha.

– Kér kávét? Későn szoktam dolgozni, mert esténként hűvösebb van. Elvégzem, amit tudok, amikor tehetem.

Agathát hirtelen megrohanta a fáradtság, s a csalódottságtól sírhatnékja támadt.

– Inkább visszamegyek a hotelba.

– Észak-Ciprus nagyon kicsi – mondta a férfi együtt érzően. – Előbb-utóbb biztos belebotlik majd a barátjába.

Ismeri a Szőlőskertet?

– Igen, ma ott vacsoráztam.

– Náluk kellene érdeklődni. Végül minden brit ott köt ki.

Bilal, bár a negyvenes évei közepén járhatott, valamely okból Bill Wongra emlékeztette Agathát.

– Kösz – mondta Agatha felállva.

– Áruolja el nekem a barátja nevét – mondta Bilal –, hátha kiötlök valamit.

– James Lacey, nyugalmazott ezredes, ötvenes, magas, a szeme égszínkék, a haja őszes.

– Ön a Dome-ban lakik?

– Igen.

– Írja le nekem a nevét. Pocsék a memóriám.

Agatha leírta a nevét.

– Egy mosoda szokatlan munkahely, ha az ember ápoló volt – jegyezte meg.

– Már megszoktam – mondta Bilal. – Kezdetben sokat hibáztam. Török menyasszonyi ruhákat hoztak be, amik tele vannak flitterrel, én meg betettem őket a vegytisztítóba, csak hogy a flitterek műanyagból voltak, és mind megolvadtak. Aztán meg idejönnek nekem a hegyekből a negyven éve vásárolt öltönyükkel, vastagon áll rajta az olívaolaj meg a bor, és elvárják, hogy vadonatújja varázsoljam nekik. – Tréfás sóhajt hallatott.

– Később visszajöhetnék magához? – kérdezte Agatha.

– Amikor csak akar. És megiszunk egy kávé.

Agatha valamivel vidorabb hangulatban távozott. Tovább róttá az utcákat. A kávézók előtt férfiak ücsörögtek és triktrakoztak, szólt a panaszos hangú török muzsika.

Végül feladta a kutatást, és visszatért a hotelba. Arra gondolt, hogy vissza kellett volna mennie a Szőlőskertbe. Na, majd holnap.

MÁSNAP REGGEL nehezen, verítékben úszva ébredt. Lezuhanyozott, és lezser vászonruhát vett fel lapos talpú szandállal. Elköltötte sajttal töltött leveles tésztából álló könnyű reggelijét, aztán bevágatott az autókölcsönzőbe.

– Véletlenül nem bérelt maguknál kocsit egy bizonyos Mr. Lacey? – kérdezte.

– De igen – mondta az ügyintéző a pult mögött. Felállt, és kezét rázott Agathával. – Mrs. Raisin, jól mondom? Mehmet Chavush vagyok. Ami azt illeti, Mr. Lacey éppen ma reggel hosszabbította meg a bérletet.

– Mikor?

– Egy órája.

– Nem tudja... nem mondta meg Mr. Lacey, hogy hová készül?

– Mintha Gazimağusát említette volna.

Agatha értetlenül meredt rá.

– Ön valószínűleg Famagusta néven ismeri – mondta a férfi segítőkészen.

– Hogy jutok oda?

– Elmegy a posta mellett. – A falon függő térképhez vezette Agathát. – Itt, ni. Aztán felmegy erre a hegyi útra. Ez kivezet az autópályára Famagusta felé. A reptérről is ezen az útvonalon jöhetett.

– Én is azt hiszem.

Agatha felkerekedett. Besorolt a körforgalomba, elhajtott

a brit gyarmati napokat idéző postahivatal mellett, és a hegyek felé tartott. Szörnyű hőség volt, ám most az egyszer ez szinte fel sem tűnt neki. A kocsiban nehézkesen dohogott a légkondicionáló.

A hegyek az előző évi erdőtüzek nyomán kopár meztelenségben meredeztek. Lefelé menet Agatha felismerte a katonai utakat. Az út mentén álló őrkatoná odaintett neki, hüvelykujjával mutatta, hogy minden oké, és Agatha szívét remény töltötte el. Az út végén Famagusta és James vár rá. Aztán eszébe jutott, hogy megkérdezhetne volna az ezredes kocsijának rendszámát. A bérelt autók mind egyformák, vörös rendszámtábla jelzi bérelt mivoltukat. Mehmetnél feltehetően James címe is fel van jegyezve.

Ügyelt rá, hogy betartsa a sebességkorlátozást, amikor áthajtott két falun, és máris a famagustai út nyúlt el előtte, amely a régi vasút egykori vonalát követve nyílegyenesen átvágja a Mesaoria-síkságot, ahol már nem volt sebességkorlátozás.

Agatha padlógázt nyomott, és repült a távoli horizont felé, akár a madár.

KETTŐ

FAMAGUSTA, TÖRÖKÜL GAZIMAĞUSA, Észak-Ciprus második legnagyobb városa és egyben fő kikötője. Kr. e. 300-ban alapította I. Ptolemaiosz, Nagy Sándor örököseinek egyike, és szalamiszi menekültek népesítették be, de egészen addig jelentéktelen falucska maradt, amíg I. Richárd Lusignani Guidónak nem ajándékozta a területet, hogy menedékkül szolgáljon a kisemmizett keresztényeknek, miután 1291-ben a szentföldi Akkó is a szaracénok kezére került. A Lusignaniak alatt a város igen gyorsan a földkerekség egyik legvirágzóbb településévé fejlődött, 365 temploma volt, s a világiasság és a jólét szimbóluma lett, mígnem 1372-ben elesett a genovaiakkal szemben. 1489-ben Velence kaparintotta meg. Építészete a Lusignani-korszak fényét tükrözi, míg erődítései a velencei mesterek munkáját dicsérik. 1571-ben török megszállás alá került – a Gazimağusa jelentése: legyűrhetetlen Mağusa –, s mert a város azóta sem tért magához az ostromból, málladozó építményeivel „a világ egyik legjelentősebb romvárosaként” tartják számon. A tizenkilencedik század derekán a britek tovább dúlták a várost, amikor hatalmas mennyiségű követ távolítottak el, hogy felhasználják a Port-Szaíd-i és a Szezi-csatornánál zajló építkezéseknél, de a németek is kivették a részüket a pusztításból, amikor a második világháborúban keményen lőtték a várost. Famagusta a színhelye állítólag

Shakespeare *Othellójának* a másodiktól az ötödik felvonásig.

A népesség nagy része a régi városfalon kívül elterülő külvárosokban él. Agatha először elcsüggedt a hely óriási méreteitől, de úgy határozott, hogy a város történelmi szíve felé veszi az irányt, mert valószínűleg James Lacey is oda tartott, hogy megtekintse a látnivalókat. Egy mellékutcában parkolta le a kocsit a városfalon kívül, és gyalog sétált el a főkapunak látszó bejáratig. Már akkor is tombolt a hőség, amikor elhagyta Keríniát, a famagustai forrás azonban egyszerűen elviselhetetlen volt. Eszébe jutott, mit mondtak a brit turisták, akikkel a Szőlőskertben találkozott: hogy az Othello-toronyba készülnek. Talán James is oda ment. Agatha több különböző boltban érdeklődött az útvonal felől. A többség nem beszélt angolul, de végül egy asszony egy kis ruhaüzletben az egyik hosszú főutca felé mutogatott. Agatha kábultan ténfergett a hőségben, mígnem kiért egy térre, ahol csodák csodájára jókora turistatérképre bukkant. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, de rá kellett jönnie, hogy törökül van rajta minden, és sehol egy nyíl, ami mutatná: ÖN ITT ÁLL. Szitkozódva nézett körül, hátha megpillant egy utcatáblát, de egyet se látott. Újból megszemlélte a térképet, és végül megtalálta rajta a tornyot. Annyi világos, hogy a tengerparton van. Látott valami régi falakat a térről kivezető utca végében. Arrafelé poroszkált tovább. Érdeklődött a sarki kávézóban, ahol azt mondták neki, hogy az Othello-torony balra lesz, és végre-
valahára meg is pillantotta.

Megváltotta a jegyét, és belépett. Idegenvezető

kísérgetett egy vegyes összetételű turistacsoportot, így nem volt ideje Agathával törődni. Angolul beszélt, s amikor Agatha belehallgatott a szövegbe, megtudta, hogy az Othello-torony a Lusignaniak árokkal övezett citadellája volt, amelyet a kikötő védelmére húztak fel, majd a velenceiek építettek újjá 1492-ben. Az elnevezés feltételezhetően az 1505 és 1508 között alkormányzóként működő velencei Cristoforo Morótól eredt – aki Velencébe már a felesége nélkül tért vissza –, Shakespeare drámájában azonban mindössze annyi áll: „kikötő Cyprusban”, és nincs rá bizonyíték, hogy a mű valós történelmi eseményeken alapulna. Egy velencei oroszlán trónol a bejárat fölött, és régi felirat örökíti meg Niccolò Foscarini prefektusságát, aki alatt megkezdődött a citadella újjáépítése.

Agatha otthagyta a csoportot, és egyedül barangolt tovább a jó kilencméteres falak árnyékában, majd fel a lépcsőn a citadella tetejére, ahol cseppet sem hatotta meg a kikötőre nyíló egyhangú kilátás.

Az volt az érzése, hogy jobban tette volna, ha Keríniában marad, és inkább azt a bizonyos villát próbálja felkutatni. Kedvetlenül járkált körbe a falak tetején, s ahogy tűzött rá a nap, veritéktől ragacsosnak, vénnek és fölöslegesnek érezte magát. Letekintett az utcára, ahonnét korábban a tornyot megközelítette... és meglátta Jamest!

Az ezredes annak a térnek az irányába tartott, ahol az az ostoba térkép volt.

Agatha a nevét kiáltotta, kétségbeesve kiabált, de James csak ment tovább. Agatha lerohant a lépcsőn, keresztül a

sötétbe boruló árkaúdsoron, és összeütközött Rose-zal, Olivával meg a férfiakkal.

– Agatha! – lelkendezett Rose, és karon ragadta. – Te itt? Tarts velünk.

– Most mennem kell – kiabálta vissza Agatha, miután kitepte magát a kezéből.

Rohant, ahogy csak bírt, ezúttal szerencsére lapos talpú szandálban volt. De James újból eltűnt. Agatha hosszan kereste, akárcsak előző éjjel, és hasonlóan kevés eredménnyel járt. Végül aztán leroskadt egy kávéházi székbe, és ásványvizet rendelt. Egy tükör volt vele szemben. Jobb napjaiban Agatha Raisin egész tisztességesen bírt kinézni, fényes, barna haját rövidre vágatta, apró gombszeme volt, mutatós szája, és formás lábú, csinos, bár kissé zömök alakja. Ám a tükörben egy lestrapált középkorú nőt látott, akinek csapzott a haja, izzadt és vörös az arca, gyűrött a ruhája. Muszáj lesz összeszednie magát, különben mindjárt az első pillanatban elijeszi Jamest.

Aztán, amint egy kicsit megnyugodott, úgy határozott, megvárja, míg enyhül a hőség, és megkérdezi Mehmetet az Atlantic Cars irodájában, hogy milyen címet adott meg James, amikor a kocsit bérelte.

Törődött kis sóhaj szakadt fel belőle. Ennyit a nyomozói zsenijéről. Némi nehézséggel visszatalált a kocsijához, és komótosan vezetett a Mesaoria-síkságot átszelő hosszú, forró úton, amerre a madár se járt, és pár satnya olajfát leszámítva semmi nem nőtt ki a földből. A perzselő hőségben vibráló úton portölcsérek kavarogtak.

Az Atlantic Carsnál Mehmet először nem akarta kiadni James címét. Végül Agatha esedezésének hatására arra jutott, hogy mivel Agatha a szálló vendége, ráadásul brit, nem származhat belőle baj, ha kiadja neki az információt. James azon a címen lakott, amelyről egyszer már említést tett Agathának. Ő azóta elfelejtette a címet, de most már emlékezett rá. Ez az a hely, ahol a nászútjukat töltötték volna. Mehmet újfent odavezette Agathát a térképhez, és elmagyarázta, hogy ha a nicosiai úton elhagyja az Onar Village Hotelt, amelyet jobb kéz felé fog megpillantani, aztán a következő lehetőségnél balra fordul, a villa sorban a negyedik lesz majd az út bal oldalán.

Agatha úgy döntött, kivárja az estét, addig megfürdik és felfrissíti magát.

Sokáig piszmogott a szépítkezéssel, addig mosta és fésülgette a haját, amíg újra ragyogott, vörös képére alapozókrémet kent. Egyszerű, aranyszín, selyem ingruhát öltött, bepermetezte magát Yves Saint Laurent „Champagne” nevű parfümjével, azután kimerészkedett a sötét, de még mindig forró éjszakába a kocsijához.

Most, hogy elérhetőnek érezte a célt, szinte nem akart menni, félt az esetleges visszautasítástól.

Lekanyarodott a nicosiai útról, ahonnét hepehupásabb szakasz következett, befordult a sarkon, és kezdte számolni a villákat, majd a negyedik előtt leparkolt. Magas mimózasövény takarta az épületet az út felől.

Agatha benyomta a kaput, és besétált. Bezörgetett az ajtón, várt, de nem történt semmi.

Megkerülte a házat, és oldalt észrevett egy bérelt kocsit.

Tehát itthon kell lennie az ezredesnek. Agatha fellépdelt a tágas teraszra. A hatalmas üveglakok nem voltak elfüggönyözve, a teraszra fénytócsa vetült.

Agatha belesett. James rozoga asztalnál ülve gépelt egy laptopon. Agatha fájdalommal konstataálta, hogy több az ősz hajszála, és a szája melletti árkok is mélyebbnek tűnnek.

Csaknem félve kocogtatta meg az üveget.

Agatha Raisin és James Lacey egy hosszú pillanatig csak nézte egymást.

Aztán az ezredes felállt, és elhúzta az ablakot.

– Jó estét, Agatha – mondta. – Kerülj beljebb.

Se meglepett, se örömteli felkiáltás. Se szíves fogadtatás.

Agatha körülnézett. Levegős, csupasz padlójú nappaliban voltak. Az asztalon és a széken kívül volt ott még egy ütött-kopott kanapé és két karosszék, gazdag, patinás aranyozással a fán, ezt a bútortípust hívják a Közel-Keleten „Loo Kanz”-nak.

– Italt? – kérdezte James. – Jegem nincs. Nem működik a hűtő.

Agatha követte az ezredest a szűk kis konyhába. Rögtön látta, miért nem működik a hűtő. Nem volt hálózati csatlakozója. Kinyitotta a hűtő ajtaját: mocskos volt, tele odakövélt ételmaradványokkal.

– Nem egy luxusdarab – mondta Agatha. – Téged bizony átverték.

– Nagyon úgy néz ki – mondta James, miközben töltött két pohár bort. – Musztafa, a régi intéző valamikor igazi

kincs volt. Mindent rá lehetett bízni, gondoskodott nekem szállásról, bútorról, repülőjegyről. Ezt a helyet is egy hónapra előre kifizettem. Próbálom elérni, de hiába.

– Miért, hol van?

– Van valami szállodája Nicosiában, a Kelet Kincse. Holnap odamegyek, és mindent számon kérek rajta. Lapedő helyett régi függönyök vannak az ágyban.

– Mióta vagy itt?

– Két hete.

– Csodálom, hogy idáig túrtél! Ez nem vall rád.

– Békére és nyugalomra vágytam. Te hol szálltál meg?

– A Dome-ban.

– Jó neked. Itt még telefon sincs. Az Onar Village Hotelba járok telefonálni. Már szóltam a telefontársaságnak, hogy orvosolják a problémát, de ők csak akkor hajlandók erre, ha Musztafa kifizeti az előző számlát, ami még nem történt meg. Talán beteg. Régen derék fickó volt. A szeme se állt jól, de mindent megcsinált, amire kérték.

– Hát, most jól átrázott – mondta Agatha keserűen. Kérdőre akarta vonni az ezredest, hogy miért ment el búcsú nélkül, de rájött, hogy James megint visszabújt a régi páncéljába, amelyről minden bizalmas szó lepereg.

– Meddig maradsz? – kérdezte a férfi.

– Nem tudom – mondta Agatha, és most szinte gyűlölte. Belekortyolt a borába.

– Nos, ha nincs egyéb terved holnapra, esetleg eljöhetnél velem Nicosiába Musztafához. Most, hogy belegondolok, egyre biztosabb vagyok benne, hogy megbetegedett.

Agatha ettől mindjárt jobb kedvre derült. Az ezredes újra

látni akarja!

– Ettél már? – kérdezte Agatha.

– Nem.

– Akkor meghívlak vacsorázni.

– Rendben. Hová?

– Nem ismerem még az éttermeket. Olyan helyre menjünk, ahol igazi török konyha van.

– Tudok egy helyet Zeytinlikben. Oszmán Háznak hívják.

– Merre van ez a Zeytinlik?

– Rögtön Kerínia után. A Jasmine Court Hotel előtt kell lefordulni.

– Vezetek én, ha gondolod – mondta Agatha.

– Nem, két kocsival megyünk, mert utána visszamész a hotelba.

Fuccs a forró, szenvedélyes éjszakára vonatkozó álmaimnak, gondolta Agatha, de azért ez is valami.

Az Oszmán Ház csendes-nyugalmas kerthelyiségnek bizonyult gyertyafénnyel és szökőkútcsobogással. A tulajdonosok, Emine és Altay, melegen üdvözölték Jamest. Az étel kiváló volt, és Agatha a jachton megismert tenyérbe mászó turistákról szóló történetekkel mulattatta az ezredezt.

– Csak azt nem értem – mondta Agatha, miközben jóízűen falatoztak a *mezéből*: apró tálkákban állt a hántolt dió, a humusz, a falusi cipó, a pita, a helyi kolbász, az olajbogyó és vagy száz más finomság –, hogy miért állt össze ez a lehetetlen hatosfogat. Olivia nyilvánvalóan úgy véli, hogy Rose mélyen alatta áll.

James nevetett.

– Tudom, miben sántikálsz. Máris gyilkosságot szimatolsz.

– Mindenesetre furcsa.

– Na és mi újság Carselyban?

– Semmi a világon. Csend és hullaszag. Doris Simpsonra bíztam a macskákat. – Doris volt Agatha bejárónője. – Hogy haladsz a könyveddel?

Agatha tudta, hogy James egy hadtörténeti munkán dolgozik.

– Nem túl jól – mondta James. – Igyekszem korán nekiülni, és esténként is dolgozom, de pokoli ez a hőség. A páratartalom is magas. Még soha nem volt ilyen meleg Cipruson. Eddig azt hittem, csak ríogatják az embert a globális felmelegedéssel, de most már nem vagyok ebben olyan biztos. A tetejébe állandó vízhiány van a szigeten.

Hűvös, kimért hangján Ciprusról kezdett szónokolni, és Agatha ezalatt mohón tanulmányozta az arcát, hasztalan keresve a gyengédség valamiféle jelét. Miért nincs annyi vér a pucámban, hogy közbeszóljak?, merengett. Miért nem kérdezem meg tőle kerek perec, hogy jobban tetszene-e neki, ha elutaznék Ciprusról?

Amikor befejezték a vacsorát, James ragaszkodott hozzá, hogy ő fizet.

– Képtelen vagyok megszokni ezt a ménkű sok papírpénzt – mondta Agatha, ahogy elnézte a férfit, aki a lírás bankjegyek egész kis halmát számlálja le.

– Nekünk, briteknek, megéri az átváltási ráta miatt – mondta James –, a helyieknek viszont nem telik sok örömük benne.

Elsétáltak a kocsikhoz. Agatha búcsúcsókban reménykedve feltartotta az arcát, de az ezredes épp csak megpuszilta. A forró éjszaka dacára ajka hűvös és szentelen volt. Még jóleső borzongásra sem telik tőle, gondolta Agatha letörten.

– Holnap hánykor? – kérdezte.

– Tízre ott leszek érted.

Agatha beült a kocsiba, és visszavezetett a szállodához. A hotel társalgójában esküvői fogadás zajlott zenével, táncsal, vőlegénnyel-menyasszonnyal, szülőkkel, rokonsereggel. A menyasszony álomszép volt, és sugárzott róla a boldogság. Agatha az ajtóban állva figyelt. Érezte, ahogy előmlik rajta az önsajnálát. Amikor Jimmy Raisin elvette, Agatha Raisinnek nem volt fehér ruhás esküvője, csupán rövidke ceremóniát tartottak az egyik londoni anyakönyvi hivatalban. Most pedig már túl öreg hozzá, hogy fehér ruhában vonuljon oltár elé. Egy kövérkés kis török nő észrevette Agathát, ahogy az ajtóban ácsorog, és mosolyogva intett neki, hogy jöjjön csak be, Agatha azonban szomorúan megrázta a fejét, és elballagott.

Repesve várhatta volna a kirándulást Jamesszel, ám az adott pillanatban még ennek sem tudott örülni. Az ezredes hűvös modora, tárgyilagos hűvössége kioltotta Agatha rózsaszín ábrándjait. Egyszerre úgy találta, hogy túl rámenős, otromba húzás volt követnie a férfit a szigetre.

Bement a szobájába, kitárt minden ablakot meg spalettát, és kilépett az erkélyre. Messze kint, a tengeren, Törökország irányában villám csapott le a morajló tengerre, és megdördült az ég. Nyirkos, frissítő fuvallat legyintette

meg Agatha arcát. Az erkély korlátjának dőlve figyelte a vihar közeledését, csak akkor vonult vissza a szobájába, amikor az első kövér, meleg esőcseppek ütlegelni kezdték az arcát. Egész éjjel tombolt és dühöngött a vihar, miközben Agatha csak forgolódott-hánykolódott az ágyban. De legalább, gondolta, mielőtt görcsös álomba merült, tiszta és friss lesz a reggel, amitől ő is jobb kedvre derül majd.

ÁM A REGGEL SZÜRKE VOLT, NYIRKOS és nyálkás, s alacsony felhők függtek a zivataros tenger fölött. Agatha reggelizés közben időről időre idegesen körbepillantott, hátha felbukkan Olivia a férjével és öreg barátjukkal, de nem mutatkoztak.

James hajszálpontosan tíz órakor érkezett. Rövid ujjú, kék flanelinget viselt, mely passzolt a szeme színéhez, s tekintete Agathát vizslatta, aki takaros, fehér blúzban meg vászonszoknyában volt, és tartózkodó benyomást keltett.

A hegyeken át vezető úton hajtottak Nicosia felé.

– Azt mondják, a szaúdiak fizettek érte, hogy itt osztott pályás út legyen – mondta James, megtörve a hosszúra nyúlt csöndet. – Amikor aztán egy szaúdi tisztségviselő idejött, hogy ünnepélyesen megnyissa az osztott pályás utat, és látta, hogy ez csak kétsávos országút, kikelt magából. Egyre azt akarta tudni, hogy hol az út másik fele.

– És hol van? – kérdezte Agatha.

– Feltehetően mindjárt valakinek a zsebébe vándorolt, és felhőkarcolóként vagy szállodaként végezte.

Felértek az egyik hegy csúcsára, s alattuk terült el

Nicosia, a törököknek Lefkoşa, mely most az alacsonyán terpeszkedő felhőkön áttörő sárgás napfényben fürdött.

– Akár egy Cormac McCarthy-regényben – mondta Agatha.

Az ezredes félig feléje fordulva meglepett szemet meresztett rá.

– Bizony, James, nekem is van képzelőerőm – így Agatha. – Azért szoktam butaságokat csinálni.

Például ideutazom Ciprusra, gondolta Agatha.

Fennhangon csupán annyit kérdezett:

– Merre van a Kelet Kincse Hotel?

– A Nicosiába vivő út mentén, balra. Biztos vagyok benne, hogy betegen találom az öreg Musztafát.

– Mikor láttad utoljára?

– Úgy 1980 körül.

– Nem is nézett be hozzád, amikor megérkeztél?

– Nem – felelte James. – Telefonon intéztem mindent. Azt mondta, hogy a szomszédnál hagyja majd a kulcsot. Nem fér a fejembe. Azelőtt is Musztafa intézte nekem a szállást, és még soha nem adódott ilyen gond.

– Változik az ember – mondta Agatha egy sóhajjal. Leverőn hatott rá a szürke, nyomott nap. Nicosia kültelki része sem nyugózta le, amely nem különbözött bármely vigasztalan londoni külvárostól.

– Megjöttünk – mondta James. – Teszek egy kört. – Terjedelmes, modern szálloda előtt parkolt le, pontosabban szólva a szálloda modern építésű volt, de már hanyatlásnak indult. A bejárati ajtaját zárva találták.

– Muszáj kiderítenem, mi van Musztafával – mondta

James. – Menjünk hátra. A konyhában talán van valami élet.

Végigballagtak a szálló oldalánál húzódó töredezett gyalogjárdán, ahol váratlanul elébük toppant egy busa szemöldökű, üres tekintetű, tagbaszakadt férfi.

Valamit kérdezett tőlük törökül.

James a fejét rázta.

– Angolok vagyunk. Musztafa hol van?

Amaz biccentéssel jelezte, hogy kövessék a szálloda oldalbejáratához.

– A banditákat felismeri az ember, akármilyen nációhoz tartoznak – dűnnyögte James. – Nem tetszik ez nekem.

A férfi végigvezette őket egy hosszú folyosón. Víz csöpögött a mennyezetről, és tócsákba gyűlt a szőnyeg nélküli átjáróban. Ez valami mellékszárny lesz, gondolta Agatha. Az eső csak nem szivároghatott le az emeletről.

Aztán egy félhomályos bárban találták magukat. Néhány török katona üldögélt a helyiségben, számos „bandita”, ahogy James nevezte őket, na meg lányok, lányok, lányok. Vezetőjük két székre mutatott. Leültek.

– Ez bordély? – kérdezte Agatha.

– Az – felelte James tömören.

– A lányok törökök?

– Nem, natasáknak hívják őket. Az egykori szovjet blokk országaiból, Magyarországról, Romániából meg efféle helyekről jöttek.

Karcsú, háromszögletű arcú férfi lépett oda hozzájuk, és kiváló angolsággal megkérdezte:

– Segíthetek?

Jól szabott öltönyt viselt, és vígan villogott a szeme. Úgy festett, mint egy fehér arcfestékétől megfosztott harlekin, és valamiképpen a banditáknál is ijesztőbb benyomást keltett. Agatha abban a minutumban eldöntötte, hogy az intelligens gonosz minden másnál rémületesebb, és biztosra vette, hogy ez a harlekin gonosz.

– James Lacey vagyok. Musztafától béreltem házat, de gyalázatos állapotokat találtam. Merre lehet?

– Musztafa Londonban van.

– És mikor jön vissza?

A férfi széttárta a kezét, és megvonta a vállát. Majd így szólt:

– Hagyja meg nekem a telefonszámát, majd szólok neki, hogy hívja fel, ha megérkezett.

– Nincs telefonom – mondta James mogorván. – Temérdek kifogásom közül éppen ez az egyik. Musztafa a tulajdonosa ennek a helynek itt?

– Igen.

James ajka utálkozó grimaszra görbült.

– Akkor ő már nem az a Musztafa, akit ismertem.

– Kikísérhetem önöket?... – kérdezte a férfi udvariasan. Tekintetében csodálkozás villant, mert csodálkozott a felháborodásukon.

– Alighanem kábítószerrel is üzletel amellett, hogy natasa-pasa – mondta James, amikor visszaértek a bérelt kocsihoz.

– Mi az a natasa-pasa?

– Bordélytulajdonos.

– Nem értem, miért csak most állsz elő a panaszaiddal –

mondta Agatha. – Keressük meg az utazási irodát, és tegyünk panaszt.

– Nem mennénk vele semmire. Azt hiszem, nincs más hátra, másik szállást kell keresnem. Stefan, az Onar Village Hotel igazgatója megengedi, hogy használjam a telefont meg a faxot. Beugrom hozzá, hátha tud egy helyet, ahová átköltözhetem.

Mielőtt visszaindultak, James javaslatára bevették magukat Nicosia óvárosába, csatangoltak a fedett piacon, és Jamesnek kellett megfékeznie Agathát, hogy ne kezdjen alkudni egy réz borsdarálóra. Törökországgal ellentétben itt elvárták az embertől, hogy kifizesse a feltüntetett árat. Aztán a Szeráj Hotelban ebédeltek. Nicosia központja kellemes, barátságos hely seregnyi érdekes régi épülettel és bolttal. Agatha boldogan maradt volna még, hogy a város felfedezésével töltsse a napot, James azonban mindenképpen vissza akart indulni az Onar Village Hotelba, hogy új szállás után érdeklődjön.

– Miért nem jössz velem vissza Carselyba? – kérdezte Agatha, amikor kihajtottak Nicosiából.

– Még nem állok rá készen – mondta az ezredes, és a továbbiakban szótlánul vezetett.

Az Onar Village Hotelban Stefan, az igazgató azt közölte velük, hogy a szállodagondnok épp Ausztráliába készül, és lehet, hogy szívesen bérbe adná nekik a házát, mely Alsancakban található, az Altinkaya halvendéglő mellett.

Elhajtottak a házhoz, hogy megismerjék a gondnokot és kedves családját. Óriási villájuk volt a strand közelében, minden kényelemmel felszerelve. Agatha lesújtva hallotta,

hogy James azt mondja, három hónapig vagy talán még annál is tovább maradna.

Nyílt az ajtó, és a mosodás Bilal lépett be angol feleségével.

– A barátaim – mondta a gondnok. – Ők fognak magáról gondoskodni.

Bilal mosolygott.

– Tehát megtalálta Mr. Lacey-t – mondta Agathának.

James szúrós pillantást vetett Agathára.

– Mi már találkoztunk – mormogta Agatha, akinek valamiért nem akaródzott bevallania, hogyan szaladt az ezredes után.

James úgy állapodott meg velük, hogy másnap beköltözik.

– Na és Mrs. Raisin? – kérdezte Bilal élénk, pajkos szemmel. – Rengeteg szobánk van. Semmi értelme, hogy tovább duzzassza a szállodai számláját.

Jackie, Bilal felesége, a negyvenes, okos tekintetű nő, akitől Agatha ugyancsak irigyelte rózsás barnaságát, így szólt:

– Úgy van, ön is ideköltözhetne, Mrs. Raisin.

– Hát jó – kelletlenkedett James. – Mrs. Raisin ugyanis csak rövid vakációra jött.

Agatha abban a percben megértette, hogy ha igent mond és a házban marad, csak szúrni fogja James szemét, aki úgy érzi majd, hogy Agatha zavarja a köreit.

– Köszönöm – mondta mégis derűsen. – Holnap ki is jelentkezem a hotelből.

James sóhajtott, de aztán letelepedett, hogy elrendezze

az anyagiakat és tájékozódjon a környékbeli boltok felől.

Agatha felment az emeletre. Volt ott egy tágas hálószoba dupla ágygal. Franciaablakok néztek az emeleti teraszra. Mellette egyszemélyes hálószoba nyílt. Aztán egy keskeny fürdőszobán s egy-két lefelé vezető fagrádicson át újabb hálószobába jutott az ember, ahonnét tengeri kilátás nyílt, és egyetlen ágy volt benne, az ablak alatt.

Ezt fogja választani, döntötte el, és Jamesé lehet a kétszemélyes háló.

Az új szobája mögött felfedezett hátsó lépcsőn ballagott le a földszintre. Volt egy nyári nappali, amelyből a teraszra és a kertre lehetett látni, meg egy téli nappali, amely tárgyalóhelyként szolgált. A konyha irdatlan méretekkel bírt. A konyhaablakon kitekintve Agatha az étterem parkolójára látott a mimóزابokrok szövevényén át.

Ekkor Jackie jelent meg.

– Az remek halvendéglő. Umit Erener, az üzletvezető a barátunk.

– Lehet, hogy kipróbálom majd.

Jackie szeme megcsillant.

– Mr. Lacey mindig Mrs. Raisinnek hívja magát?

– Csak idegenek társaságában – mondta Agatha mereven. Szüntelenül az járt a fejében, hogy nem lett volna szabad a maradás mellett döntenie. Ezzel csak azt éri el, hogy James még inkább behúzódik a páncéljába. – Régimódi ember.

Amikor aztán elindultak Jamesszel, Agatha így szólt:

– Azt a kis egyszemélyes hálószobát választom a ház frontján, tudod, amelyikbe a fürdőszobán át vezet az út.

James dühödten kapta oda a fejét.

– Hogy *mi*?

– Én csak... én csak annyit mondtam, hogy abban a kicsi hálószobában fogok aludni a ház frontján...

– Hallottam, amit mondtál, Agatha, csak nem hiszek a fülemnek. Én bérelem ki ezt a villát, nem te, mégis rögtön átveszed az irányítást, és közlöd, hogy *te* hol alszol majd!

– Sajnálom – mondta Agatha sértődötten. – Úgy gondoltam, te biztosan a nagy hálószobát szeretnéd.

– Ne gondolkodj helyettem, jó?

Agatha beharapta az ajkát. Már azon volt, hogy megmondja, felejtse el az egészet, inkább mégis a hotelban marad, de hát egyetlen okból jött ide, azért, hogy az ezredest visszahódítsa.

Mit akarsz egy ilyen nagy mamlasztól?, gúnyolódott egy hang a fejében.

Amikor James megállt a Dome előtt, hűvös hangon, egyenesen maga elé meredve azt mondta:

– Felteszem, holnap találkozunk.

Agatha felhördült.

– Jaj, tojok rád meg a hülye villádra. – És könny szökött a szemébe.

– Ne haragudj – vágta rá az ezredes. – Még mindig Musztafa árulása miatt vagyok mérges, nem te tehetsz róla. De tudod, mit, vacsorázzunk együtt. Nyolckor találkozunk a szállodád éttermében.

Agatha szipogott.

– Akkor viszlát.

Az a baj, gondolta már a szállodában, amikor kiállt az

erkélyre, és elnézte a szürkésfekete Földközi-tengert, ahogy a sziklákat csapdossa odalent, hogy külföldön elveszettnek és sebezhetőnek érzem magam.

De ma együtt vacsoráznak. Estéknént ki szokták tenni az asztalokat a teraszra. Majd egy tengerre néző, szélső asztalt foglal le. Felölti a legszebb ruháját.

Visszasétált a szobájába, és szemügre vette az arcát a tükörben. Ó, azok az álnok ráncok a szeme meg a szája sarkában! Felpaskolt a képére egy pakolást, és letelepedve várta az előtte álló estét.

ÖT PERCCSEL NYOLC ELŐTT készen állt, hogy levonuljon az étterembe. Úgy érezte, még soha nem nézett ki ilyen jól. Haja kifésülve fénylett, arcát simává varázsolta a gondosan felvitt alapozó, rúzs és szempillaspirál tette teljessé a képet. Mélyen dekoltált vörös sifonruhát öltött magas sarkú, fekete lakkbőr cipővel. Biztosra vette, hogy máris fogyott valamicskét a szaunába illő hőségtől.

Elábrándozott. Időközben elcsitult a viharos szél. Annál az asztalnál üdögélnek majd, amelyet lefoglalt, és nézik egymást a gyertyafényben. A vacsora végén James átnyúl az asztal fölött, és megérinti a kezét. Vibrálni fog köztük a levegő. James egyetlen szó nélkül felkíséri őt a szobájába, aztán... aztán...

Kiszakította magát az ábrándozásból. Nyolc óra, és James mindig pontos.

Amikor megállt az étterem bejáratánál, a zaj pofon csapta. Szombat este volt, és épp egy hastáncosnő mutatta be a produkcióját. Mindenki tapssal és kacsagással

biztatta a hölgyet.

Aztán megpillantotta Jamest. Nem az Agatha által lefoglalt asztalnál ült, hanem egy másiknál, a terem kellős közepén – Rose, Olivia, Harry, George, Angus és Trevor társaságában. Odaintettek Agathának, aki kénytelen-kelletlen csatlakozott hozzájuk.

– Hallottuk, amikor a barátod megkérdezte a főpincért, hogy melyik Mrs. Raisin asztala – kiabálta Rose –, és mert a barátunk vagy, hát összeverődünk szépen. Huppanj le Trevor mellé, és igyunk.

Agatha csüggedten nézett Jamesre, de az ezredes éppen Oliviával beszélgetett. Megpróbált beszédbe elegyedni Trevorral, de olyan hangosan szólt a zene, hogy feladta. Olivia hogy tudja ezt túlkiabálni? A kérdésben ott rejlett a válasz: ordított.

A hastáncosnő megközelítette az asztalukat, és Trevor megkérte, hogy ropjon nekik egyet az asztal tetején, amit a nőcske készséggel megtett. De Rose is követte a példáját, s az asztalra felkapaszkodva vonaglani kezdett a hastáncosnő mellett. Agatha lehunyta a szemét, hogy kirekessze a látványt, ugyanis Rose rendkívül kurta, rojtos szoknyát viselt, és nem volt rajta bugyi.

Végül a hastáncosnő dobpergéstől kísérve kilejtett az étteremből, és a zene elnémult.

– Ez klassz volt, nem, James? – kérdezte Rose a szempilláját rebegettetve.

– Nem volt rajta elég hús – mondta James. – Túl vékony.
– Ezért tetszik magának a jó öreg Aggie – vijjogott Rose.
– Mert van rajta mit fogni.

Agatha kezében megremegett a borospohár. Vissza kellett fognia magát, hogy ne lötyintse a tartalmát Rose képébe.

James Olivával és George-dzsal kezdett diskurálni. Úgy tűnt, van pár közös barátjuk, így Agatha cseverészhetett Rose-zal, Trevorral és Angusszal.

– Na és mi jót csináltál ma, Agatha? – kérdezte Rose.

– Elmentünk és kibéreltünk egy villát – felelte Agatha kimérten.

– Csak semmi lacafaca, Aggie – mondta Rose.

– Te beszélsz? – szólt közbe Trevor alkoholgőzös hangon.

– Nem Agathára gondoltam. Hanem Jamesre – mondta Rose. – Hogy ismerted meg őt, Agatha?

– Számos gyilkossági ügyet oldottunk meg együtt – válaszolta Agatha. – Ő a szomszédom.

Rose összehúzta a szemét.

– A hajón folytatott beszélgetésünk után beugrott nekem valami. Eszembe jutott, hogy ti ketten össze akartatok házasodni, de a férjed felbukkant az esküvőn. Fetrengtem a röhögéstől, amikor olvastam róla a lapokban. Neked aztán van stílusod, Agatha.

– Épp ezért sokat gondolkozom az emberekről – mondta Agatha vékony hangon. – Például arról, hogy miért kell okos nőknek ostoba ringyó módjára viselkedniük.

Csend lett. James éppen szünetet tartott az Olivával való trécelésben, és meghallotta Agatha megjegyzését. Ahogy Olivia is, akinek a haja vonaláig felszökött a szemöldöke.

Ekkor Trevor szólalt meg:

– Ezt én is megfigyeltem már. Ezért is van nagy szerencsém Rose-zal. Ő mindig magát adja.

– Így igaz – nyomta meg a szavakat Angus –, Rose az, akinek mutatja magát.

Rose rákacsintott Agathára, aki nyomban elszégyellte magát.

– A következő kört én állom – mondta.

Ezt kitörő lelkesedéssel fogadták, és Agatha csak ekkor bánta meg a nagyvonalúságát. James kivételével az egész társaság kezdett lerészegedni. Eddig sem tartóztatták meg magukat, és Agatha ajánlata végleg átbillentette őket a józanság peremén.

Agatha azon tűnődött, vajon rá tudná-e venni Jamest, hogy vacsora után nyugodtan megigyanak valahol egy kávé. Nem messze a szállodától volt egy kellemes kis szabadtéri kávézó. Ott elbeszélgethetnének. Ott...

– Fialat még az este – rikácsolta Rose kipirult arccal, csillogó szemmel. – Van itt a parton egy diszkó. Csörögjünk egyet.

Agatha esdeklőn nézett Jamesre, de az ezredesen nem látszott, hogy tiltakozni akarna. Agatha nyitotta a száját, hogy megmondja, fáradt, és szeretne lefeküdni. De Olivia rámosolygott Jamesre, és azt mondta:

– Benne vagyok. Az első tánc az enyém, James.

Agatha összepréselte az ajkát. Olivia jádezőld selyem ingruhát viselt jáde nyakláncsal. Valahányszor mondott valamit Jamesnek, egészen előredőlt, bepillantást engedve a dekoltázsába. Az ezredes nyilván a köldökéig belát, gondolta Agatha.

A szálloda előtt történt valami még borzasztóbb. James Olivia, George és Harry kocsjába szállt, ily módon Rose, Trevor és Angus társaságára hagyta Agathát.

A diszkó, ahol megálltak, egy szállodához tartozott Karaoĝlanoĝlu közelében, amely úgy festett, mint egy határváros, és nem esett messze Kerínia partjától. Itt is zaj és dübörgő zene fogadta őket. Agathának megfájdult tőle a feje.

James elfoglalta a táncparkettet Olivával, és hevesen rángatta magát, de mozdulatainak vajmi kevés közük volt a zene ritmusához.

Angus felkérte Agathát, húsos mancsát a derekára nyomta, és foxtrottos ütemben körbevonszolta a parketten.

– Üljünk le inkább – üvöltötte bele Agatha a fülébe, miután a férfi már körülbelül harmadízben taposott rá fájdalmasan a lábára.

– Na igen, ez nem az én műfajom – mondta Angus. – De látna csak skót táncot ropni.

Agatha udvariasan hümmögött.

Letelepedtek egy asztalhoz a tánctér szélén. Lassanként a többiek is visszaszivárogtak. Rose leült, csuklott, kaccantott, s egyszerre zavarttá váló arckifejezéssel lassan az asztal alá csúszott.

A férfiak nevetve, egy emberként nyúltak utána.

– Túl sokat ivott – mondta Trevor. – Jobb, ha mi megyünk.

– Melyik hotelban szálltak meg? – kérdezte James.

– A Celebrityben, Laptában.

A fejük fölött forgó diszkógömb hol koromsötétbe

taszította az asztalukat, hol vakító fényel árasztotta el. Trevor felnyalábolta Rose-t, és átvette a vállán.

– Hazaviszem a kicsikét – mondta vigyorogva.

Indulásra készen megfordult, rózsaszín lapátkezelével Rose sovány, csontos hátát fogta.

Aztán megtorpant.

Lassan elvette és megnézte a kezét.

Sötétség. Majd a gömb újból fordult egyet, és mindnyájan meglátták a vakító fényben: az egyik vörös vérfoltot Trevor tenyerén, a másikat meg Rose hátán.

HÁROM

A RENDŐRSÉG MÁSNAP REGGELIG senkit sem engedett eltávozni a diszkóból. A brit kirendeltség szolgálatos tisztje is megjelent, hogy gyámolítsa honfitársait. Újra meg újra kihallgatták őket. Agatha mindannyiszor csak a fejét rázta, és azt hajtogatta, nem tudja, hogyan történhetett. Rose, úgy tűnik, becsípett, mondta, és az asztal alá csúszott. A férfiak nevetve köréje gyűltek, hogy felhúzzák, de az ő társaságukon kívül még rengetegen voltak a közelben, amikor Rose-t kihalászták az asztal alól.

Az észak-ciprusi rendőrség mind a mai napig a brit séma szerint működik. Jelentőségben jócskán elmarad a katonaságtól, amelynek saját rendőrsége van, az ASIZ. A civil rendőrség szoros együttműködésben áll a turisztikai hivattal, és a látogatókat általában rendkívül toleráns és segítőkész bánásmódban részesíti. A bűnözési ráta kivételesen alacsony, és a civil rendőrségnek többnyire csak közlekedési balesetekkel van dolga.

Itt viszont egy brit turista meggyilkolásáról volt szó. És a hatóságok eltökélték, hogy megoldják az ügyet. Az angolul jól beszélő Nyall Pamir detektívfelügyelő Agatha többszöri kihallgatása alatt szerelmi bűntettre gyanakodott. Agatha megkérdezte, miért gondolja ezt. Pamir közölte, hogy Rose-on nem volt bugyi, s ez az ő szemében untig elégséges nyom. Köpcös kis ember volt, bőre sötét, akár egy indiaié, apró, fekete szeméből a világon semmit sem

lehetett kiolvasni. Agathának az a furcsa érzése támadt, hogy a felügyelő viccelődni próbál, aztán elhessegette a valószínűtlen gondolatot.

Rose-t valamilyen vékony, éles eszközzel, alighanem késsel szúrták le – ezt állapították meg az előzetes vizsgálat során.

Mindnyájukat felszólították, hogy ne hagyják el a szigetet, és álljanak készen a további kikérdezésekre. Azután együtt kullogtak ki a kora reggeli szikrázó napsütésbe.

Angus csak állt ott öregen és reszketegen, s peregtek az arcán a könnyek.

– Rose elment – mondogatta. – Nem tudom elhinni. – Trevor mord volt, és néma.

Agatha megkönnyebbült, amikor James taxit rendelt kettőjüknek, ugyanis időre volt szüksége, hogy pihenjen és gondolkodjon. Az ezredes kitette őt a szállodánál, és azt mondta:

– Egy óra múlva várlak a villában, és beszélünk.

Agatha körülményesen csomagolt. Azon kapta magát, hogy nem akaródzik kijelentkeznie a szállodából. Erkélyes szobáival és tágas-cirádás társalgóival a Dome valamiképpen a biztonság érzetét keltette benne. Ráadásul az úszómedencét sem próbálta még ki. Túlságosan fáradt volt, hogysen arról töprengjen, ki és miért ölte meg Rose-t.

Amikor végzett, még egyszer utoljára körbenézett, aztán lement a recepcióra, és kifizette a számláját. Ezúttal egy török lány állt a pult mögött. Észak-Cipruson sebesen terjednek a hírek, és úgy esett, hogy a lány nemcsak hogy hallott a gyilkosságról, de azt is tudta, hogy Agatha ott volt a

diszkóban.

– Szörnyű lehetett – mondta együttérzéssel, miközben Agatha fizetett. – Biztosan valami anyaországi török csinálta. Azok mások, mint mi. Mindig be vannak rúgva, és megkéselelik az embereket.

Ez persze erős túlzás volt. Agatha még nem tudta, hogy a török ciprióták felsőbbrendűnek tekintik magukat az anyaországi törökökhöz képest, és megnyugvást merített a magyarozatból. Először még átfutott az agyán, hogy ha Jamesszel újabb nyomozásba fognának, talán épp ez hozná újból össze őket, de most megcsömörlött az egésztől, és honvágy gyötörte. Kereste magában a régi megszállottságot, amely az ezredeshez fűzte, de úgy tűnt, hogy az már kiveszett belőle.

Nemsokára a bérelt kocsijával hajtott a Keriniából kivezető úton, elhagyta a diszkót, ahol még mindig ott sorakoztak a rendőrijárművek, gondosan betartotta a harminc mérföldes sebességhatárt, továbbhajtott a török partraszállás emlékműve mellett, aztán a Sunset Beachre irányító táblánál jobbra kanyarodott, és leparkolt James kocsija mögött a kaktuszból és mimózából szőtt sövény mellé.

A bejárati ajtó tárva-nyitva állt. Agatha bevonszolta a bőröndjeit.

– James! – kiáltotta el magát, de csak a szél és a tenger zaja hallatszott. A konyhán át kiballagott a kertbe. James kerti székben ült egy narancsfa alatt, és elmélyülten hallgatta a BBC híreit.

– Van valami? – kérdezte Agatha.

Az ezredes a fejét rázta.

– Az ember nem is gondolná, hogy ez a *brit* rádió – bosszankodott. – Mindent tudok az afrikai és az oroszországi eseményekről, britekről vagy brit ügyekről viszont egy hangot sem mondanak.

Agatha odahúzott egy kisebbfajta, fehérre festett kovácsoltvas kerti széket, és leült az ezredessel szemben. Könnyű szél lengette a narancsfa mögül odalátszó szőlő leveleit. Vaníliaillat szállongott a levegőben az Agatha balján nőtt jókora növény felől. Agathának égett a szeme a kimerültségtől.

– Remélem, lezuhanyoztál, mielőtt jöttél – mondta James.

– Még csak át se öltöztem – mondta Agatha, és végigmutatott magán. – Miért?

– Ilyenkor nincs víz. Később talán lesz. Most mindkettőnknek alvásra van szükségünk.

– Melyik az én szobám?

– Amelyiket választottad. Felviszem a csomagjaidat.

Bementek. James felcipelte Agatha bőröndjeit a nő új szobájába. Aztán kurta biccentéssel magára hagyta. Agatha kibújt a ruhájából, és meztelenül végigzuhant az ágyon. Nyitva voltak az ablakok, könnyű szellő fújdogált be rajtuk, hangfoszlányokat hozott a hátán a strandról. Agatha mindjárt mély álomba merült, és három órával később arra ébredt, hogy patakokban folyik róla a víz. A szél elálltával visszatért a fullasztóan párás idő.

Még mindig meztelenül felvonszolta magát az alacsony falépcsőn, és betámolygott a fürdőszobába. Ennek a helyiségnek a másik végén is volt bejárata. Az Agathával

szemközti ajtó váratlanul kinyílt, és James lépett be rajta.

– Már van víz – közölte a nőre nézve. – Le tudsz zuhanyozni, aztán majd gyere le. Van hideg sült és saláta.

Miután az ezredes becsukta az ajtót, Agatha mogorván végignézett magán. Nos, jóllehet a melle még nem volt megereszkedve, és a narancsbőr átka sem sújtotta, feltételezte, hogy a teste nem éppen az, ami tűzbe hozza a férfiakat. James egyébként is látta már a testét.

Zuhanyozás után sortot vett fel flanelinggel és lapos talpú szandállal, és máris jobban érezte magát. Lement a földszintre, ahol James mindkettőjüknek megterített a konyhaasztalon. Agatha csak ekkor döbbsent rá, hogy farkaséhes, hisz előző este evett utoljára.

– Mit csináljunk ezzel a gyilkossággal, Agatha? – kérdezte James.

– A hotel recepciósja szerint valami anyaországi török tehette.

– Sok vád éri őket, de nekem elhiheted: nem gyilkolásznak brit turistákat.

– Én azon vagyok fennakadva – mondta Agatha –, hogy ha teszem azt, a táncparketten ölték meg Rose-t, csak sikított vagy kiabált volna, nem?

– Nem szükségszerűen. Jusson eszedbe, hogy a penge igen éles volt.

– Leszúrhatták akkor, amikor mindenki azon volt, hogy kirángassák az asztal alól?

– Hanyatt feküdt – mondta James. – Ebben biztos vagyok. Igen, a hátán hevert, amikor Trevor kihúzta az asztal alól. Márpedig ez esetben vérfoltot kellett hagynia a

padlón.

– Szerintem az ügy kulcsa a két nő, Olivia és Rose társasága közti furcsa viszonyban rejlik – mondta Agatha lelkesen.

– Mondd el még egyszer, hogyan ismerted meg őket.

Így hát Agatha beszámolt a sétahajózásról, arról, hogy Olivia, George és Harry szemérmetlenül lefoglalta magának a bár, és megvetéssel tekintettek a többiekre. Aztán hogy amikor ő úszni ment, látta, amint Rose és George kettesben nevetgél, amíg Trevor is észre nem vette őket. A szőlőskertbeli jelenettel folytatta, és elmondta azt is, hogy Rose ordító otrombasága olvasott, intelligens, éles elmét leplezett.

Amikor befejezte, kopogtattak.

– Ez a rendőrség lesz – mondta James felállva. – Tehetnénk egy próbát az eset felderítésére, szóval tartsd magadban a feltételezéseidet, Agatha. – Kiment, mielőtt Agatha válaszolhatott volna.

Nyall Pamir detektívfelügyelővel együtt tért vissza. A felügyelő leült az asztalhoz, és Agathát tanulmányozta semmit el nem áruló apró, fekete szemével.

– A kollégái nem csatlakoznak magához? – kérdezte James.

– Megvárnak odakint – mondta Pamir. – Ez nem hivatalos beszélgetés. Megkérem önöket, hogy holnap délelőtt tíz órakor mindketten fájradjanak be a lefkojai főkapitányságra a hivatalos kihallgatásra.

Összefűzte és az asztalra fektette kicsi, kövér és szőrös kezét. Olyan volt a keze, mint két prémes állat.

– Tehát, Mrs. Raisin – fogott hozzá –, ön szerint ki gyilkolta meg Rose Wilcoxot?

Agatha Jamesre pillantott, aki a homlokát ráncolta.

– Nem tudom – mondta aztán. – Nemrég ismertem csak meg őket.

– Ezt fejtse ki.

– Részt vettem egy hajóúton a *Mary Jane* fedélzetén.

– Mondjon el mindent.

Így aztán Agatha újból előadta a történetet, ám ezúttal feltételezések nélkül a puszta tényekre szorítkozott.

A felügyelő figyelmesen hallgatta.

– Engem az is érdekelne, Mrs. Raisin, bár ön erről egy szót sem mondott, hogy miként alakult ki ez a barátság.

– Nem voltak a barátaim – mondta Agatha türelmetlenül.

– Mint már mondtam, áthívtak az asztalukhoz a Szőlőskertben, aztán megbeszéltem Mr. Lacey-vel, hogy este együtt vacsorázunk a Dome-ban. Rose hallotta, amikor James az asztalom felől érdeklődött... ugyanis ő ért oda előbb... és arra hivatkozva, hogy a barátom, meginvitálta az ezredest a társaságukba.

A felügyelő szőrös keze elvándorolt az asztról, hogy kerek pocakja fölött záruljon ismét össze. Pamir kétsoros öltönyt, galléros inget és nyakkendőt viselt. Úgy látszott, őt nem zavarja a hőség.

– Igaz is, ön és Mr. Lacey. Ön itt lakik nála?

– Igen.

– Önök barátok?

– Igen, szomszédok vagyunk egy cotswoldi faluban. Az Közép-Angliában van...

– Tudom – mondta Pamir.

– Nagyon jól beszél angolul – mondta James.

– Angliában nevelkedtem, és a London School of Economics hallgatója voltam. Tehát, Mr. Lacey, ön és Mrs. Raisin szomszédok. Maga előbb érkezett. Mrs. Raisin csak később csatlakozott magához. Hogy is fogalmazzam, önöknek viszonyuk van egymással?

– Nem – mondta James. – Barátok vagyunk, és semmi több.

– Na és mi minden történt önnel, mióta megérkezett a szigetre, Mr. Lacey?

James beszámolt a Musztafától bérelt villáról.

– Musztafa rossz útra tért – mondta Pamir. Fekete szeme újból Agathára ugrott. – Az ön turistáira visszatérve, rengeteg brit vendégünk van, és tisztában vagyok a közismert osztálykülönbségekkel. Mr. és Mrs. Debenham, illetve a barátjuk, Mr. Templeton nem ugyanabba az osztályba tartozik, mint Mrs. Wilcox és a férje. Van valami az ön történetében, Mrs. Raisin, ami arra utal, hogy magát meglepte egy efféle barátság.

– Így igaz – mondta Agatha. – Olivia, vagyis Mrs. Debenham végtelenül sznob, és lenézte Rose-t. Engem gondolkodóba ejtett a dolog, hogy mégis hogyan verődött össze ez a lehetetlen társaság, és hogy vajon min nevetett George Debenham és Rose a tengerparton.

– Ezt most hallom először.

Agatha erről is beszámolt, noha magán érezte James haragvó tekintetét.

– Rose igazából intelligens nő volt – mondta.

– Bővebben?

Agatha belelendülve fejtegette, hogy Rose elejtett néhány irodalmi jellegű megjegyzést, aztán meg úgy tett, mint akinek csak most jutott eszébe, hogy kiesett a szerepéből.

– Már ha tényleg színjáték volt – mondta végül.

Újfent kopogtattak. James kiment ajtót nyitni. Egy rendőr társaságában tért vissza, aki egy köteg faxot hozott, és átnyújtotta Pamirnak.

Agatha lesütött szemmel szűröcsölte a kávéját, és tudta, hogy James szeme villámokat szór.

– Aha – mondta végül Pamir. – Maga aztán kalandos életet él, Mrs. Raisin. Ön és az itt jelenlévő Mr. Lacey egybe akart kelni, de a házasságukat megakadályozta az ön férjének felbukkanása, akit később meggyilkoltak. Azt tervezték, hogy Észak-Ciprusra jönnek nászútra, de mialatt ön, Mrs. Raisin kórházban feküdt, és az után a támadás után lábadozott, amelyet a merénylő intézett ön ellen, addig Mr. Lacey Ciprusra távozott, maga pedig követte. Legyen szabad megjegyezni, hogy tapasztalatom szerint azok, akik erőszakban bővelkedő, színes életet élnek, gyakran maguk is hajlamosak az erőszakra.

– Hát én nem – mondta Agatha. – Menjen és fülelje le inkább a bordélytulajdonos Musztafát, vagy talán kenőpénzt fizet a rendőrségnek, hogy ne háborgassák?

– Előbb ezzel a gyilkossággal foglalkozunk – mondta Pamir. – Itt van nekünk két össze nem illő páros, akik rejtélyes módon igen hamar összebarátkoznak. Vegyük a két legszokványosabb indítékot: a pénzt és a szerelemfélést. Elképzelhető, hogy George Debenham

őrült szerelemre gyúlt Rose Wilcox iránt?

Agatha Jamesre nézett, aki megvonta a vállát.

– Nem, semmi nem utalt erre – mondta Agatha. – Rose flörtölős típus volt.

– De mikor Trevor meglátta Rose-t George-dzsal, féltékenynek tűnt.

– Igen, nagyon bedühödött.

– Különös. Ezek után együtt vacsoráznak, együtt mennek Famagustába, és ismét együtt vacsoráznak. Feltétlenül ellenőriznem kell a múltjukat. – A faxtömegben kotorászott.

– Jamesnek és nekem már van némi tapasztalatunk, ami a rendőrségnek történő segítségnyújtást illeti – buzgólkodott Agatha. – Ha megengedi... – És már nyúlt is a faxok felé. Pamir betömködté a papírokat a mellényzsebébe, és felállt.

– Nem szeretném, ha amatőrök kontárkodnának bele a nyomozásba – mondta. – Élvezzék ki a vakációjukat, és a holnapi viszontlátásra.

James kikísérte a felügyelőt, majd visszajött, és nekidőlt a konyhapultnak.

– Hogy te milyen szószátyár vagy, *drágaságom*. Csodálom, hogy a bugyiméreted nem kötötte az orrára.

Agatha begurult. Elhajította a kávéscsészéjét, amely ripityára tört a falon.

– Te rideg, szívtelen gazember – üvöltötte. Kibotorkált a konyhából, felszaladt a lépcsőn a szobájába, és hasmánt az ágyra dobta magát.

A nyitva hagyott ablakokon fenyő-, só- és vaníliaillatot hordott be a lágy szél. Aznap erősen háborgott a tenger, s

ahelyett, hogy ütemes hullámokban nyaldosta volna a partot, tajtékozott, mint amikor helikopter ereszkedik a víz fölé. Agatha ezért nem hallotta, amikor James belépett. Az ezredes leült az ágy szélére, és gyengéden megérintette Agatha haját.

– Ejnye, no, Agatha. Ezzel nem segítesz. Gyere, átruccanunk a Celebrity Hotelba, ott szállt meg Trevor és Angus, hátha ki tudunk deríteni valamit.

Agatha tovább zokogott. James felment a lépcsőn a fürdőszobába, és hideg vízbe mártott egy törülközőt. Aztán visszatért, átfordította Agathát, és megnedvesítette az arcát.

– Valami vékonyabbat kéne felvenned. – Átfésülte Agatha holmiját, és kiszemelt egy laza, virágos strandruhát. Felhúzta Agathát az ágyról, és kezdte kigombolni a blúzáét. – Először is ezt vegyük szépen le.

Agatha épp egy kényelmesebb fajta, pamut melltartót viselt, nem azoknak a csipkés francia daraboknak az egyikét, amelyeket kifejezetten csábítási céllal vásárolt, ezért ellökte magától az ezredest, és ráripakodott:

– Jaj, hagyj már békén. Egyedül is fel tudok öltözni.

Hamarosan a rekkenő hőségben hajtottak Lapta, pontosabban a Celebrity Hotel felé. A szálloda négycsillagos besorolást kapott, ám amikor Agatha bevonult a recepcióra, és ellenségesen körülhordozta tekintetét a temérdek, plüssel bevont, aranyozott bútoron, a csillárokon s a harsány, kopott szőnyegeken, megállapította, hogy a négy csillag közel-keleti mércével értendő. A recepcióások nemigen tudtak angolul, így beletelt

némi időbe, mire kiderítették, hogy Trevor és Angus már korábban kijelentkezett.

– A fenébe is, miért nem tudnak felvenni valakit, aki beszél angolul? – tajtékozott Agatha. – Ebben az országban fittyet hánynak a turizmusra.

– Talán ez az oka, hogy nem kopasztják meg őket, nem molesztálják a nőket, és ezért nem botlunk úton-útfélen részeg csirkefogókba – mondta James szelíden. – Nyafogás helyett vehetnénk magunknak a fáradságot, és megtanulhatnánk törökül.

– Én nem nyafogok, pusztán hangot adok egy indokolt kritikának. Az isten szerelmére, miért kell minden pizlicsáré dolog miatt belém kötnöd?

– Ennek semmi értelme, és egyébként sem áll jól neked, amikor dühös vagy. Lefogadom, hogy Trevor és Angus átköltözött a Dome-ba, hogy közelebb legyenek Debenhamékhez. Megnézzük. Csak előtte még megállunk a villánál a fürdőruhánkért, hogy később úszhassunk egyet.

Agatha azonban nem állt vele szóba. Amikor visszaértek a villához, nyitva találták az ajtót.

– Mi a fene?... – dünnyögte James, és becsörtetett. Hallatszott, hogy a konyhában folyik a csap.

Bementek a konyhába, s ott Jackie-re bukkantak, aki a falat súrolta azon a helyen, ahol Agatha elhajított kávéscsészéje foltot hagyott rajta.

– Próbáltam ideszólni telefonon – mondta Jackie. – Nem hagytam magának elegendő tiszta törülközőt, úgyhogy hoztam még párat. Mi történt itt?

– Kicsúszott a kezemből a csésze – védte magát

Agatha.

Jackie előbb a falra, majd újból Agathára emelte a tekintetét úgy, mint aki mulat a dolgon. Aztán fogott egy személtlapátot meg egy kefét, és összeszedte a padlóról a porcelántörmeléket.

– Mindenki csak a gyilkosságról beszél – mondta Jackie.

– Önt bizonyára szörnyű sokk érte, Mrs. Raisin.

– Agatha.

– Agatha. Nem kéne lepihennie?

– Dehogynem – így James. – Kicsit nyúzott vagy.

– *Nem vagyok nyúzott!* – emelte meg a hangját Agatha.

Jackie beletörölte a kezét egy konyharuhába, rámosolygott mindkettőjükre, és elsietett.

– Muszáj lesz összeszedned magad – mondta James zordan. – Másképp itt kell hogy hagyjalak.

Márpedig Agatha nem akart hátramaradni. Nem ért rá elgondolkodni róla, vajon attól tart-e, hogy kimarad a nyomozásból, vagy inkább attól, hogy Olivia az ujjá köré csavarja Jamest. Felment, és megmosta, de nem készítette ki az arcát. Nem lenne értelme. A párás hőségben úgylis rögtön leolvadna róla a festék.

A DOME HOTELBAN arról értesültek, hogy Trevor és Angus bejelentkezett, és éppen odakint tartózkodnak az úszómedencénél. James megváltotta a jegyeket a medencéhez.

– Hoztál magaddal naptejet? – kérdezte Agathától. – Le fogsz égni.

– Nem fogok.

– Ha vársz egy pillanatot, veszek neked valamit a szemközti boltban.

– Ne fáradj! – csattant fel Agatha.

Néma csendben ballagtak végig a szálloda termein, azután ismét kiléptek a napra az úszómedencénél. Agatha az egyik kabinban öltözött át. Amikor előkerült, James már várta izmosan, karcsún és fitten a fürdőnadrágjában.

– Mind együtt vannak a bárban.

Mutatta, hogy merre. Trevor, Angus, Olivia, Harry és George ült egy asztalnál a tűző napon.

Odamentek hozzájuk.

– Még mindig nem tértünk magunkhoz – mondta Olivia bágyadtan. Egészen aprócska bikini volt rajta. – Üljön ide hozzám, James.

James letelepedett mellé.

– Maga hogy viseli, Trevor? – kérdezte.

– Megvagyok – vágta rá Trevor. Táskás volt a szeme, és csúnyán le volt égve. Már is apró hólyagok borították a vállát, ám ő mintha tudomást sem vett volna a hőségről.

– Szegény kis Rose – kesergett Angus. – Ki tehetette ezt egy ilyen szemrevaló teremtéssel?

– Felhívtuk Trevort és Angust, és mondtuk nekik, hogy költözzenek ide – mondta Olivia Jamesnek.

– Miért? – kérdezte Agatha barátságatlan tekintettel, Olivia ugyanis időközben rátette a kezét James combjára.

– Mert a magunkfaját arra nevelik, hogy segítse felebarátait – felelte Olivia hűvösen. – Persze olyasvalaki, mint ön, Agatha, ezt nem értheti.

Agatha úgy érezte, hogy Olivia dőfése az évek során

rarakódott mayfairi kérgen át egyenest a birminghami munkásnegyedig hatolt, ahol Agatha felnőtt.

– Na, menjen a csudába – mondta Agatha. – Én úszom egyet.

Amikor elsétált, kizárólag a hátsójára tudott gondolni. Remélte, hogy még nem lóg a fenéke. Össze kell szednie magát. Mély levegőt vett, és beugrott a medencébe, arra számított, hogy sokként éri majd a víz hidege, de a medencében lévő tengervíz langyos volt. Erőtelenesen tempózott, míg úgy nem érezte, hogy lecsillapodott. Átfordult a hátára, hogy így ússzon tovább, s ekkor elkaszált valakit a karjával. Visszafordult, s egy viharvert, de megnyerő, középkorú arccal nézett szembe.

– Bocsánat – mondta Agatha.

– Semmi baj – mondta a férfi, és fehér fogsorát villogtatva vigyorgott. – Bájosabb hölgy nem is találhatott volna el.

– Ön amerikai?

– Nem, izraeli. Itt vakációzom. Hát maga?

– Brit vagyok. Ugyancsak vakáción.

– A vízben nem lehet rendesen beszélgetni – mondta a férfi. – Ülünk ki egy kicsit a medence szélére.

Aztán így szólt:

– Bert Mortnak hívnak. – Vizes kezét Agatha felé nyújtotta, miközben lábukat a vízbe lógatva a medence szélén üldögéltek.

– Agatha Raisin – mondta Agatha, és megrázta a felé nyújtott kezét.

– Brooklynban nőttem fel – mondta Bert. – De tíz évvel

ezelőtt Izraelbe költöztem, és ruházati üzletem van Tel-Aviv mellett.

– Divatruházat?

– Nem, inkább pólók, szabadidőruhák meg effélék. Ön is hallott a gyilkosságról?

– Ott voltam.

– Jesszus, az rémes lehetett. Meséljen róla.

Agatha mesélt, és remélte, hogy James is észrevette, milyen jóképű férfitársasága akadt. Odapillantott Jamesre, de az ezredes a hátát fordította felé, és éppen Olivával csevegett.

Bert végül megkérdezte:

– Volna kedve velem vacsorázni ma este? Vagy Mr. Raisin is itt van?

– Nincs, és elfogadom a meghívást. Hová megyünk?

– Találkozunk nyolc órakor a hotel éttermében.

Agatha felállt, elbúcsúzott újdonsült barátjától, és visszaslattogott az asztalhoz. Úgy érezte, visszanyerte régi önbizalmát.

– Kaptam naptejet Olivától – mondta James. – Ül le, Agatha, hadd kenjem be a vállad. Már egészen piros.

Miközben az ezredes érzés nélkül krémezte a vállát, Agatha így szólt Olivához:

– Sajnálom, hogy felfortyantam. De még mindig fáradt vagyok. Reggel kihallgatott bennünket a rendőrség.

– Igen, minket is – mondta Olivia. – Holnap kell bemennünk Nicosiába a hivatalos kihallgatásra.

– Nekünk is – mondta Agatha. – De tudniuk kell, hogy nekünk semmi közünk nem lehet a dologhoz.

– Azok az átkozott külföldiek meg az átkozott kések – morogta Harry Tembleton.

– Úgy gondolják, hogy nem kés volt – szólalt meg Trevor.

– Inkább valami sokkal vékonyabb eszköz, például kebabnyárs.

Agathának hirtelen eszébe villant a kép, ahogy Rose a Szőlőskertben érzékenyen harapdálja le a húst a kebabnyársról. Eltűnődött, vajon nem kelt-e lába egy nyársnak az étteremben.

James javasolta, hogy induljanak. Mire Agatha felöltötte a strandruháját, már érezte is, hogy fájdalmasan ég a válla. Megosztotta Jamesszel az ötletét, hogy meg kéne kérdezni a Szőlőskertben, nem hiányzik-e egy nyárs.

– Nem sok értelmét látom – mondta James. – Városszerte árulnak ilyen nyársakat. És nyilván bármelyik étteremben egy csomó van belőlük a konyhán. De ha gondolod, este ott vacsorázhatunk.

– Randevúm van.

Közben odaértek a kocsihoz. James megfordult, és ránézett.

– Randevúd? Kivel?

– Egy fickóval, akit a medencénél ismertem meg.

James beült a kocsiába, és bevágta az ajtót. Agatha megkerülte az autót, és ő is beszállt. Csöndben hajtottak vissza a villához.

Agatha, amikor megérkeztek, mindjárt a szobájába ment. Leheveredett az ágyra, mert egyszerre erőt vett rajta a fáradtság, és a Földközi-tenger andalító morajlása nemsokára álomba ringatta.

Már sötét volt, amikor felébredt. Fejét elfordítva rápillantott utazó ébresztőórájának világító számlapjára. Fél nyolc! Most aztán kapkodhat.

A fürdőszobában nem volt víz, Agatha izzadtnak és mosdatlannak érezte magát. Talált a bőröndjében egy csomag sminkeltávolító kendőt, és az egész dobozt elhasználva azzal csutakolta végig magát. Válla pokolian égett, arca viszont szépen leburnult.

Óvatosan belebújt egy rövid selyemruhába. Lába vöröslött és majdnem ugyanúgy sajgott, mint a válla, de ő már a harisnya felvételének puszta gondolatától is rosszul volt.

Végül lement, és szólította Jamest. Nem kapott választ, s amikor kiment, látta, hogy az ezredes kocsija eltűnt.

Amikor a már ismerős, Karaoğlanoğlun átvezető úton hajtott, feltűnt neki, hogy a rendőrség gyorsra hajtókat vadászik. Két autót már meg is állítottak. Agatha gyakorlatilag lépésben vánszorogva haladt el mellettük. Elhagyta a katonai barakkokat, majd a Jasmine Court Hotelt, és máris Keríniában volt, aztán az új egyirányú rendszert követve megérkezett a Dome-hoz. A helyiek példáján felbuzdulva a járdán parkolt le, az egyik mellékutcában, és gyalog ment a szállodáig.

James is ott volt azoknak a társaságában, akikre Agatha hűvösen csak „a gyilkosság gyanúsítottjaiként” gondolt. Kurtán odabiccentett nekik, és elvitorlázott mellettük egy tengerre néző asztalhoz, ahol Bert már állt is fel az üdvözlésére.

– Azt hiszem, én ide ülök – mondta vidáman Agatha. –

Szeretem nézni a tengert. – Átfordította a székét, hogy a tenger felé legyen az arca, és a hátát mutassa Jamesnek.

– Ön régóta özvegy? – kérdezte Bert, miután megrendelte a bort.

– Nem olyan régóta – mondta Agatha.

– És hiányzik a férje?

– Nem. Furcsa ügy ez. Évekkel ezelőtt elhagytam, és már azt hittem, halálra védte magát, de csak nemrég halt meg. – Agatha nem akarta megmondani, hogy a férjét meggyilkolták, hátha új udvarlója őt tartja felelősnek Rose haláláért. – Na és ön? – kérdezte.

– Két éve hunyt el a feleségem. Azóta borzasztóan magányos vagyok. – Elnevette magát. – És frusztrált. Nem vagyok híve az alkalmi kapcsolatoknak.

– Én sem – mondta Agatha, és fürkészőn méricskélte Bertöt, miközben azon tűnődött, vajon milyen lehet az élet Izraelben.

– Amikor megpillantottam magát a medencénél, volt egy olyan különös érzésem, hogy már hosszú ideje ismerem – mondta Bert. – Igyon még bort.

Agatha háta mögött Olivia nyihogó hahotában tört ki, és azt mondta:

– Jaj, James, maga kis gonosz.

Agatha nyújtotta a poharát, és Bert szemébe mosolygott.

– A körítés igazán romantikus – mondta.

– Ugye?

A tenger békésebb volt ezen az estén, ritmikus loccsanásokkal simogatta a szálloda alatti sziklákat. Agathának ünnepi hangulata támadt. Életének új fejezete

veszi most kezdetét. Végre elfeledheti Carselyt, Jamest, a gyilkosságot. Semmi egyéb nem számított, csak ez a jóképű férfi, aki csillogó szemmel nézi őt az asztal túloldaláról.

Ekkor felbolydult az étterem, azután csend lett. Agatha hátrafordult. Szépséges, fiatal nő lépett be a terembe. Úgy festett, mint valami külföldi filmcsillag. Hosszú, fényes, fekete haja napbarnított vállára omlott. Rövid, csipkés, fehér ruhát viselt. Hosszú, napbarnított lába magas sarkú, pántos szandálban végződött. Hatalmas, barna szemét dús, fekete pillák keretezték. Megtört a csönd, amit elismerő zsinatolás váltott fel.

Bert olyan látványt nyújtott, mint akit szíven találtak.

– Milyen gyönyörű asszony, nem igaz? – kérdezte Agatha nehézkesen.

Bert nevetséges, brekegő hangot adott ki magából. A jelenés az ő asztalukhoz közeledett.

– Meglepetés! – kiáltotta el magát, amikor odaért.

Bert talpra ugrott.

– Barbara! – mondta. – Rád igazán nem számítottam!

– Arra gondoltam, hogy a tervezettnél előbb csatlakozom hozzád. – A nő kérdően tekintett Agathára.

– Hja, ő csak egy turista a szállodából, Mrs. Raisin.

Agatha értetlenül tekintett fel a szépségre.

– A lánya, Bert?

– A felesége – mondta a nő nevetve. – Nem is örülsz, hogy látsz, Bert? – Agathához fordult: – Csak a jövő hétre várt, de gondoltam, meglepem.

Agatha felállt.

– Akkor én át is adnám a helyem – mondta mereven.

– Hisz még nem végzett a vacsorájával, Mrs. Raisin!

– Ott ülnek a barátaim. Szeretnék váltani velük pár szót.

Agatha odament a másik asztalhoz, kihúzott egy széket, és leült James meg Olivia közé. Az egyik pincér átvitte neki a félig elfogyasztott tányér kebabját a rizzsel, és letette elé.

– Ki ez a ragyogó teremtés? – kérdezte Olivia.

– A lánya – hazudta Agatha, és magán érezte James cinikus tekintetét.

– Akkor ez egy igen pajzán kapcsolat – vihogott Olivia. – Ugyanis a nő éppen most hajolt át az asztalon, és szájon csókolta!

– Úgy van, és el se engedik egymás kezét – mondta James.

– Nem ismerem jól a pasast – dűnnyögte Agatha. – Lehet, hogy tévedtem... a korkülönbség miatt. – Mivel roppantul szeretett volna témát váltani, ráadásul öregnek, ostobának és feleslegesnek érezte magát, megkérdezte: – Van valami hír a gyilkosságról?

George megrázta a fejét.

– Holnap talán megtudunk majd valamit.

Agatha kíváncsian nézett Trevorra, aki ivott, mint a gödény. Mellette magába roskadva ücsörgött Angus. Ami azt illeti, gondolta Agatha, kettejük közül inkább Angus látszik gyászoló férjnek.

Olivia Agathához fordult.

– Maga a jachtkiránduláson azt mondta nekünk, Agatha, hogy derített már fel gyilkosságokat. Ezt is fel fogja deríteni?

– Meglátom, mit tehetek.

– Törődjön a maga dolgával – mondta Trevor hirtelen támadt vehemenciával.

– De miért? – kérdezte Olivia. – Maga nem szeretné tudni, ki ölte meg szegény Rose-t?

– Naná hogy tudni akarom, és végzek a rohadékkal, amint megtudom, ki az. De nekem ne üsse bele az orrát ez a nő, aki azt hiszi, hogy ez jó mulatság.

– Csigavér, öregfiú – mondta George, Trevor karjára helyezve a kezét.

Trevor lerázta magáról, és felállt.

– Okádnom kell maguktól – közölte. Kimasírozott az étteremből, s ittas tántorgásával felborított egy asztalt.

– Ne is törődjön vele, Agatha – mondta Angus békítően.

– Valamennyien sokkos állapotban vagyunk. Megyek, megnézem, nem esett-e baja.

Angus is távozott.

Kínos csönd ereszkedett rájuk.

Olivia hirtelen megszelídült.

– Azt hiszem, ma korán lefekszem. – Felállt, mire a férje és a barátjuk is felemelkedett. – Viszlát holnap a zsaruknál – mondta Olivia.

Ily módon James és Agatha kettesben maradt.

– Azon merengek – mondta Agatha –, vajon ha írok Bill Wongnak, ő tud-e küldeni nekem információkat ezekről az emberekről.

– Úgy öt napba telne, mire megérkezik a leveled Mircesterbe – mondta James. – De a választ talán soha nem kapnád meg, vagy ha mégis, hát legkevesebb négy

hetet kéne rá várnod. A külföldi posta a dél-törökországi Mersinen át érkezik, és bár nem tudom, miért tart ilyen sokáig, mire ideér, de ez a helyzet.

– Akkor faxolok neki.

– Megteheted. De tényleg úgy hiszed, hogy köztük van a gyilkos?

– Hát, elég furcsa – mondta Agatha. – Olivia mérhetetlenül sznob volt a sétahajózáson. Lenézte a többieket. Megértem George-ot, hogy kikezdett Rose-zal. Szexis kis nő volt. Na de Olivia! Utalt neked rá, hogy miért lettek egyszerre mindnyájan puszipajtások?

– Csak a szokásos okból, hogy „tegyenek valamit felebarátaikért”.

– És ezért pont a gyilkosság előtt mind összebarátkoznak!

– Küldj egy faxot Bill Wongnak, ha gondolod. De szerintem valami részeges alak tette. Sok kábítószer van errefelé, és elég könnyen hozzá lehet jutni. Talán olyasvalaki csinálta, aki úgy be volt löve, hogy most már nem is emlékszik a tetteire. Menjünk, vagy – tette hozzá kajánul – inkább váltanál még pár szót a barátoddal?

Agatha szemét haragos könnyek futották el.

– Ugyan már – mondta fesztelenül az ezredes. – Sok nő hízogónek találná, ha olyan férfi kezdene ki velük, akinek ilyen gyönyörű felesége van.

Agatha megdörzsölte a szemét.

– Tudtam, hogy nős ember – hazudta.

– Ha te mondod – így James. – Na, gyerünk.

MÁSNAPRA SEHOL SEM volt már a fülledtség. Tiszta, kék ég, békés tenger, a legenyhébb fuvallatok.

Az út egyik oldalán a hegyek szöktek az égbe, túloldalt a zöldeskék tenger nyújtózott el egészen Törökországig. Agatha egyszerre azt kívánta, bárcsak vakációzni jött volna ahelyett, hogy ismét áldozatául esik a James iránti rajongásnak, és bárcsak ne a nicosiai rendőrkapitányságra tartanának éppen.

Amikor megálltak a kapitányság előtt, Agatha kezdte úgy érezni, hogy az egész ügy irreális, a valóságban nem is történt meg, és Rose mindjárt előbukkan a sarkon, sziporkáznak a gyémántgyűrűi, és elkurjantja magát: „Halihó, Agatha!”

Olivia, Trevor, Angus, George és Harry már ott volt. Egyesével fogják kihallgatni őket, s Agatha nagy bánatára James felvetette, hogy utána ebédeljenek együtt a Szeráj Hotelban, és vessék össze a tapasztalataikat.

Agatha előrelátó volt, hozott magával olvasnivalót. Elsőként Trevort hívták be, utána Oliviat, aztán Agatha meghallotta a saját nevét.

Pamir terebélyes íróasztalnál trónolt. Háta mögött a frakkos Atatürk óriás portréja meregette a szemét.

Egy rendőr kihúzott Agathának egy széket az asztal túlsó oldalán. Ő hirtelen támadt nyugtalansággal leült.

Pamir összefonta kövér, szőrös kezét az asztalon. Csokoládébarna, kétsoros öltönyt viselt széles, narancs- és citromsárga sávós nyakkendővel. Szivarzsebéből jókora sárga díszszembkendő buggyant ki.

– Tehát, Mrs. Raisin – fogott bele –, szeretném, ha még

egyszer átismételnék a történetet. Onnantól, hogy ön megérkezik a diszkóhoz.

– James Olivával kezdett táncolni – mondta Agatha –, én Angusszal táncoltam, de ő minduntalan a lábamra lépett, ezért azt javasoltam, hogy üljünk le.

– És Rose Wilcox?

– Ő George-dzsal, Mr. Debenhammel táncolt.

– Hogyan táncoltak? Összebújva?

Agatha a homlokát ráncolva összpontosított. Azon az estén ő leginkább Jamest figyelte. – Nem bújtak össze – mondta. – Úgy táncoltak, ahogy egy diszkóban szokás. Rose veszettül rázta magát, George meg emelgette a lábát, és úgy rángatódzott, mint a középkorú úriemberek általában, ha nagyon modernnek hiszik magukat. Bömbölt a zene, és zsúfolásig megtelt a parkett.

– Volt valaki, akit Mrs. Wilcox kitüntetett a figyelmével? Mr. Debenhamet már említette. Mi van Mr. Lacey-vel?

– Mi van Mr. Lacey-vel? – kérdezett vissza Agatha összeszűkülő szemmel.

– Ön szerint vonzódott Mrs. Wilcox, vagyis Rose Mr. Lacey-hez?

– Nekem nem tűnt fel – mondta Agatha sértetten.

– Most térjünk rá a tegnapi estére. Ön a Dome-ban vacsorázott, de nem Mr. Lacey-vel vagy a többiekkel, hanem egy látogatóba érkezett izraeli üzletemberrel, bizonyos Mr. Morttal.

– Mi köze ennek a gyilkossághoz?

– Az összes kapcsolatot meg kell vizsgálnom, és ön egészen különös viszonyban van Mr. Lacey-vel. Össze

akartak házasodni, ez majdnem meg is történt, csakhogy színre lépett az ön férje. Ön idáig követi Mr. Lacey-t, kettesben bérelnék villát, és maga mégis elfogadja Mr. Mort vacsorameghívását.

– Csak barátilag elcsevegtünk – mondta Agatha indulatosan. – Ő éppen a feleségét várta.

– Akinek ön a létezéséről sem tudott, amíg a hölgy meg nem érkezett.

– Nem igaz! Vagy talán maga is ott volt?

– Mrs. Raisin, az egyik kollégám történetesen jelen volt tegnap este az étteremben. Ma reggel elbeszélgettem Mr. Morttal mint férfi a férfival. Maga megtetszett neki, és meghívta vacsorázni, mert az volt a benyomása, hogy, az ő szavaival: „magának se lenne ellenére a dolog”. Tehát ön igent mond a meghívásra, a randevúra, holott együtt van Mr. Lacey-vel.

– Ami köztem és Mr. Lacey között volt, annak már vége – dúlt-fúlt Agatha. – Barátok és szomszédok vagyunk, ez minden.

Pamir leszegte a fejét, és feljegyzett valamit. Aztán feltekintett, és töprengően nézte Agathát.

– Mint mondtam, valamennyi vetületét ismernem kell ennek a viszonyrendszernek, amely önök és a többiek között kialakult. Van itt nekünk két hármassunk, két odaadó férj meg két odaadó barát. Lehet, hogy a féltékenység volt az indíték.

– Erről őket kérdezze.

– Meg fogom tenni. Na már most, a gyilkosnak vagy elegendő orvosi tapasztalata volt ahhoz, hogy tudja, hová

kell szűrnia a pengét, amely végzett Mrs. Wilcoxszal, vagy egyszerűen szerencséje volt. Van önnek bárminő orvosi tapasztalata, Mrs. Raisin?

– Nincs.

– És Mr. Lacey-nek?

– Neki sincs.

– Szerintem ezt a bűntényt kitervelték. – Pamir előredőlt.

– A gyilkos készült rá. Talán ismerte a diszkóbeli fényviszonyokat, és tudta, hogy amikor a diszkógömb pördül egyet, pillanatokra vaksötét lesz. A többiek közül járt már ott valaki?

– Gőzöm sincs – mondta Agatha csüggedten. – Alig ismerem őket. De talán mégis segíthetek magának. Nemegyszer besegítettem a rendőrségnek. Az ügy kulcsa bizonyára a múltjukban keresendő, már amennyiben közülük tette valaki. Esetleg kutakodhatnék a...

– Nem – vágta rá Pamir határozottan. – Nem kérek az amatőrökből. Javaslom, hogy próbáljon meg kikapcsolódni, és verje ki ezt a fejéből.

– Ez azt jelenti, hogy nem vagyok gyanúsított?

– Mindenki gyanúsított, aki a gyilkosság éjszakáján a diszkóban tartózkodott. Most elmehet, de egyelőre ne hagyja el Ciprust. Küldje be Mr. Lacey-t.

Agatha bármit odaadott volna érte, hogy hallhassa, miről beszél Pamir és James. Vajon a felügyelő a kapcsolatuk felől faggatja az ezredest? És James vajon miket mond?

Aztán arra a borús megállapításra jutott, hogy James valószínűleg újból el fogja ismételni, hogy ők csak barátok, s hogy Agatha az ő számára ismeretlen okból utánajött

Ciprusra, és Agatha az elvesztett szerelmet hajhászó szánandó, középkorú asszonyként lesz elkönyvelve.

Amikor James előkerült végre, Agatha azt javasolta, hogy inkább kettecskén ebédeljenek meg Nicosiában, James azonban ragaszkodott hozzá, hogy mind együtt ebédeljenek.

– Miért? – tudakolta Agatha.

– Te nem vagy kíváncsi, hogy ki tette?

– Deee – felelte Agatha húzódozva, mert képtelen volt kimondani, hogy egy vágya van: kettesben lenni az ezredessel.

Amikor mindannyian átestek a kihallgatáson, szótlanul átvonultak a Szeráj Hotelba, és felmentek a lifttel a legfelső szinten található étterembe. Az imára hívó kiáltás Nicosia vörös háztetői felett szállt, amikor letelepedtek az ablak melletti asztalok egyikéhez.

– Ez a nyomorult rikoltozás is – sopánkodott Olivia.

– Muszlim országban vagyunk – mondta Angus. – Nos, barátaim, önök szerint ennyi volt?

– Ha arra gondol, hogy kihallgatnak-e minket újra, szerintem mindenképpen – mondta James. – Biztosra veszik, hogy közülünk tette valaki.

Trevorra pillantott, de Trevor az ablakon át mereven bámulta a mecset minaretjeit.

– Kezdem azt hinni, hogy rám hárul majd a gyilkos leleplezése – mondta Agatha, de nyomban megbánta a szavait, amelyek, tudta jól, érzéketlen hencegőnek tűntették fel.

– Ó, a maga kis meséi, hogy gyilkossági ügyeket oldott

meg – mondta Olivia száraz kacajjal. – Biztos, hogy nem csak kitalálta, drágám?

– Igen, biztos! – gurult méregbe Agatha. – Egy sor ügyben segítettem a mircesteri rendőrségnek.

– Ha maga mondja – így Harry Tembleton csúfondáros kis mosollyal.

– Mondd meg nekik, James – erősködött Agatha.

– Való igaz, Agathának a hebehurgyaságával nemegyszer sikerült kiprovokálnia, hogy az elkövetők felfedjék magukat – mondta James fahangon.

Agatha elképedve nézett rá.

– Ha nő volnál, James, most azt mondanám, hogy aljas perszóna vagy.

Kínos csend támadt, azután Trevor rátalált a hangjára.

– Jó lenne, ha felfognák végre, hogy én a feleségemet vesztettem el – mondta fakó hangon. – Szerintem valami helybéli tette kábítószer hatása alatt. Nincs más vágyam, csak hogy leléphessek erről a szaros szigetről, és akkor lássam újra, amikor a hátam közepét.

Megjelent a pincér, rendeltek. Agatha August vizslatta. Trevor minden jel szerint igencsak féltékeny férj volt, mégis beleegyezett, hogy érzelmileg túlfűtött barátjuk velük tartson a vakációra. Miért? Úgy gondolta esetleg, hogy Angus túl vén és túl dagályos, így nem jelenthet konkurenciát? Vagy talán pénzt kapott Augustól?

Tényleg küldenie kellene egy faxot Bill Wongnak a mircesteri rendőrkapitányságra, hogy tájékozzon a kompánia múltjáról.

Olivia úgy ítélte meg, az ő illemtudása szükségeltetik

ahhoz, hogy túléljék ezt a kínos ebédet. Bátorította Jamest, hogy beszéljen a könyvéről, August arra biztatta, hogy mesélje el, mivel tölti nyugdíjas éveit, Harryt pedig a gazdálkodásról faggatta. Trevor komor hallgatásba burkolódzott, és mindvégig Olivia irányította a társalgást, amiből éppen ezért Agatha kiszorult.

Amikor végre elhagyták az éttermet, és a járdán csoportosultak a Szeráj Hotel előtt, Agatha belekarolt az ezredesbe, és így szólt:

– Hát, akkor viszlát. Szeretném még egyszer megnézni a fedett piacot.

Azzal elvonszolta Jamest. Amint biztonságos távolba értek, azt mondta:

– Nem volt szép tőled, amit mondtál, hogy miként oldottam meg a gyilkossági ügyeket.

– Úgy éreztem, hogy nem vagy tekintettel Trevorra. Egyébként ha tényleg nyomozni akarunk, és úgy véled, hogy köztük van a gyilkos, okosabban teszed, ha ezt nem vered nagydobra.

– Na ne mondd! – Egy ékszerbolt kirakata előtt Agatha lefékezett. – Ezeket a Rolex órákat szinte bagóért adják.

– Csempészáru – mondta James kurtán. – Csakugyan még egyszer meg akarod nézni a fedett piacot?

– Dehogyan. Csak nem akartam, hogy a többiek hallják, amiről beszélünk. Lennie kell valaminek a múltjukban, ami megmagyarázza Rose halálát. Mi lenne, ha hazafelé megállnánk az Onar Village Hotelnél, és küldenénk egy faxot Bill Wongnak, amiben megkérjük, hogy ásson elő valamit?

– Talán majd máskor – mondta James elővigyázatosan.
– Lehet, hogy a helyiek is ki tudnak deríteni valamit, addig nincs értelme zargatni a mircesteri rendőrséget. Mit szólnál inkább egy piknikkel egybekötött kiránduláshoz holnap? Megnézhetnénk a látványosságokat. A Szent Hiláron várral kezdve.

Agatha eközben továbbra is az ékszerbolt kirakatát bámulta. Váratlanul figyelmeztetőn megszorította az ezredes karját. A hátuk mögött ugyanis Oliviat és társaságát pillantotta meg a kirakatüvegben tükröződni.

Vajon mióta álltak ott?

Hátraperdültek.

– Nekünk is kedvünk támadt megnézni azt a fedett piacot – mondta Olivia.

– Mi viszont meggondoltuk magunkat – mondta Agatha, mielőtt James megmukkanhatott volna. Még mindig igen meleg volt, és Olivia remek keblét kiemelő, kurta nyári ruhát viselt. Bárcsak fagypontra alá esne a hőmérséklet, gondolta Agatha.

– Együtt vacsorázunk este? – kérdezte Olivia.

– Tudok egy kiváló éttermet Zeytinlikben, nem messze Keriniától – mondta James Agatha bosszúságára. – Oszmán Ház a neve. Nyolckor?

– Pompás. Ott találkozunk.

– Nekünk most össze kell tartanunk – mondta Angus.

– Ez meg mi a fenére volt jó? – támadt neki Agatha az ezredesnek, ahogy elsétáltak. – Elég már belőlük erre a napra.

– Nyomozni akarsz, nemde? – szegezte neki a kérdést

James, és elkormányozta Agathát egy dinnyével megrakott kordé útjából. – Mit tudunk valójában Harryről és Angusról azonkívül, hogy Harry gazdálkodó, Angus meg nyugállományba vonult kereskedő?

– Egyetlen fax Bill Wongnak, és mindent megtudnánk rólok – duzzogott Agatha.

– Bill Wong talán túlságosan elfoglalt, hogy egy ciprusi gyilkossági esettel foglalkozzon. Ez csak egy vacsora, Agatha, egyébként miénk az egész nap.

De fél négy volt már, mire visszaérkeztek a villához, és James közölte, hogy írni szeretne.

Agatha visszavonult a szobájába, és feltúrta a ruhatárát, hátha akad valamije, amiben túl tud tenni Olivían. Telefon is volt a szobájában. Egy hirtelen jött sugallatra az ágyra dobálta a tarka ruhahalmot, és tárcsázta a lelkészné, Mrs. Bloxby számát.

– Agatha – mondta Mrs. Bloxby. – Mi újság? Olvastunk a gyilkosságról a lapokban.

Agatha mindenről beszámolt, miközben az ablakon át a kéklő Földközi-tengert nézte, és arra gondolt, hogy Carsely falva beláthatatlan messzeségbe került tőle.

– Na és ez a gyilkosság közelebb hozott benneteket Jamesszel? – kérdezte a lelkész neje, amikor Agatha a mondókája végére ért.

– Nem igazán – sóhajtott fel Agatha. – Tudod, milyen James.

– Jaj, Agatha, úgy szeretném, ha találnál magadnak egy igazán melegszívű férfit!

– James is az. Csak nem képes kimutatni az érzéseit!

– Talán nincsenek is érzései.

– De vannak! – heveskedett Agatha.

– Nem ezt akartam mondani, Agatha – visszakozott a lelkész neje. – Úgy értem, nem lett volna szabad ilyesmit mondanom. Nem tudom, mi ütött belém. Hiányzol nekünk. Tudod már, hogy mikor jössz vissza?

Agatha haragos pillantást vetett a tengerre a nyitott ablakon át, és mélyet szippantott az édeskés illatú levegőből. Gyűlölte Carselyt, és soha többé nem akart visszamenni oda. Miért nem törődik mindenki a maga dolgával?

– Nem tudom – csattant fel.

– Bár sose nyitottam volna ki azt a lepcsés számat – mondta később Mrs. Bloxby az urának. – Szegény Agatha.

A lelkész odasandított a nejére az okuláréja fölött. – Én nem tudom sajnálni Agatha Raisint. Véleményem szerint ő és James Lacey nagyon is megérdemlik egymást.

NÉGY

MELEG, FÜLLEDT ESTE VOLT, sötét felhők takarták el a holdat. Agatha gondosan kifestette magát, de mire odaértek a zeytinliki étteremhez, érezte, hogy kezd leolvadni róla az alapozó meg a szempillafesték. Fekete estélyi ruhát vett fel, amelynek szoknyarésze rövid, gallérja viszont magas volt. Ahogy elfordította a fejét a kocsiban, hogy mondjon valamit Jamesnek, érezte, hogy nyirkos orcája a gallérjához simul, és rögtön tudta, hogy valószínűleg most kente össze Vichy Camel alapozóval. Harisnyában volt. Lába még mindig nem heverte ki annak traumáját, hogy leégett a medencénél, és a nyirkosságtól hajmeresztő növekedésbe kezdett rajta a szőr. Próbaképpen végigsimított a felső ajka fölött, de indulás előtt gyantázta le, úgyhogy szép sima volt. Ó, az a sok minden, amit a bohó fiatalság magától értődőnek tekint, például a karcsú alakot, a bársonyos bőrt vagy a szőrmentes arcot! Agatha abban a pillanatban hevesen vágyakozott rá, hogy megint a harmincas évei végét tapossa – ez nem is olyan nagy kérés –, amikor az ember még nyugodt lélekkel a magáévá tehet mondjuk egy szép szelet sajtortát, és nem érzi úgy két perccel a bekebelezése után, hogy a bugyija elszorítja a vérkeringését.

A tulajdonosok, Emine és Altay, üdvözölték és a kertvendéglő közepén található szökőkút melletti asztalok egyikéhez terelték őket, ahol Olivia és bandája már várt

rájuk. A leégés és az alkohol együttes hatása következtében Trevor képe úgy festett, mint amit kifőztek. Az étel szokás szerint finom volt, a megmámorosodott Trevor mégis kiverte a balhét, hogy elege van már „ebből a külföldi moslékból”, és mit nem adna egy jó vesés pitéért.

– Ezt a helyet régen Templosznak hívták – mondta Olivia hangosan, hogy megtörje a Trevor kirohanása miatt beálló kínos csöndet. – Itt tanyáztak a templomos lovagok, és a veteményeskert ellátta Szent Hiláron várát. Egyesek azt állítják, hogy még egy alagút is van erre, ami a várba vezet.

– Szerintem ez olyan mérnöki teljesítmény lenne, ami messze meghaladta a keresztések képességeit – mondta Agatha.

– A hegytetőre építették a várat – mondta Olivia –, nyilván egy alagút sem haladta volna meg a képességeiket.

Agatha úgy döntött, hogy inkább témát vált. Nem szerette, ha valaki rácáfol.

– Nem fér a fejembe, miért nem ismerik el Észak-Ciprust önálló országnak – mondta.

– Pedig napnál világosabb – mondta James. – Hagyják, hogy a világ megfélekezzen a mézszárlásokról, amiket el kellett viselniük. A görög cipriótáknak igen hatásos a propagandagépezetük, a másik oldal meg vagy beéri azzal a kevéssel, vagy nem kap semmit. Ha én fejlődő ország volnék, nem fecsérelném a pénzt fegyverekre meg lőszerre, hanem felfogadnék egy PR-céget a Madison Avenue-n. Beszéltem pár emberrel a helyi kormányból. „Miért nem emlékeztetik a világot a szenvedésre, amit átéltek?”, kérdeztem. Azt mondják, ők csak az őket ért támadásokra

reagálnak.

– De hát itt van nekik az ENSZ – mondta Angus.

– És micsoda az ENSZ? – szegezte neki a kérdést James. – Majd én megmondom, mi a szerepe. Hogy megsarcolja az egyes országokat, és a katonái asszisztálnak az etnikai tisztogatásokhoz. De minek is szépítem? Még hogy etnikai tisztogatás! A népiítés a helyes kifejezés. Hát semmit sem tanult a világ a zsidók szenvedéseiből? Gondoljanak csak Boszniára!

– Isteni ez a bárány – mondta Olivia jókedvűen. – Kóstolja meg maga is, Trevor. Akár a mama főztje.

– Nekem csak konzervkaját adott az anyám – mondta Trevor.

Micsoda rosszul összeválogatott társaság vagyunk, gondolta Agatha. James és én is. Ő akkora szenvedéllyel beszél a politikáról, viszont képtelenség rávenni, hogy nyilatkozzon kettőnkéről. Szervedély, gondolta Agatha. Az áll vajon a gyilkosság háttérében is? Csakhogy a feleségéhez hasonlóan sovány és sápkóros George Debenham mindig higgadtnak, szenttelennek mutatta magát. Aztán ott van Harry Templeton, a jó barát, aki többnyire vastag szemüveg mögé rejti az arcát, a maga módján Harry mégis szinte pontos tükörképe Angusnak: mindketten vének, petyhüdtek, öszülő hajuk már ritkulóban. Lehet, hogy létezik az idősödő férfiaknak egy olyan alfajuk, amelyik rendszerint házaspárokhoz csapódik.

– Volt ön valaha nő, Harry? – kérdezte Agatha.

A férfi a szemüvegén keresztül pislogott felé, majd azt mondta:

– Igen, de a feleségem húsz évvel ezelőtt elhunyt.

– És maga, Angus?

– Nem találtam meg a hozzám való társat – felelte szomorkásan Angus. Amikor nem figyelt oda, olyankor alig ütközött ki a skót akcentusa. – Talán másként alakul, ha találkoztam volna egy olyan asszonnyal, mint amilyen Rose volt.

Agatha szeme Trevorra ugrott, hogy lássa, miként fogadja a férfi ezt a kijelentést, Trevor azonban már visszazuhant a mélabúba.

– Na és ön, Agatha? – kérdezte Olivia. – Rose mesélte, hogy olvasott magáról. A férjét meggyilkolták éppen akkor, amikor egybekeltek volna Jamesszel. Kész csoda, hogy az ezredes megbocsátott magának.

– Nem bocsátott meg, és soha nem is fog – mondta Agatha könnybe lábadó szemmel. – Elnézést kérek. – Felállt, kiment a toalettre, és megkapaszkodott a mosdókagylóban. Mi van velem?, gondolta. Ez valami menopauzás tünet? Mehetek hormonkezelésre? De az is lehet, hogy egy jó pszichiáterre lenne szükségem, aki felvilágosít, hogy azért habarodtam bele Jamesbe, mert valami baj van a fejemmel.

Fáradtan ballagott ki a mosdóból, és visszaindult a kertbe az asztalukhoz. Aztán hirtelen megtorpant, és álmélkodva nézett az étterem bejárata felé.

Sima hajú, keskeny, finom arcú, alacsony ember állt ott tétován nézelődve.

Agatha odalépett hozzá.

– Charles.

Sir Charles Fraith rászzegezte a tekintetét.

– Nahát – mondta –, épp magára gondoltam, Agatha. A szállodában azt beszélik, hogy megöltek itt valami angol nőt, és rögtön maga jutott eszembe.

Agatha is kivette a részét a nyomozásból, amikor egy túrázót holtan találtak Sir Charles birtokán.

– Volna kedve csatlakozni hozzánk? – mutatott Agatha a társasága felé, amelynek tagjai egytől egyig őket bámulták.

– Az a Lacey fickó is ott van – mondta Charles. – Ő az, akihez ön majdnem hozzáment. Fura alakok vannak vele. Nem hiszem, hogy volna kedvem csatlakozni.

– Mi dolga erre, Charles?

– Csak vakációzom. Maga Lacey-vel jött? Nászúton vannak?

– Nem, csak barátok vagyunk.

– Ó, ez esetben igyunk meg valahol egy italt.

– Nem éhes?

– Nem. Céltalanul cirkálok, egy hús helyet keresek, ahol megihatok valamit.

– Azért odajöhetne egy kicsit, épp csak köszönni – mondta Agatha, aki alig várta, hogy bemutatthassa Charlest Olivianak.

– Inkább nem, Agatha. Maga is tudja, mi lenne a vége. Mind velünk akarnának jönni. Lépjünk olajra.

Egyszerre csodásnak tetszett az ötlet, hogy elsétáljon Charlesszal, és békés körülmények között elfogyasszanak egy italt.

James közben beszélgetést kezdeményezett Olivival, nem akarván Agatha tudtára adni, hogy valamennyien

türelmetlenül várják a visszatérését. Charlest nem ismerte fel, mert a férfit részben eltakarta egy pálmafa; csak annyit tudott, hogy Agatha valakivel társalog. Amikor újból feltekintett, Agatha és a férfi már elment.

TÍZ PERCCSEL KÉSŐBB Agatha és Charles már egy szabadtéri kávézóban üldögélt, közel a Dome Hotelhoz.

Charles mindkettőjüknek Brandy Sour koktélt rendelt, és a székében hátradőlve szórakozottan bámulta a tengert.

– Hallom, megnősült – mondta Agatha.

– Csak az eljegyzésig jutottunk. Nem működött. Hiányzott a testi vonzódás. Sarah erős szálakkal kötődik a szüleihez. Derék emberek, de az apja az a típus, akitől kinyílik a bicska a zsebemben, ha érti, mire gondolok.

– Fogjuk rá – mondta Agatha, és elképzelt egy szolid középosztálybeli családot az arisztokrata Charlesétől rendkívül távol álló értékrenddel.

– Előszeretettel adtak istentelenül hosszú partikat, és mindig csupa unalmas alakot hívtak meg. Én meg csak ültem ott, és arra gondoltam, édes jó istenem, mikor lesz már vége.

– Tehát felbontotta az eljegyzést? Hogy van Gustav? – Gustav volt Charles komornyikja.

– Felmondott az eljegyzés miatt. Gustav ízig-vérig sznob.

– Hol van most?

– Főpincér valami puccos genfi szállodában.

– Felvett valakit a helyére?

– Nem. Manapság anakronizmusnak számít cselédet tartani. A faluból hívok takarítóasszonyokat, és igénybe

veszek egy cateringcéget, ha sok vendéget várunk hétvégére. De mi ez a gyilkosság?

Agatha mindent elmondott, és ezalatt úgy érezte, hogy valahányszor újra beszél róla, az egész ügy egyre képtelenebbé válik.

Charles fakó tekintete a tengerről Agatha arcára vándorolt.

– És? Nyomon van már?

– Sajnos nem – mondta Agatha borúsan. – Igazság szerint most is ott lenne a helyem James mellett, hogy megpróbáljunk kiszedni belőlük valamit. Arra gondoltam, küldök egy faxot Bill Wongnak, tudja, a barátomnak a mircesteri rendőrségnél, és megkérem, hogy nézzen egy kicsit utánuk, de James azt mondja, várjak még.

– Ha gondolja, szólhatok a Dome-ban, hogy küldjenek egy faxot.

A pokolba Jamesszel, gondolta Agatha. Miért ne cselekedhetnék a saját szakállamra?

– Nincs nálam se írógép, se számítógép – mondta Agatha.

– Hát írja meg kézzel. Utóvégre csak egypár sorról van szó, nem a rómaiakhoz ír apostoli levelet, nem igaz?

– Legyen hát! – állt rá Agatha.

– Helyes – mondta Charles immár mérsékelt érdeklődéssel.

– Na és mi újság odahaza? – kérdezte Agatha, miközben azon töprengett, hogy mit gondolhat James az eltűnéséről, és az a kellemetlen érzése támadt, hogy rossz fát tett a tűzre.

– Semmi különös. Milyen szemrevaló ott az a leányzó.

Agathát nőként természetszerűleg zavarta, ha a társaságában lévő férfi elvárta tőle, hogy megcsodáljon egy másik nőt. Azzal, hogy elsétált, hagyta Olivíát győzedelmeskedni. De mert nagyon szerette volna, ha Charles elintézi neki azt a faxot, nem akarta őt siettetni.

Végül a férfi intett a pincérnőnek, és kiegyenlítette a számlát.

Az igazgató még bent volt, és hajlandónak mutatkozott, hogy segítsen nekik. Agatha egy papírlapra írta fel, hogy mit szeretne, és a Dome-ba kérte a választ.

– Hozzáírom a számlájához – fordult az igazgató Charleshoz.

– Nem én akarok faxolni – mondta Charles. – Mrs. Raisin majd kifizeti.

– Hol szállt meg, Mrs. Raisin? – kérdezte az igazgató. – Hová küldheti a könyvelőm a számlát?

Agatha leírta a címét.

– Na, én megyek aludni – mondta Charles egy ásítást elnyomva.

– Nem visz haza? – kérdezte Agatha. – Az étterembe James autójával mentünk.

– Túl fáradt vagyok. Hívunk magának taxit.

Charles taxit rendelt a recepción, majd odabiccentett Agathának, és elvonult.

A recepció közölte:

– Sűrű esténk van. Úgy tíz percet várnia kell a kocsira.

– Majd a bárban várok – mondta Agatha.

Megcélozta a bár, de a küszöbnél megtorpant. Charles a

kezében újabb Brandy Sour koktéllal török nők egy csoportjával tereferélt. Agatha úgy érezte, hogy őrá már senki sem tart igényt – se James, se Charles.

Visszament a recepcióspulthoz, és megvárta, míg megérkezik a taxija. De a villához érve azt látta, hogy teljes sötétség honol odabent, és Jamesnél voltak a kulcsok. Szólt a taxisnak, hogy vigye őt az Oszmán Ház étterembe, ahol megtudta, hogy fél órája mind elmentek. Arra gondolva, hogy talán csak elkerülték egymást az ezredessel, Agatha visszament a villához, ám az továbbra is sötétbe borult. Csüggedten szólt a taxisnak, hogy vigye vissza a Dome-ba.

James nem volt ott, és a többiek sem voltak a szobájukban. Vajon hová mehettek?

Agatha leroskadt egy székre az előcsarnokban, és üres tekintettel nézett körbe.

– Maga még mindig itt van? – kérdezte Charles hozzálépve.

– Még mindig – visszhangozta a vigasztalan Agatha. – James még nem ért haza, és nála vannak a kulcsok.

– Későre jár. Megyek lefeküdni. – Charles habozott. – Két ágyam van. Elalhat a másikon, ha gondolja.

– Az jó lenne – mondta Agatha hálatelten. – Belefáradtam a rohangászásba.

– Akkor gyerünk – mondta a férfi, és indult a lift felé. – De a fogkefém nem adom kölcsön.

Bent, a szobájában odalökött Agathának egy pizsamát.

– Vegye fel, és öné az elsőbbség a fürdőszobában.

Agatha lemosdott, és belebújt a pizsamába.

– Az ablak melletti ágy a magáé – mondta Charles, amikor Agatha előkerült. – Remélem, nem horkol.

– Nem hiszem – mondta Agatha. Könny futotta el a szemét. – Ha mégis, eddig még senki sem panaszkodott.

– Bőgje csak ki magát – mondta Charles. – Nincs is jobb egy kiadós sírásnál. Aztán megiszunk valamit, és úgy alszik majd, mint akit fejbe vertek.

Azzal bevonult a fürdőszobába. Agatha üres tekintettel meredt maga elé. Egyszerre megrohanta a honvágy, Carselyba vágyott, ahol angol eső dobol a zsúptetőn, és a macskái az ágy végében szundikálnak. Mit keres ő egy idegen hotelszobában, amelyen ráadásul ezzel a hóbortos nemessel osztozik?

Amikor Charles előbukkant a fürdőből, kasmírmintájú pizsama volt rajta. Kitárta az ablakokat és a spalettákat.

– Van egy asztal odakint az erkélyen. Jöjjön, Aggie, üljünk ki egy kicsit.

Agatha kiült az erkélyre. Balzsamos volt a levegő, a tenger megnyugtatóan morajlott.

– Brandy Sour nem tudok keverni – mondta a férfi egy üveget meg két poharat hozva. – Csak a brandyt tudom prezentálni belőle. Helyben vettem, de nem rossz.

Szóltanul ittak, majd a férfi megkérdezte:

– Mi volt ez az imént?

– Micsoda?

– Maga az imént majdnem sírva fakadt, Aggie.

– Agatha.

– Nekem tetszik az Aggie. Úgyhogy Aggie-nek fogom szólítani, s mert az én szobámban issza az én brandymet,

úgy szólítom magát, ahogy nekem tetszik.

Agatha már egy kicsit spicces volt, ezért megeredt a nyelve. Mindent elmondott Jamesről, az ezredeshez fűződő viszonyáról, arról, hogy odáig van Jamesért.

– Tizenhét éves koromban én is bele voltam zúgva egy lányba – mondta Charles, amikor Agatha befejezte. – Mert nem más ez, Aggie, mint tinédzseres lángolás.

– Nem is vártam magától megértést – borongott Agatha.

– Belegondolt már valaha – kérdezte a férfi, miközben a poharát megbillentve nézegette a brandyt a hold fényében –, hogy James vajon miért hagyja, hogy maga egyfolytában koslasson utána?

– Szörnyen viselkedtem. Nem fog nekem megbocsátani.

– Akkor meg nem kéne magát pórázon rángatnia.

Jamesnek nem kellett volna egyebet tennie, mint hogy közli magával, hiába jött utána, ennek már vége, úgyhogy menjen a búsba, Aggie.

Agatha lehajtotta a fejét.

– Azt hiszem, még mindig szeret.

– Álmodik a nyomor. És ha már szóba hoztam az álmokat, térjünk nyugovóra.

Agatha felsóhajtott, kiürítette a poharát, és követte a férfit a hálószobába. Charles valamiképpen még a pizsamájában is olyan fess és személytelen benyomást keltett, mintha üzleti öltöny lenne rajta.

Agatha befeküdt az ágyba. Húha! A feje csak úgy kóválygott a sok italtól.

– Bújjon ide – hallotta Charles hangját.

– Hogyan?

– Bújjon ide. – A férfi bekúszott Agatha mellé, és a karjába ölelte.

– Mit művel? – tudakolta Agatha.

– Maga szerint?

A férfi lehajtotta a fejét, és ráérősen megcsókolta Agathát. Egyetlen csókocská még igazán belefér, gondolta Agatha mámoros fejjel. Oly andalító és érzéki élmény volt, mintha nem is lenne egészen valóságos. Charles elmulasztotta bekapcsolni a légkondicionálót, és az ablakok még mindig nyitva voltak. Elég hosszan csókolóztak, aztán a férfi kibújtatta Agathát a pizsamából, és neki az volt az utolsó józan gondolata: mi a fene!

HAJNALI ÖTKOR riadt fel a telefon éktelen sivítására. Charles felvette. Agatha hallotta, ahogy azt mondja:

– Igen, James, itt van nálam. Nem volt hová mennie, úgyhogy felajánlottam neki az egyik ágyat.

– Mindjárt itt lesz – mondta Charles, miután letette a kagylót. Kikelt az ágyból, és hamar felrántotta a pizsamát.

Agatha beszaladt a fürdőszobába, ahol a ruháit hagyta. Megeresztette a zuhanyt, és sietősen lemosakodott, megszárítkozott, majd felöltözött. Odakintről hangokat hallott. Idegesen nézett a tükörbe, de az arcán semmi jele nem volt a szeretkezésnek.

Belépett a szobába.

– Szóval itt vagy – mondta James derűsen. – Mi meg már úgy meg voltunk ijedve! A rendőrség mindent tűvé tett utánad.

– Hol voltál? – kérdezte Agatha, és igyekezett nem nézni

Charlesra. – Jártam a villánál, az étteremnél, de sehol sem találtalak.

– Továbbmentünk egy bárba. Köszönöm, hogy a gondját viselte, Charles. Most már világos, hogy az étteremben is önt láttam. Miért nem köszönt oda?

– Örömmre szolgált – mondta Charles sima hangon, az utolsó kérdést figyelmen kívül hagyva. – Most pedig, ha megbocsátanak, én még aludnék egy keveset. Halálosan kimerült vagyok. Bizonyára a tengeri levegő teszi.

James ment elől, így Agatha az ajtóból még visszaneézett Charlesra, de a férfi finom vonásai bezárultak előtte, és nem árultak el semmit.

Férfiak, gondolta Agatha Raisin. Soha nem fogom megérteni őket.

ROSE MACAULAY „koboldkirályok meséskönyvbe illő kastélyaként” jellemezte Szent Hiláron várát, és a vár állítólag csakugyan inspirációként szolgált a *Hófehérke* megálmodói számára. A sziklás ormon, nyolcszáz méter magasban emelkedő Szent Hiláron arról a legnevezetesebb, hogy Oroszlánszívű Richárd itt töltötte a mézesheteit. A Szent Hiláron három különböző szintre osztható. A vár legfelső részét, ahová igen meredek, elkoptatott lépcsőn lehet feljutni, János herceg tornyának nevezik. A várhoz vezető úton sorakozó táblák több nyelven figyelmeztetik a látogatókat, hogy tilos fényképezni, ám ezzel senki sem törődik, ugyanúgy, ahogy a helyiek fittyet hánynak mind a sebességkorlátozásra, mind pedig a parkolási szabályokra.

Agatha másnap délután kiszállt a kocsiából a parkolóban, és körülnézett. Az egyik oldalon, odalent a mélyben a kék tenger hullámozott; a másik irányban a vár romjai hágtak a felhőtlen égbe. Fenyőillat érződött, és kabócák ciripeltek szorgos varrógépek módjára.

James hagyta, hogy Agatha kialudja magát, és szokatlanul hallgatag volt a várhoz vezető hosszú, tekervényes útjukon. Agatha bűnösnek érezte magát, amiért Charlesszal hált. Mi ütött belé? És mi ütött a férfiba? Charles korábban, az este folyamán egyszer sem adta jelét, hogy bármennyire is vonzónak találná. Alighanem könnyű prédának tekintette. Agatha belepirult a gondolatba.

– Tiszta vörös a képed – mondta James. – A melegtől?

– Hát persze – mérgeskedett Agatha. – Nagyon erős idefent a nap.

Kisétáltak a parkolóból, elhaladtak egy picinyke kávézó mellett, és megmászták a vár legalsó részébe vezető meredek grádicsot. Agatha hullafáradtnak érezte magát. Kissé megtántorodott. James váratlan hévvel kapta el a karját, és élesen megjegyezte:

– Nem is tudtam, hogy ilyen jóban vagytok Charlesszal.

– Nem vagyunk – mondta Agatha, és elrántotta a karját. – Én se láttam őt többet annak az ügynek a során, mint te.

– Magam is így gondoltam. Akkor meg miért mentél el vele tegnap este?

– Megnézte magának a társaságunkat, és nem volt ingyére a látvány, ezért meghívott egy italra – mentegetődött Agatha. – Mi a baj ezzel?

– Semmi a világon. Miért mentél el velem? Jaj, tudom már, te kis sznob. Hisz Charles nemesember.

– Nem erről van szó – dühöngött Agatha. – Egyszerűen elegendem volt belőletek!

– Ezért magamra hagytál, boldoguljak, ahogy tudok. Utadba kerül a legalacsonyabb rangú nemes, és te máris lelépsz, Agatha.

– Nem igaz. Küldtem egy faxot Bill Wongnak.

– Hogy mondod?

– Küldtem egy faxot Billnek a Dome-ból. Charles szólt az igazgatónak, és...

– És meg se fordult a fejedben, hogy szólj nekem erről.

– Hogy szólhattam volna? Nem voltál sehol.

– Miért nem hívtál taxit? Nem kellett volna mindjárt bemásznod egy vadidegen ember ágyába.

– A másik ágyba másztam be, nem az övébe. És előtte kétszer is voltam a villánál. Nem találtalak. Korzóztam volna álló éjszaka arra várva, hogy hazagyere? Nincs pótkulcs?

James bekotort a zsebébe, és átnyújtott neki egy kulcscsomót.

– Ezt Jackie hozta át ma reggel. Bejárati ajtó, hátsó ajtó, emeleti terasz. Rendben?

– Kösz – mondta Agatha mereven. – Egész nap itt fogunk ácsorogni a tűző napon, vagy megnézzük ezt a kőhalmazt?

Mogorván baktattak tovább felfelé.

Végül Agatha felnyögött:

– Muszáj leülnöm egy percre.

Azzal lerogyott egy árnyékos falra. James leült mellé, és

a földet bámulta a lábánál. A kimondatlan vád nyomottá tette köztük a hangulatot. Agatha elővette a táskájából az útikönyvét, és hangosan olvasni kezdte:

– „A következő szakaszt meredek csapáson közelíthetjük meg (túracipő viselése javasolt), ez nyugat felé követi a szirt vonalát, és elvezet egy gigászi vízgyűjtő medence mellett, amely minden bizonnyal hónapokra elegendő vízmennyiséget tárolt az itt lakók számára. Ha az ösvény tetejét elérve jobbra fordulunk, boltíves átjárón keresztül a legfelső szintre jutunk. A bejárattól északra újabb konyhákat találunk, a plató távoli (nyugati) végében pedig egy hosszú, keskeny épületet, amely a királyné termeinek adott otthont; az emeleten találjuk a királyné elegáns ablakfülkéjét, melyen részben megőrződött az eredeti gótikus csipkézet.”

– Lefeküdtél vele? – metszette át James hangja az útirajzot.

– Ne hülyéskedj, James – mondta Agatha. – Menjünk.

– Menj csak – mondta rosszkedvűen az ezredes.

Agatha felpattant, és kaptatni kezdett felfelé, miközben zavaros gondolatokkal birkózott. James úgy viselkedik, mintha féltékeny lenne, de miért? Hisz már elveszítette az érdeklődését Agatha iránt, vagy ha mégsem, hát ügyesen leplezi. Jaj, miért is szeretkezett Charlesszal? Forró könnyek gyűltek Agatha szemébe. Kezdte istenigazából szégyellni magát.

Ebben a magasságban nem voltak más turisták rajta kívül. Hallotta őket, ahogy megérkeznek a lenti parkolóba, de az adott pillanatban olyan érzése volt, hogy ez itt az ő

felségterülete.

Odasétált az egyik ablakhoz, és kitekintett. Sasfészkéből nézve hirtelen bukott alá a sziklás, fenyőfás, bozótos táj. Illatos és üde volt a levegő. Agathát nagy nyugalom szállta meg. Egyetlen pillanatra elfelejtette a gyilkosságot, Jamest, Charlest és zűrzavaros élete összes többi bonyodalmát.

Letette a táskáját a lába mellé a földre, és két kezét széttárva letámasztotta az ablak meleg kövére, miközben azon tűnődött, hogy a királyné, Berengária is állt-e itt valaha a tájat fürkészsze, és úgy szerette-e Richárd királyt, ahogy ő, a zömök, középkorú Agatha szereti Jamest.

Azán anélkül, hogy megfordult volna, érezte, hogy harag tölti be a termet, és tudta, hogy valaki belépett oda, és ez a valaki alighanem James. Kihúzta magát, és megkapaszkodott az ablak peremében, míg arra várt, hogy mindjárt megint Charlesről fogják faggatni.

E tettének köszönheti az életét.

Kíméletlenül hátba taszították, amitől kis híján kizuhant az ablakon, hogy az alanti sziklákon lelje halálát. Kétségbeesetten kiáltozott:

– Segítség! Gyilkos! Segítség! – Hangja végigvisszhangzott Szent Hiláron várán, s a madarak riadtan rebbentek fel a hegyoldal fáirol.

James hallotta a kiáltozást, felviharzott a lépcsőn, és berontott a terembe, ahol Agatha lassan megfordult, s halottsápadt volt az arca.

– Te? – így Agatha. – Te voltál?

– Mi történt? Miért sikítottál?

Más turisták is beszaladtak-zsúfolódtak a terembe.

– Valaki hátra lökött – mondta Agatha, és már reszketett.

– Valaki meg akart ölni.

A terem megtelt katonákkal, taxisofőrökkel és még több turistával.

Aztán egy idegenvezetőtől kísért rendőr tört a csoportosulás élére. Agatha újból elismételte, hogy mi történt vele, s az idegenvezető fordította.

– Menjen ezzel a rendőrrel a parkolóban lévő kávézóba – mondta az idegenvezető –, és ott várjon.

James kivezette Agathát, és lesegítette a lépcsőn. A legkülönbözőbb nyelveken karattyoló tömeg a sarkukban hömpölygött.

James rendelt Agathának egy konyakot.

– Mondd el újra, hogy volt – kérte szelíden.

Agatha belekortyolt a konyakjába.

– Ott álltam, és az ablakból néztem kifelé. Ha nem kapaszkodom meg, az a lökés a halálomat jelentette volna. Azt hittem, te vagy az, James.

– Miért pont én?

– Azt hittem, még mindig haragszol. Haragos jelenlétet éreztem a hátam mögött. Azt hittem, te vagy. Azért is nem fordultam hátra. – Hirtelen elkerekedő szemmel nézett az ezredesre. – Mi van Olivával meg a többiekkel? Itt vannak?

– Én nem találkoztam velük. De ők nem tennének...

– Ott álltak a hátunk mögött a nicosiai ékszerboltnál, amikor megbeszéltük, hogy ellátogatunk a Szent Hilárionba, amikor arról beszéltünk, hogy Mircesterből kérünk róluk információkat.

– Márpedig egyiküket se láttam, és ha közülük volt valaki, akkor össze kellett volna vele futnom az ösvényen.

– Miért mindig én? – kesergett Agatha. – Téged miért nem akar senki bántani?

– Mert én nem ütöm bele mindenbe az orromat.

Erősödött a szirénazaj, ahogy újabb rendőrijárművek közeledtek az alattuk húzódó út felől.

Aztán befutott Pamir, elegánsan öltözötte, mint mindig, s mint aki nem érzi a hőséget.

Agatha fáradtan újból előadta a történetét.

De a felügyelőnek, amikor az előző napi eseményekről kérdezte, nem kerülte el a figyelmét, hogy Agatha szerint kihallgatták őt, amikor arról volt szó, hogy a Szent Hiláronba készülnek, de persze a Mircesterbe küldött faxról nem tett említést, Pamir tehát ekkor az estéről kezdett faggatózni. Együtt vacsoráztak az Oszmán Házban. Történt-e ott valami?

– Kérdezze Jamest – mondta Agatha. – Én elmentem.

– Á, igen. – Pamir a jegyzeteibe pillantott. – Értesítették a rendőrséget, hogy ön nem ment haza, s végül a Dome-ban találták meg Sir Charles Fraith hálósobájában.

– Sir Charles régi barátom – mondta Agatha. – Meglepetés volt őt újra látni. Felvetette, hogy igyunk meg valamit, és így is tettünk. Amikor elváltam tőle, és visszatértem a villához, James nem volt ott. Visszamentem az étteremhez, de addigra mind elmentek. Onnét a Dome-ba mentem, de ott sem voltak. Charles említette, hogy van egy szabad ágy a szobájában, és mivel nagyon fáradt voltam, elfogadtam az ajánlatát.

Pamir kifürkészhetetlen tekintete Jamesre ugrott.

– Maga féltékeny volt?

– Kire? – tudakolta James.

– Hát Mrs. Raisinre. A viselkedése miatt. Előbb egy üzletemberrel vacsorázik, most meg egy angol férfi hálósobájában alszik, és ez az angol férfi nem ön.

– Nincs okom a féltékenykedésre – mondta James. – Megszoktam már Agatha szeszélyeit.

– Miért hagyta faképnél a barátait anélkül, hogy megmondta volna, hová megy? – kérdezte Pamir, újabb pillantást vetve a jegyzeteibe.

– Azért, mert Sir Charles nem óhajtott velük találkozni, de hadd emlékeztessenem rá, hogy ők nem a barátaim. Csak és kizárólag a gyilkosság toborzott minket össze.

– Mr. Lacey mintha mégis kedvelné őket.

– Amíg meg nem oldódik az ügy – mondta James –, addig gyanúsított vagyok. Úgy gondoltam, ha többet időzöm velük, talán megtudhatok róluk valamit.

– Íme, az angol amatőr detektív. Mrs. Raisin méltó párja. Mrs. Raisint mégis jobban érdekelte Sir Charles.

– Ne beszéljen úgy rólam, mint valami repedtsarkúró! – hóbörgött Agatha kivörösödött képpel. – Charles régi barátom. Meglepett, hogy itt látom. Éppenséggel nem kedvelem Debenhaméket, és éltem a lehetőséggel, hogy megszabadulhatok tőlük. Tudom, mi lesz a következő kérdése, és nem, Jamesnek sem szóltam, hogy hová megyek. Ugyanis nem a férjem!

– Hajszálon múlt – dűnnyögte Pamir. – Jól van, vegyük át még egyszer onnét, hogy ön elhagyta a kapitányságot.

Agatha esedezve nézett Jamesre. Hát nem volt még elég? Majdnem megölték, az ezredes meg csak ül ott szenttelen ábrázattal, és hagyja, hogy gyötörje őt ez a rendőr.

Mindketten újra előadták a történetüket. James azt mondta, hogy miután Agatha távozott, és ők befejezték a vacsorát, továbbmentek egy bárba. Trevor gyászát tiszteletben tartva a gyilkosságról nem ejtettek szót.

Végre-valahára elengedték őket. Agatha remegve állt fel. James a karja alá nyúlt, és a kocsihoz vezette.

– A piknik még hátravan – mondta. – Szeretnél hazamenni a villába pihenni?

– Hagyjuk azt a pikniket, James. Egy vágyam van: aludni.

De amikor ráfordultak a villájukhoz vezető szűk kis útra, James a fékre taposott, visszatolatott a főútra, és repeszteni kezdett.

– A sajtó – mondta epésen. – Ránk talált a brit sajtó, és most nem bírnám ki őket.

– Én sem – mondta Agatha. – Keressünk egy hűs piknikezőhelyet, aztán megpróbálok aludni egyet a szabad levegőn.

James belenézett a visszapillantóba.

– A nyomunkban vannak.

– Most mit csináljunk?

– Lerázzuk őket.

A férfi hirtelen letért az útról, és a hegyek felé száguldott, majd éles kanyarral kilőtt a mezőre, ahol egy facsoport mögött leállította a motort. Hallották, ahogy az újságírók járművei eldübörögnek mellettük az úton. James

hátrátolatott, és visszatért a part menti útra, áthajtott Kerinián, s ott rátért egy másik parti útra.

– Vacak kis partszakasz – mondta, amikor megállt végre.

– De legalább néptelen.

Egy lapos, víz melletti sziklára pakolt ki mindent: kenyeret, fekete olajbogyót, sajtot, hideg csirkét meg egy üveg bort.

Agatha úgy érezte, képtelen enni, de az első harapás meggyőzte, hogy nagyon éhes.

Evés után elnyúlt a földön, és lehunyta a szemét.

– Nem aludtam Charlesszal – mondta. – Tényleg nem. – Agatha magában azt gondolta, hogy amit Charlesszal művelt, aligha nevezhető alvásnak.

– Tudom – mondta James csendesen.

Nos, valószínűleg úgysem látom többé Charlest, gondolta Agatha, és elaludt.

James elnézte őt egy pillanatig, aztán hozott a kocsiból egy szalmakalapot, és óvatosan betakarta vele Agatha alvó arcát.

Mire visszamentek a villához, az újságírók már eltűntek.

– Mostanában megy egy angol nyelvű híradó – mondta James. – Lássuk, mondanak-e valamit a gyilkosságról.

A helyi tévéadó általában elhalmozta a nézőt a mutatós hírolvasói szájából elhangzó rosszul ejtett angol kifejezésekkel, és szűken mérte a képeket. Ám Agatha meglepetésére ezúttal képeket is mutattak: a Dome-ban megrendezett sajtótájékoztatóról. Egy asztal mögött Olivia, George, Harry, Angus és Trevor ült.

Trevor szokásos hallgatóságát levetkőzve érzelmes,

szívszorító könyörgést intézett Észak-Ciprus lakosságához, hogy segítsenek a rendőrségnek annak felderítésében, ki gyilkolta meg imádott feleségét, Rose-t. Utána hangos zokogásban tört ki.

Olivia vette át a szót, aki ezúttal dísztelen, fekete ruhát viselt gyöngysorral, s az arca éppolyan gyászosra volt maszkírozva, mint Diana hercegnőé a híres Panorama-interjúnál.

Agatha a szintiszta féltékenység sasszemével lajstromba vette a halovány sminket, a gondosan beállított zilált frizurát, a szem alá odafestett karikákat.

Olivia meg-megbicsakló, több fokozattal halkabbra vett hangon mesélte el, hogy csak rövid ideje ismerte Rose-t, de így is kebelbarátnők lettek.

– Annyi élet volt benne – mondta Olivia –, s hogy egy ilyen élet kihunyjon, ez tragédia.

Angus került sorra már-már az érthetetlenségig erős skót akcentussal. Rose-t „szegény kis madárkának” nevezte.

– Mindjárt hányok – morogta Agatha.

– Pszt! – szólta rá James, és felhangosította a tévét. George volt a következő, rekedtes, szégyenlős hangon beszélt róla, mennyire hiányzik mindnyájuknak Rose. Egyedül Harry Tembleton maradt szótlán.

– És most az időjárásról – mondta a hírolvasó.

– Vajon mikor volt ez a tájékoztató – tűnődött James. – Úgy értem, ha mind a sajtótájékoztatón voltak, akkor nem lehettek ott Szent Hiláron várában, hogy kidaszítsanak téged az ablakból. Járjunk utána ennek.

– Szerintem szóltak volna róla, hogy mire készülnek –

vetette ellene Agatha.

– Aligha, hisz nem is találkoztunk velük. Na, menjünk.

AMIKOR MEGÉRKEZTEK A DOME-BA, az igazgató azzal fogadta őket:

– Jött önnek egy fax, Mrs. Raisin.

– Most minden kiderül – lelkenedett Agatha.

Bill Wong faxában azonban mindössze annyi állt: „Hívjon fel az otthoni számon.”

– A kiskésit! – bosszankodott Agatha.

– Biztos megvan rá az oka – mondta James. – Ne törődj semmivel. Majd otthonról telefonálunk. – Az igazgatóhoz fordult: – Mikor volt a sajtótájékoztató... a gyilkosságról?

– Délután fél ötkor. – Akkor nincs alibijük. A várban egy óraker történt a támadás.

– Innét nem tudnánk felhívni? – kérdezte Agatha Jamestől.

– Túl drága lenne.

Uzsgyi, vissza a villához.

– Odahaza még korán van – mondta James a telefontal a kezében. – Két óra az eltolódás. Mi a szám?

Agatha bőrkötésű könyvecskét halászott elő a táskájából, és kivette a telefont James kezéből.

– Bill az én barátom – közölte. – Én hívom.

Mrs. Wong vette fel.

– Most esett be az én Billem, épp teázik. Hívja vissza később.

– Ciprusról beszélek – vijjogta Agatha.

A túlvégen Bill szerencsére kikapta a kagylót Mrs. Wong

kezeből:

– Mindig azok a fránya gyilkosságok, nem igaz? – élcelődött.

– Jaj, Bill – mondta Agatha hálásan –, kiderített róluk valamit?

– Tilosban járok – felelte Bill –, és eszébe ne jusson bárkinek elárulni, honnét szerezte az információt. Mondom is.

James türelmetlenül járkált fel és alá, mialatt Agatha fülét hegyezve jegyzetelt. Aztán Agatha így szólt:

– Hát, nagyon köszönöm. Ezen már el lehet indulni. Persze, vigyázni fogok magamra. Igen, megtaláltam Jamest. Itt van mellettem. Hogyan? Nem, nem és nem.

James eltűnődött, hogy vajon mire lehetett válasz ez a „nem, nem és nem”.

Végül Agatha letette a telefont, és megfordulva diadalmasan nézett Jamesre. Kezdte elősorolni az értesüléseit. Trevor vízszelvény üzlete a csőd szélén áll, elkerülhetetlennek látszik a bukás. Angus dúsgazdag nyugdíjas, korábban egy glasgow-i bolthálózat tulajdonosa volt. George Debenham szintén anyagi gondokkal küszködik, ugyanis sikertelenül hazardírozott a tőzsdén. Harry barátjuknak jól megy a gazdálkodás, neki nincsenek adósságai. Rose Wilcox busás vagyont tudhat a magáénak három előző házasságából kifolyólag, melyek közül a legutolsóból igen tehetős özvegyként került ki, mielőtt hozzáment Trevorhoz.

– Vajon most, hogy meghalt, Trevor örököl mindent? – merengett Agatha csillogó szemmel. – És miért nem

mentette meg Rose a férje vállalkozását, ha tele volt pénzzel?

– Erről Trevort kellene megkérdezni, de úgy, hogy a többiek ne hallják. Hagyjuk ezt holnapra, Agatha. Majd korán reggel felkeressük, és elhívjuk kocsikázni. Ráér holnapig.

– Lehet, hogy Bill tudja – mérgelődött Agatha –, csak elfelejtette megemlíteni.

Hanem amikor újból felhívta Billt, Mrs. Wong utálatosan közölte vele, hogy a fia átment az új barátnőjéhez – „egy tüneményes *fiatal* hölgyhöz”.

Erről ennyit. James fáradtságra meg éhségre panaszkodott, és felvetette, hogy főz valami ehetőt.

Agatha csak ült maga elé meredve. Nem úgy alakultak a dolgok, ahogyan elképzelte. Tótágast álltak az álmai. Nem kapott hosszú, romantikus csókokat a tenger partján – csak Charlestól. Valahányszor visszagondolt arra a kis epizódra Charlesszal, kínosan érezte magát. Hogy szeretkezhetett az egyik férfival, amikor a másikba szerelmes? Hát úgy, suttogta egy kötekedő hang a fejében, hogy az igazi helyett te talán mindig is egy képzeletbeli Jamesbe voltál szerelmes. A képzeletbeli, avagy az álom-James mindig pontosan azt tette és mondta, amit kell, míg az igazi James hűvösebb és tartózkodóbb, mint valaha. Agatha törődötten felsóhajtott. A James iránti rajongása napról napra fogyatkozott.

Vacsora közben James váratlanul azt mondta:

– Meg akarok fizetni Musztafának, amiért átvert. Fogadok, hogy kábítószerrel is üzletel. Nem lebzselne ott

annyi rosszarcú alak, ha csupán bordélyt vezetne.

– Ez veszélyes lehet – mondta Agatha.

– Egy nyomozásba beleszózkodni is veszélyes, de téged ez még soha nem tántorított vissza.

– Hát jó, akkor segítek.

– Most nem – jelentette ki James. – Musztafa az én dolgom.

ÖT

AMKOR REGGEL AGATHA LEMENT, a konyhaasztalon üzenet várta Jamestől. Mindössze annyi állt rajta: „Akadt egy kis magánjellegű elintéznivalóm. Ebédre itt vagyok.”

Agatha szitkozódva gyúrte össze az üzenetet, és behajította a szemetesbe. Már nem vagyunk egy csapat, gondolta keserűen.

Kávét főzött magának, és a konyhaasztalhoz telepedve borúsán átgondolta, hány ízben volt vele James hideg és lekezelő, hányszor volt érzéketlen, míg végül már tökéletesen biztos volt benne, hogy minden vonzalom kiveszett belőle az ezredes iránt.

Aztán úgy döntött, bemegy Keríniába, és önálló nyomozásba kezd. Fakó, homályos-szürke nap volt, a hegyek orma ködkoszorú mögé rejtőzött. Meleg és párás volt az idő.

Agatha egy mellékutcában parkolt le, és gyalog ment a Dome Hotelig. A szálloda előtt éles hangú angol turisták jöttek-mentek. Észak-Ciprus megfelelni látszott a hírnevének, miszerint ez az utolsó elegáns fürdőhely a Földközi-tenger mellett.

Sem Olivia, sem a többiek nem tartózkodtak a szobájukban. Agatha bement az étterembe. Néhányan kései reggelijüket fogyasztották, de ők nem voltak közöttük. Charles viszont ott ült az ablaknál, kávéscsészét tartott keskeny ujjai között, és ábrándosan bámult ki a

tengerre.

Agatha némi tétovázás után rántott egyet a vállán, és odasétált a férfi asztalához. Ő feltekintett.

– 'Reggelt, Aggie – mondta. – A vérebet hol hagyta?

– Ha Jamesre céloz, neki valami dolga akadt. Nem látta Debenhaméket vagy a gyászoló férjet?

– Pont elkerülte őket. Megreggeliztek, aztán mintha azt beszéltek volna, hogy Bellapaisba mennek.

– Hogy hová?

– Lawrence Durrell tette halhatatlanná a helyet a *Keserű citrom* című könyvében. Van arra egy gótikus apátság. Majd én odaviszem magát. Úgyszincs más dolgom. Sőt igazából kezdek unatkozni. Már a hazautazáson gondolkoztam.

Agatha leült vele szemben.

– Miért szeretkezett velem?

– Ne legyen már ilyen régimódi. Úgy érti, miért keféltünk? Fogjuk a konyakra meg a holdfényes tengerre.

Agatha kíváncsian figyelte.

– Nem érzi kínosnak?

Charles meglepődve nézett rá.

– Cseppet sem, Aggie. Pompásan éreztem magam. Iszik egy kávé, vagy inkább menjünk?

– Menjünk – mondta Agatha kissé durcásan. Úgy érezte, egy úriember azt vallotta volna, hogy feltámadt benne valami érzelem.

Már Charles kocsijában ültek, amikor Agatha előhalászta az útikönyvét, és kikereste Bellapaist.

– Mit írnak róla? – kérdezte Charles.

– A Békés kolostort 1200 körül alapította Aimery de Lusignan azoknak az Ágoston-rendi szerzeteseknek, akiket a szaracénok űztek el a jeruzsálemi Szent Sír-templomból. Csuháik színe után a kolostort olykor Fehér kolostornak is nevezték. Hugó király (1267–1284) bőkezűen támogatta a kolostort, mely mind méretét, mind pedig fontosságát tekintve oly nagy gyarapodásnak indult, hogy a nicosiai érsek egyre nehezebben tudta kézben tartani, egészen a genovaiak 1372-es inváziójáig. Abban az évben kifosztották a kolostort, amely már soha nem nyerte vissza egykori fényét. A velenceiek alatt a kolostor tovább hanyatlott gazdagságát és erkölcsiségét tekintve egyaránt. A feljegyzések szerint a tizenhatodik századra sok szerzetesnek már felesége volt, némely esetekben több is...

– Elég – szólt közbe Charles. – A többit majd megtudjuk, ha odaérünk.

– Hallotta, mi történt velem Szent Hiláron várában? – kérdezte Agatha.

– Hallottam, hogy valaki megpróbálta kilökni magát az ablakon. Csak valami felbőszült turista lehetett, Aggie. Akkor is az útikönyvből olvasott fel?

– Nem – mondta Agatha bosszúsan. – Halálos veszélyben voltam.

– Egyre több itt a turista – mondta Charles, amint megérkeztek Bellapais falvába. – Nézze ezt a sok nyaralót. Hol az apátság? Azt hiszem, már le kellett volna kanyarodnunk.

Agatha belekukkantott az útikönyvébe.

– Azt írják, hogy a romokhoz a parti főútról kell lekanyarodni jobbra a „Dogankoy-Beylerbey” irányjelző táblánál, Girne keleti határánál. Girne az Kerínia török elnevezése.

– Tudom, édes szívem. Nem szükséges kioktatnia. Megtaláljuk.

Nemsokára le is parkoltak az apátságnál, egy turistabusz árnyékában.

A délnyugati bejáratnál léptek be a boltíves, megerősített kapun.

– Elfelejtettem megnézni, itt van-e a kocsijuk – mondta Agatha.

– Kinek a kocsija?

– Hát Debenhaméké, a barátaiké és Trevoré. Miattuk vagyok itt.

– Nos, én meg az apátság miatt – mondta Charles, és előrecsörtetett, rendkívül angolos látványt nyújtva a blézerében, fehér hosszúnadrágjában, fehér panamakalapban, fehér ingben és csíkos nyakkendővel.

Agatha komótosan követte, nem óhajtott kiskutyaként loholni a nyomában.

A kerengőt remekbe szabott boltívmaradványok keretezték, meleg volt, döngicséltek a rovarok. A köd már felszállt, aranyos napfényben fürdött minden. Miközben Agatha azon mélázott, hogy vajon hová tűnhetett Charles, és a boltozatos mennyezet faragott gyámköveiben gyönyörködött, amelyek emberi és állatfejeket, rózsákat és a Lusignaniak címerét formázták, egyszer csak nyers hang dörrent a háta mögül:

– Már megint maga! Maga önjelölt kopó!

Agatha leesett állal pördült hátra. Trevor állt ott ökölbe szorított kézzel, vörös képén merő rosszindulat.

– Ide figyeljen – fröcsögte fejét előreszegve –, ő a feleségem volt, világos? És nem akarom, hogy valami amatőr buzgómócsing beleüsse az orrát a rendőrség dolgába, és minduntalan láb alatt legyen.

Agatha hátrált egy lépést.

– Nézze, Trevor – kezdte az olyan ember szelíd hangján, aki azt reméli, hogy csillapítani tudja a másik dühét –, magát felzaklatta a gyász. De be kell látnia, hogy a legkisebb apróság is segíthet. Van néminemű tapasztalatom...

Trevor megragadta a vállát, és megrázta.

– Menjen a fenébe – üvöltötte –, különben póruul jár!

– Engedje el! – Charles nyugodt hangja harsant mögöttük.

Trevor eleresztette Agathát, sarkon fordult, és eltámolygott.

– Jól van? – kérdezte Charles.

– Megviseltem – felelte Agatha. – Azt hittem, mindjárt behúz egyet. Megfenyegetett.

– Most? Miért?

– Azt mondta, póruul járok, ha nem szüntetem be a nyomozást.

– Részeg volt?

– Nem is tudom – mondta Agatha leverten. – Bárcsak itt lenne James.

– De nincs itt. Tényleg, hol van?

– Haragszik a régi intézőjére, Musztafára. Musztafa átverte a ház bérleténél. Bordélyt vezet, de James szerint talán még kábítószerrel is kereskedik.

– Mondok én valamit, nem Angliában vagyunk. Az a tökfilkó James ne akarjon ebbe belemászni, különben vízihullaként végzi.

– Á, James tud vigyázni magára. Lehet, hogy Trevor ölte meg Rose-t. Tudja, a pénzéért.

– Nem, nem tudom. Mondja el.

Agatha habozott. A birtokában lévő értesüléseket egyedül Jamesszel lenne szabad megosztania. James őrjöngeni fog, ha megtudja, hogy Agatha Charlest is beavatta a titkaikba. De fel volt zaklatva, Trevor halálra rémítette, és James nem volt ott, Charles, a hűvös, kíváncsi Charles viszont igen. Így aztán Agatha mindent elmondott neki Trevor anyagi gondjairól és arról, hogy nem érti, miért nem húzta ki a vagyonos Rose a férjét a slamasztikából.

– Szerintem keressük meg Trevort és a többieket, és ott mindenki előtt szegezzük neki a kérdést, hogy miért fenyegette meg magát – mondta Charles. – A pénzügyi nehézségeiről ne tegyünk említést. Begözölne, ha rájönne, hogy maga a rendőrségen érdeklődött utána.

Végigjárták az apátság többi részét is, a refektóriumot, a kriptát, a gyűléstermet és a dormitóriumot, ám a brit, német és izraeli turisták csődületében sehol sem akadtak Trevor nyomára.

– Ha csatlakozott a többiekhez, talán betértek valami közeli kocsmába – vetette fel Charles. – Utánanézzünk.

Visszahajtottak Bellapais falvába, és a Semmittevés

Fájához címzett étterem melletti parkolóban álltak meg, aztán bebarangolták a szűk utcákat, míg Agatha egy kávézó előtt meg nem pillantott két bérelt kocsit, hátsó szélvédőjükön az Atlantic matricájával. Belesett az üvegen.

– Mind itt vannak. Talán vissza kéne mennem Jamesért, mielőtt bármit mondok nekik.

– James nem a férje, nem az apja és nem is a gazdája – mondta Charles, és finoman hátra taszajtotta. – Gyerünk befelé.

Trevor rózsaszínűen és morózusan itta a sörét. Olivia és George Debenham, illetve Angus és Harry kávé, süteményt fogyasztott.

Agatha bemutatta Charlest. Olivia ragyogott.

– Nagyon örvendek – trillázta. – Mi gyakorlatilag szomszédok vagyunk.

Charles levette a szalmakalapját, s miután odahúzott Agathának egy széket, ő is leült. Kedélyesen rámosolygott Trevorra.

– Miért fenyegette meg Aggie-t azzal, hogy megöli? – kérdezte.

Olivia bután eltátott szájjal, döbbenten meredt Charlesra.

– Ki az az Aggie? – érdeklődött mogorván Trevor.

– Mrs. Raisin, Agatha. Maga azt hiszi, hogy Aggie bele akar kontárkodni a felesége meggyilkolásának ügyében folyó nyomozásba. Amikor megláttam magát a kerengőben, éppen rángatta és fenyegette őt.

Valamennyi tekintet Trevor felé fordult.

– Azt se tudtam, mit beszélek – mormogta ő. – Már volt bennem egy kis nyomás, és olyan kilátástalan ez az egész.

Sajnálom.

– Barbár módon viselkedett – pirított rá Charles. – Mi van, ha Aggie rendőrért kiált, amire minden oka meglett volna? Bilincsbe verve vitték volna magát Nicosiába. Biztos, hogy csak a gyász meg az ital volt az oka? Nem attól ijedt meg, hogy a mi Aggie-nk még képes leleplezni a tettest?

Trevor felpattant, széke csörömpölve borult hátra.

– Hagyjanak nekem békét! – bömbölte. Az ajtóhoz masírozott, de ott megtorpant, és hátrafordulva, már csendesebben mondta: – Majd a kocsiban megvárom magukat. Nekem elegendő van ebből.

Olivia Charles karjára tette a kezét.

– Elnézőnek kell lennünk szerencsétlen Trevorra! – mondta. – Megtesszük érte, amit tudunk, de rettenetesen hiányzik neki Rose, és ebbe belezavarodik.

– De miért vádol engem azzal, hogy nyomozok? – kérdezte Agatha. – Hisz nem is – hazudta.

– Maga mesélt annyit a nyomozásairól, amikor megismerkedtünk – mondta George. – Nem így volt, Harry?

Harry bólintott, és Angus a tőle megszokott vaskos modorban így szólt:

– Na, pont erről beszéltünk egyik este, és akkor Olivia azt mondta Trevornak, hogy aszongya: „reméljük, Miss Marple barátnőnk nem akadályozza a nyomozást. Mert akár még félre is vezetheti őket, hisz úgyszólván amatőr.”

– Nos, igazán köszönöm, Olivia – mondta Agatha épésen. – Biztos ettől gorombult be.

– Nem egyedül én tehetek róla – mondta Olivia. – Maga is hibás, Angus. Maga mondta, hogy a rendőrség mielőbb a nyakába akarja varrni valakinek ezt a gyilkosságot, hogy leszálljon róla a sajtó, ezért bármilyen hajmeresztő elképzelésre rá fog ugrani, amivel Agatha mint orákulum előáll. Maga pedig, Harry, azt mondta, hogy az amatőr detektívek csak a könyvekben érnek valamit. S hogy a való életben egyszerűen megvárják, míg a rendőrség megoldja az ügyet, aztán learatják a babérokat. – Utoljára a férje ellen kelt ki. – És te mondtad azt Trevornak, drágám, hogy valaki súghatna Agathának.

– Én igenis jó nyomozó vagyok – kelt ki magából Agatha. – Ha nekem nem hisznek, kérdezzék csak meg a mircesteri rendőrségen. Vagy kérdezzék Jamest!

Olivia szárazon felnevetett.

– Ha emlékszik, drága, épp az ön Jamese illette magát a hebehurgya kifejezéssel.

– Közölném, hogy Aggie nem végez semmiféle nyomozást – mondta Charles. – Minek is tenné? Egy ilyen utálatos bagázsnak, mint maguk? Menjünk, Aggie.

Agatha a kávézóból kilépve dühödten menetelt a parkolóig. Aztán ráförmedt Charlesra:

– Hogy tehetete? Vérig sértette őket.

– Ugyan már, Aggie. Hisz ők is megsértették magát.

– Hát nem érti? Nem akarok ellenséget kreálni belőlük! Közel kell kerülnöm hozzájuk, hogy tudjam, mi hajtja őket.

– Minek ezzel vesződni? Számít egyáltalán, hogy ki ölte meg Rose-t?

– Igen, számít! – felelte Agatha vérmesen. – Rengeteget

számít, hogy ki oltja ki egy másik emberi lény életét. Nem úszhatja meg szárazon.

– Tegyen, ahogy jólesik! De ha a földön akar csúszni ezek előtt, rám ne számíton. Ebédelni szeretnék. Visszamegyünk Keríniába, és eszünk valahol.

– Én inkább visszamegyek Jameshez. Azt ígértem, hogy ebédre otthon leszek, jobban mondva ezt ő ígérte.

– Kár a gőzért, Aggie – jegyezte meg Charles. – Neki édes mindegy, hogy maga ott van-e.

– Úgy élek, hogy leleplezem Rose gyilkosát – hangoztatta Agatha.

– Csak szálljon már be a kocsiba.

Agatha lépett egyet, hogy megkerülje a kocsit. Ekkor egy kő süvített el a feje mellett, és a kocsi hátsó szélvédőjét találta el, jókora, fűrészszélű lyukat hagyva a sugár irányban berepedt üvegen.

Charles, aki eközben a kocsit nyitotta ki, falfehér arccal meredt Agathára.

Aztán a parkoló bejáratához futott, és függén körülkémlt. Fényképezőgéppel felszerelkezett turistacsoportok bolyongtak le-föl a keskeny utcákon. Agatha csatlakozott Charleshoz.

– Menjünk vissza, és nézzük meg, elmentek-e már a kávézóból.

A kávézóban úgy értesültek, hogy „barátaik” pár perce távoztak, kocsiba ültek, és elhajtottak.

– Talán csak néhány kölyök volt – mondta Charles, amikor eljöttek. – Azért jobban teszi, ha jelenti a rendőrségen, és mindjárt a következő géppel hazarepül

Angliába.

– Felejtse el. Én is gyanúsított vagyok. Figyelmeztettek, hogy nem hagyhatom el a szigetet.

– Nos, nekem mindenképp jelentenem kell a dolgot, és megszerezni kell egy másik kocsit.

Bementek a Semmittevés Fájába, és Charles arra kérte az étterem vezetőjét, hogy hívja ki a rendőrséget. A rendőrség nem egyedül érkezett, számos detektív kísérte őket, és a Semmittevés Fája előtti utat kéken villogó rendőrárművek lepték el.

Charles megtette a vallomását, amit annak rendje és módja szerint rögzítettek. Közölték velük, hogy később még fel fogják keresni őket. A rendőrség szétrajzolt, hogy körbekérdezze a turistákat és a helyieket, nem vettek-e észre valamit. Ez nem kevés időbe telt, így mire visszahajtottak Keriniába, és béreltek Charlesnak másik kocsit, Agatha rájött, hogy halálosan megviselt és éhes. Niazi vendéglőjébe mentek, amely a kebabjáról és a lassú kiszolgálásról volt híres, s míg kényelmesen eddegéltek, Agatha újra meg újra átgondolta a dolgot, és meggyőzte magát, hogy ha szándékosan dobták meg azzal a kővel, akkor ezt csakis az angol gyanúsítottak egyike tehetette.

Charles, amint megérkezett a számla, kivonult a mosdóba. Agatha nem tudta, megvárja-e, amíg visszajön és fizet, aztán arra jutott, hogy a férfi nyilván azért távozott oly sietősen a vécére, mert azt akarta, hogy Agatha fizessen. Valóban így volt, amikor ugyanis Charles visszatért az asztalhoz, illendően megköszönte Agathának az „ebédmeghívást”, azt mondta, látják még egymást, és

elszelelt.

Agatha visszahajtott a villához, s ahogy közeledett felé, az volt az érzése, hogy hűtlen feleségként viselkedett – nevetséges gondolat, dorgálta magát.

Lesújtva vette észre, hogy James kocsija nem egymagában áll a villa előtt. Pamir hosszúkás, fekete hatósági autója is ott van.

Agathán hirtelen végtelen fáradtság és nyugtalanság lett úrrá. Remegett a lába, s a kimerültség könnyeket csalt a szemébe. Úgy érezte, épp elég viszontagság jutott már neki erre a napra.

James és Pamir a konyhában volt.

– Mégis hogy gondoltad ezt? – szegezte neki a kérdést James.

– Foglaljon helyet, Mrs. Raisin – szólt Pamir. – Felkavaró délelőttje volt. Lehet, hogy kölykök tették. Manapság már itt is agyonkényeztetik a gyerekeket, akárcsak Angliában. Videó meg számítógép, az van, de semmi fegyelem. Teát, Mrs. Raisin?

James mormogott valamit a bajsza alatt, de már állt is fel, hogy bekapcsolja a vízforralót.

– Nos tehát, Mrs. Raisin – mondta Pamir szelídebb hangon, mint általában –, kezdjük talán az elején...

– Ha még egyszer meghallom ezt a mondatot, sírva fakadok – mondta Agatha.

De azért mindent elmondott, Trevor fenyegetőzését is, amelynek az lehetett az oka, hogy a többiek belébeszérték, Agatha kutakodása azzal jár majd, hogy rossz gyanúsítottat fognak letartóztatni, és elmondta azt is, hogy valaki kövel

támadt rá.

James letett elé egy csésze teát, és újból leült.

– És hol jön Sir Charles a képbe? – kérdezte Pamir. – Ő is a szigeten tartózkodott a gyilkosság idején. Talán meg kellene kérdeznem tőle, hogy pontosan mit csinált.

– Az ég szerelmére – csattant fel Agatha. – Neki ehhez semmi köze nem lehet. Egyiküket se ismerte.

– Mindazonáltal...

– És varázsereje sincs, hogy a parkoló területén kívül legyen, amikor éppen belül van, és kővel dobálózson.

– Azonkívül ő nemesember – csúfondároskodott James –, épp ezért büntelen, nemde, drágaságom?

Pamir kifürkészhetetlen, fekete tekintete egyikük feldúlt arcáról a másikéra ugrált.

– Ó, a féltékenység – mondta. – Ön, Mr. Lacey, mit csinált eközben?

– Nicosiában voltam – közölte James kurtán.

– Ahol?

James intően Agathára villantotta a szemét.

– Vásárolgattam.

– Hol? Mely boltokban?

– Nem hoztam magammal meleg holmit, ezért vásároltam pár pulóvert. Valószínűleg akkor is itt leszek még, amikor beáll a hideg.

– Hadd nézzem.

James a konyhapulthoz baktatott, és egy nejlonszatyorral tért vissza.

– Két pulóvert talál benne, és a számlán rajta lesz, hogy a mai napon vásároltam őket.

– Ez minden?

– Még ellátogattam a Mevlevi Tekke múzeumba a Kerínia-kapu mellett, aztán hazajöttem. Két órával ön előtt érkeztem.

Pamir ezután ismét Agathához intézte a kérdéseit, elismételtette vele a történetét, s közben írogatott. Végül felállt.

– Javaslom, hogy legyen óvatos, Mrs. Raisin. Jobban tenné, ha távol maradna a többi gyanúsítottól, amíg meg nem oldódik ez az ügy.

– Engem nem gyanúsíthat – mondta Agatha. – Hiszen valaki végezni akar velem.

– Na igen, ám ha cinikus ember volnék, most azt mondanám, hogy erre nincs semmiféle bizonyíték, egyedül az ön szava.

– De hát a kő!

– Mint mondtam, talán gyerekek voltak. Hamarosan ismét felkeresem majd.

James kikísérte a felügyelőt. Amikor visszajött a konyhába, Agatha azt mondta:

– Mielőtt ironizálni kezdenél a nemesekről, ahogy Pamirnak is mondtam, a többieket akartam megkeresni, és amikor megtudtam, hogy Bellapaisba mentek, elfogadtam Charles ajánlatát. Fáradt vagyok. Most csak arra vágyom, hogy elfelejtsem ezt az egészet. Talán jobb, ha egyedül folytatod a nyomozást. Charles beleköpött a levesembe.

– Ezt meg hogy érted?

– Közölte velük, hogy eszemben sincs nyomozni.

Utálatos bagázsnek nevezte őket.

James első ízben mosolyodott el.

– Milyen igaza van. De téged ez ne tartson vissza. Debenhamék valami okból továbbra is barátkoznak Trevorral és Angusszal, holott más körülmények között ha meglátnák őket az utcán, inkább átmennének a túloldalra. Jópofizol velük egy kicsit, elnézést kérsz Charles kirohanása miatt, és le se tudod majd vakarni őket magadról. Hol maradtál ilyen sokáig?

– Zaklatott és éhes voltam, ezért beleegyeztem, hogy Charlesszal ebédeljek, aztán úgy tett, mintha én hívtam volna meg, mert amikor megjött a számla, ő szépen kislisszolt a végére. Smucig alak.

James megint mosolygott.

– Legalább már tudod, hogy jobb elkerülni.

– Na és igazából mit végeztél Nicosiában?

– Az csak rám tartozik. Nem szeretném, ha beleavatkoznál.

– Egész nap ezt kapom, hogy „ne avatkozzam bele” – mondta Agatha. – Azt hiszem, veszek egy fürdőt.

– Van víz – mondta James –, pihenj le, ha végeztél, aztán megyünk cimborálni a gyanúsítottakkal.

– Szembesítjük vele Trevort, hogy tudjuk, ő öröklí, illetve valószínűleg ő öröklí Rose pénzét?

– Egyelőre még nem. Nem elriasztani akarjuk őket, hanem elbűvölni.

AGATHA A KÁDBAN HEVERT, és a fölötte lévő zsalus ablakot bámulta, amely beengedte a Földközi-tenger morajlásának

hangját. Ahogy felidézte a nap eseményeit, kicsi, éles és nem egészen valóságos képeket látott maga előtt, mintha csak filmet nézne.

Hirtelen elhatalmasodott rajta a honvágy. Carselyban ott lennének mellette a barátai, Mrs. Bloxby, Bill Wong, valamint a nőegylet tagjai, akiknek számíthatna a támogatására. A fák már biztosan kezdenek vörösbe meg aranyba öltözni, és a falu körüli utakat elárasztják a fácánok, mintha pontosan tudnák, hogy még nem kezdődött meg a vadászdíény. A macskái is hiányoztak. Remélte, hogy Doris Simpson rendesen a gondjukat viseli.

De mindenekelőtt nem akart tovább Jamesszel maradni. A lélekgyógyászok megkérdeznék: „Miért hagyja, hogy valaki ingyen és bérmentve lakjon a fejében?” Erre pedig az a prózai válasz, hogy ő még mindig kedveli ezt a lakót. Felidézte Charles alakját, de az agya nem állhatta a gondolatot.

Kilépett a mély kádból, és megszáritkozott. A hálósobában bekapcsolta a rádiót; egy helyi angol nyelvű zenei adóra volt állítva. A felhőtlenül vidám lemezlovas, valami orrhangú nő monoton fahangon zengedett a többnyire rapszámokra. Ám amint Agatha el akarta hallgattatni, abbamaradt a nyenyere, és bementék, hogy riportműsor következik az Észak-ciprusi Nemzeti Védnökség egyik tagjával. Agatha úgy döntött, meghallgatja a műsort, miközben azon volt, hogy valami szemkápráztató ruhadarabot kerítsen az előtte álló estére. Fogott egy kis fekete ruhát, és maga elé tartotta. A fekete néha öregíti az embert. A rádióban egy precízen artikuláló

hang kígyókról beszélt, elmesélte, hogy a mérges kígyók a hegyekben, míg ártalmatlan társaik a part mentén élnek. „A minap – folytatta a hang – mégis a konyhai mosogatómban bukkantam rá egy ártalmatlan példányra keríniai otthonomban. Nem bántottam, és röviddel ezután egy patkánnyal a szájában távozott, ami kiválóan szemlélteti, milyen hasznosak is ezek a teremtmények.”

Drága hölgyem, én még egy csésze teát sem fogadnék el az ön konyhájában, gondolta Agatha megborzongva.

Felpróbálta a fekete ruhát. Egyszerű darab volt, és elég kurta ahhoz, hogy szépen lássék benne a lába. Esetleg fel lehetne dobni valami arany ékszerrel. Agatha leült, és gondosan kifestette magát az ő kis „rémtükrében”, melynek nagytitka minden pórúst láttat. Aztán a fürdőszobán át bement James szobájába az egész alakos tükörhöz. Sminkje vaskos bézs maszknak tetszett, és a ruha is tévedésnek bizonyult. Visszamenekült a fürdőszobába, és levakarta magáról a festéket. Most kezdheti az egészet előlről.

Amikor James felkiabált neki, hogy kész van-e már, Agatha csak akkor határozta el magát, hogy mit viseljen. Fehér szaténblúzt vett fel fekete rakott szoknyával, hozzá magas sarkút, szolid sminket tett fel, és aranyláncot kanyarított a nyakába. Nem túl eredeti, de másra nem jutott ideje a nagy kapkodásban.

– Szerintem menjünk két kocsival – mondta, amikor leballagott a türelmetlenül várakozó Jameshez.

– Miért?

– Hátha szét kell válnunk.

– Vagyis: hátha lelépsz Charlesszal.

– Ne légy csacsi.

– Megtörtént eseményeken alapuló praktikus észrevételt tettem, Agatha.

Agatha érezte, hogy kezd elpirulni, de azt mondta:

– Nem áll szándékomban „lelépni” Charlesszal. De történhet valami, ami miatt szét kell válnunk.

– Nem akarok egész este itt állni és vitatkozni. Gyere akkor a saját francos kocsioddal!

Haragos szótlanságban hagyták el a villát, és ki-ki ment a saját kocsijához.

Agatha az út végére érve észrevette, hogy majdnem üres a tank, így hát jobbra fordult, Lapta felé a legközelebbi benzinkútig, nem pedig balra, Kerínia felé. Két terebélyes furgon torlaszolta el a töltőpisztolyokat, ezért türelmesen várnia kellett, míg valamelyik felszabadul. Aztán rádöbbsent, hogy mivel erre az estére egy kisebb retikült hozott magával a szokásos, nagyobbik kézitáskája helyett, minden pénze ott maradt a villában. Sűrű elnézések közepette magyarázta meg a helyzetet, és visszasietett pénzért. Amikor visszaért a kúthoz, a tulajdonos épp telefonon beszélt, ezért Agatha újfent várakozásra kényszerült, míg a férfi befejezi a hívást. Fizetett, és indult Keríniába.

A korábban érzett honvágy csak nem akart alábbhagyni. Bárcsak a Carselyba vezető tekergős vidéki utakon hajtana a zsúpfedeles házikója, az otthon kényelme felé! Már-már megutálta Jamest, mégsem hagyta el a mohó akarás, hogy kapjon tőle valamiféle szerelmi jelet.

Ingerülten a kormányra csapott.

– Bár meghalna! – mondta ki fennhangon.

A járdán parkolt le, egy lakóház előtt. Egy férfi kinyitotta a bejárati ajtót, és rámeredt Agatha kocsijára, amely elállta az utat.

– Elnézést – szabadkozott Agatha, aki már ki is szállt. –

Azonnal elálllok.

A férfi arany fogsort villantva elmosolyodott.

– Semmi gond – mondta derűsen.

Milyen higgadtak errefelé az emberek, ámuldozott Agatha. Ha nálam állna fel valaki a járdára, elzárva a kapubejáratot, én bizony megmondanám neki a magamét, és kihívnám a rendőrséget.

Bert Mort, az izraeli üzletember éppen kijelentkezett a szállodából, amikor Agatha odaért. Az izraeli büntudatos pillantást vetett felé.

– Hol a felesége? – kérdezte Agatha bűbájosan.

– Ő már úton van haza. Nézze, Agatha, őszintén sajnálom.

Agatha megkönyörült rajta.

– Nem fér a fejembe, Bert, hogy a gyönyörű felesége mellett miként képes akár csak ránézni is egy ilyen vén szatyorra, mint én vagyok.

Bert bús mosolyra húzta a száját.

– Ne becsülje le magát, Agatha. Csodás lába van.

– Agatha! – James állt ott, és fenyegetően nézett.

– Megyek már – mondta Agatha jámboran. – Viszlát, Bert. Utazzon jól.

– A bárban vannak – mondta James. – Arra gondoltam,

hogy együtt kéne odamennünk hozzájuk.

Átkeltek az előcsarnokon a bár irányába.

– Feszült vagyok – mondta Agatha.

– Gondolj a csodás lábadra, és máris jobban érzed majd magad – felelte James epésen.

Agatha lenyelt egy haragos ripszot, mert közben odaértek a bár bejáratához.

Olivia fagyos pillantást vetett rájuk, Trevor barátságstalannak és dühösnek tűnt, George Debenham pedig óvón a felesége vállára helyezte a karját, mintha a támadástól védelmezné.

– Igazán meglep, hogy idetolta a képét – mondta Angus vádlón, és Harry egyetértően bólogatott.

– Mindnyájuknak bocsánatkéréssel tartozom – mondta Agatha alázatosan. – Ki voltam borulva, és Charles hallotta, ahogy maga nekem támad, Trevor, amitől bedühödött. De nem ismerem olyan jól Charlest, és nem vagyok felelős a megjegyzéseiért. Én a világért sem ártanék maguknak.

– Nincs semmi baj, Agatha – mondta Olivia hirtelen támadt meleg mosollyal. – Mindnyájunkat felzaklatott ez az ügy, és még mindig nem adják ki a holttestet, így szegény öreg Trevor nem tudja intézni a temetést.

– Üljenek le közénk – mondta George. – Italt?

Ez könnyen ment, túlon túl könnyen, gondolta Agatha, de persze örült neki, hogy túlesett a bocsánatkérésen, és gin-tonikot rendelt; James Brandy Sour koktélt kért.

– Azért kerestük fel önöket – mondta James –, mert Agatha szeretné elvinni önöket vacsorázni.

Agatha kis híján felkiáltott: „még hogy én?“, de még

idejében visszanyelte a tiltakozást.

Helyette azt mondta:

– Hová szeretnének menni?

– Javasoljon valamit – mondta Olivia.

– Van a szomszédunkban egy igen jó halvendéglő – mondta James. – Az Altinkaya.

– A tulaj Jackie és Bilal barátja, azé a házaspáré, amelyik a villánkat gondozza – mondta Agatha. Ez jó ötletnek tűnt. Minél messzebb keverednek Keríniától, annál kisebb rá az esély, hogy összefusson Charlesszal, ugyanis nem akarta még egyszer látni az idegesítő, zsugori embert.

Hálás volt, amiért James nem ajánlotta fel, hogy odafuvarozzák őket; szerette a saját kocsijával járó függetlenséget, s hogy általa időlegesen megszabadulhat a többiektől.

James azt mondta, ő megy majd elől, a többieknek csupán követniük kell.

Agatha elgyalogolt az egyik mellékutcában hagyott kocsijáig. A többieknek sikerült a szállodával szemben parkolniuk.

A kocsija ajtaját nyitotta ki éppen, amikor ismerős hang ütötte meg a fülét:

– Helló, Aggie.

– Helló, Charles – mondta Agatha anélkül, hogy megfordult volna.

– Hová készül?

– Törődjön a saját dolgával – hördült fel Agatha hátraperdülve.

– Mit vétettem? – kérdezte amaz megbántottan és

értetlenül.

– Megmondom nyíltan, Charles. Nem állhatom a fősvényeket. Nem kedvelem azokat, akik meghívnak ebédre, aztán a szakállas trükköt bevetve kivonulnak a vécére, és rám marad, hogy fizessek.

Charles elgyötört képet vágott.

– Ezt tettem volna? Most tényleg felhánytorgatja nekem, hogy gyenge a hólyagom? Azt hittem, meghívott, elvégre a szabadság korában élünk.

– Nem, maga hívott meg engem.

– Nos, könnyedén kiköszörülhetjük a csorbát. Még nem ettem. Elviszem vacsorázni.

– Nem lehet. Várnak a barátaim.

Úgy tűnt, Charles mulat rajta.

– Csak nem Olivia és társai?

– De igen.

– Nem csoda, hogy valaki el akarja tenni magát láb alól, Aggie. Maga nem tudja, mikor kell kiszállni.

– Önt sem hagytam cserben.

– Ez igaz. Az életemet köszönhetem önnek, Aggie.

– Akkor én megyek – mondta Agatha, és előre rettegett, amikor elképzelte, hogy James számon fogja kérni rajta a késlekedését.

Charles a kocsinak dőlt, hogy ne tudjon beszállni.

– Ma este összekaptak a bárban.

– Mikor?

– Úgy egy órája, teljes gőzzel civakodtak.

– Miért? Maga hallott esetleg valamit?

– Trevor azzal vádolta George-ot, hogy kikezdett Rose-

zal. Olivia kifakadt Trevorra, hogy részeg. Angus azt ordította, hogy Rose egy szent volt, és senkivel sem cicázott volna. Harry megszólalt: „Hát, azért elég rosszéletű nő volt.” Trevor meg akarta ütni. Mindenki őket bámulta. Odagyűltek a pincérek. George motyogott valamit, mire megnyugodtak. George mindenkinek fizetett egy italt. Olivia búgott valamit Trevornak, Trevor enyhülni látszott. Itt ért véget a jelenet.

– A kutyafáját, bárcsak ott lettem volna!

– Akárhogy is, miért nem hagyja ezt a rendőrségre, Aggie? Valaki el akarja tenni magát láb alól, biztosan közülük valaki.

– Mrs. Raisin?

Mindketten megfordultak. Pamir közelgett feléjük a hegyen kaptatva.

– Keresem már egy ideje – mondta. – Kiderítettük, ki hajította a követ a kocsijára.

– Az az én kocsim volt – mondta Charles.

– A szülei hozták be a fiút. Egy vásott kölyköt Bellapaisból. A cimborái fogadtak vele, hogy nem meri bezúzni egy turista kocsijának az ablakát, hát bebizonyította, hogy meri. Aztán meg elhencegett vele.

– Köszönöm, hogy szólt – mondta Agatha.

– Rendkívül szokatlan – mondta Pamir a fejét rázogatva.
– Soha nem fordult még elő ilyesmi. De azt hiszem, a fiú szellemileg visszamaradott.

– Hogy talált rám? – kérdezte Agatha.

– Odatelefonáltam a házukba. Ott nem volt. Érdeklődtem a szállodában. Onnét csak nemrég távozott. Benéztem

ebbe az utcába, és megláttam magát.

– Na és a Szent Hiláronban ki támadott meg?

– Ott még vizsgálódunk.

– Hol tartózkodtak Debenhamék meg a többiek abban az időben, amikor valaki megpróbált engem a halálba taszítani?

– Mrs. Debenham épp lepihent a szállodai szobájában, Mr. Trevor Wilcox úgyszintén. De erre nincs bizonyíték. Angus King és Harry Tembleton sétálni ment. Azt állítják, hogy egy boltba se mentek be, és mert mindenütt csak úgy hemzsegnek a turisták, senki nincs, aki megerősíthetné a sztorijukat. Mr. George Debenham ugyancsak sétálni volt. Az egyetlen személy, aki bizonyítottan Szent Hiláron várában tartózkodott, az Mr. Lacey. – Sötét szeme furcsán csillogott a fejük feletti utcalámpa fényében. – Ön szerint Mr. Lacey-nek volt esetleg oka a féltékenységre? – Tekintete Charlesra ugrott.

– Az égvilágon semmi – felelte Agatha határozottan.

– Majd meglátjuk. Kellemes estét kívánok. Értesítettük az Atlantic Carst a letartóztatásról, Mr. Fraith. – Azzal Pamir gömbölydeden előtte hullámzó árnyékát követve távozott.

– Charles, kérem, álljon odább – mondta Agatha sürgetően. – Muszáj mennem.

– Tehát James is gyanúsított – mondta Charles hallható derűvel. – Ha megint éjjeli menedékre lenne szüksége, én szívesen látom magát, Aggie.

Közben odább lépett. Agatha bepattant a kocsiba, és haragos dübörgéssel robogott el.

James terjedelmes asztalnál ült a többiekkel. Agatha

Jackie-t és Bilalt pillantotta meg egy másik asztalnál az ablak mellett, s előbb hozzájuk lépett oda egy szóra.

– A villában minden rendben? – kérdezte Jackie. – Ha szükségük lenne valamire, csak telefonálniuk kell.

– Köszönjük – mondta Agatha. Jackie-ék olyan jó kedélyű, olyan *épeszű* embereknek tűntek, hogy Agathát megkísértette a gondolat: a többiekről megfeledkezve letelepedik hozzájuk. Ehelyett elmosolyodott, és átment a másik asztalhoz, ahol James már ki is húzta neki a széket.

– Hol voltál? – szegezte neki a kérdést az ezredes.

– Pamir kiderítette, ki volt a kődobáló.

– Ki?

– Valami kölyök. Hengegett vele, a szülei meghallották, és bevitték a rendőrségre.

– Ebből is látszik – szólalt meg Olivia –, hogy a rendőrség mindeddig tévúton járt, és csak az idejét vesztegette. Alighanem valami helybéli próbálta meg kilökní magát azon az ablakon, Agatha, mégis bennünket szekíroz a rendőrség, hogy adjunk számot a cselekedeteinkről.

– Nem hinném, hogy helybéli lett volna – mondta James.

– Errefelé szeretik a turistákat, főképp a briteket, a jó ég tudja, miért. Ráadásul rengeteg brit él itt, és minden évben egyre többen jönnek. A török ciprióták annyira iparkodnak minden bajt az anyaországi törökök betelepülésére kenni, hogy egy szép napon majd arra ébrednek, kisebbségbe szorultak a brit matuzsálemekkel szemben, akik ide vonulnak vissza.

– Viszont a törökök a felelősek az Észak-Cipruson

jelenlévő töméntelen mennyiségű kábítószerért – jegyezte meg George.

– Nem a törökök, hanem a török maffia – mondta James, és zordan hozzátette: – Meg pár elzüllött török ciprióta, akiktől segítséget kapnak.

Agatha azon tűnődött, mit végzett vajon az ezredes Nicosiában, és mit derített ki.

Ümit, a tulaj meghozta az étlapot. Valamennyien helyi halféléket rendeltek. A pincérek hozták a *mezét*, s finomságok ámulatba ejtő kavalkádja terült elénk a tányérokon. George több üveg bort rendelt. Agatha újfent elcsodálkozott a befogadóképességükön, hiszen Charles beszámolójából kiindulva már akkor is jó ideje ittak, amikor Agatha és James megérkezett a Dome bárjába.

Agatha Angushoz fordult, aki a másik oldalán ült.

– Hogy találkozott Rose-zal és Trevorral? – kérdezte.

– Londonban történt – felelte ő. – Akkoriban szántam rá magam, hogy túlادok az üzleten, nyugdíjba vonulok, és világot látok. Azelőtt soha nem jártam még délen. Letudtam az összes látnivalót, a Buckingham-palotát, a Tower-t meg a többit. De kezdtem egy pindurkát egyedül érezni magam. A Hiltonban szálltam meg, a Park Lane-en. A Londonba való megérkezésem utáni harmadik este a bárban üldögéltem. Megláttam Rose-t és Trevort a sarokban. Nem voltam én soha valami nagy nőcsábász, de akkor egyszerűen nem bírtam levenni a szemem Rose-ról. Testhez simuló ruha volt rajta, de a kacagása fogott meg igazán, és egyfolytában felém nézegetett, mintha hívna, hogy mulassak velük. Picinyég már felöntöttem a garatra,

ezért olyasmit tettem, amit addig soha. Odaintettem a pincért, és küldtettem nekik egy üveg pezsgőt. A következő az volt, hogy átültek hozzám. Attól kezdve barátok vagyunk. Ott-tartózkodásom hátralévő idejében együtt jártuk a kocsmákat meg a klubokat, életemben nem vigadtam annyit. Aztán Rose azt mondja: „megsavanyodik ott Glasgow-ban. Le kéne költöznie hozzánk, Essexbe.” Trevor felajánlotta, hogy kerít nekem valami jó kis helyet a közelükben, így aztán délre költöztem. Most, hogy Rose elment, s ahogy erről beszélek magának, Agatha, az életem sivatagá lett.

Könnycsepp gördült le öreg arcán.

– Miért nem nősült meg soha? – kérdezte Agatha.

– Szegény családból származom. De tele voltam ambícióval. Először egy hajójavító üzemben melóztam, minden pennyt félretettem, és vettem belőle egy boltocskát. Az még csak trafik volt. De pénzt hozott, és megint spóroltam, míg már egy nagyobbat is tudtam venni, aztán még egyet. Emlékszem rá, amikor az első komoly üzletemet vettem Glasgow szívében... nem volt nekem időm a románcokra, és mire lett időm, addigra meg a merszem hagyott el.

– Időnként ordítóan erős akcentussal beszél, máskor meg szinte nincs is akcentusa – mondta Agatha.

– Ó, erről Rose tehet. Azt mondta, délen senki nem értené a beszédem, és elküldött beszédórákra.

– Neki se ártott volna egy-két óra.

– Rose-nak meseszép hangja volt – mondta Angus, és meglepetten nézett Agathára.

A szerelem vak, gondolta Agatha, és süket is.

– Mi a téma? – szólt oda Olivia.

– Rose – felelte Agatha. – Megkérdeztem Angust, hogyan találkozott Rose-zal és Trevorral.

– És ő elmondta, hogy milyen jó barátok lettünk? – tudakolta Trevor, mintegy kiemelkedve részeg bódulatából.

– El. Felidéztem a Hilton-beli megismerkedésünket – mondta Angus.

– Rose telibe talált! – mondta Trevor. – „Olyan, mint egy kövér macska”, ezt mondta.

– Nem értem – így Angus.

– Nem-e? Az én imádott Rose-om a földkerekség legrézesebb lotyója volt – mondta Trevor rosszmájúan.

– Szerette a pénzt, amíg nem neki kellett érte megdolgoznia, de ha adnia kellett, akkor szűkmarkú volt.

„Kérj Angustól”, hajtogatta mindig. „Neki a bőre alatt is pénz van.” És én tényleg tőled kértem, Angus, nem igaz?

Te meg azt mondtad – Trevor ekkor Angus skót akcentusának silány paródiáját nyújtotta –:

„Végiggüröltem az egész életemet, pajtás, és megálltam a két lábamon, szerintem Rose is aszondaná, hogy kövesd a példámat.”

– De ha Rose-nak volt pénze, akkor azt most maga öröklí – mondta ki Agatha, és James dühödten rúgott bele az asztal alatt.

Trevor előreszegte a fejét, és félig felemelkedett, egyik kezével az olívbogyós tálkába tenyerelve.

– Arra céloz, hogy meggyilkoltam a feleségemet a pénzéért? – üvöltötte.

– Dehogy – mondta Agatha. – Szó sincs róla. Kérem, üljön vissza, Trevor. Esetlenül fogalmaztam.

Olivia felállt, és odament Trevorhoz.

– Nyugodjon meg – mondta neki. – Nem lehet állítani, hogy a mi Agathánk ismerné a tapintatot. Felejtse el, és igyon egyet.

– Haza akarok menni – mondta Trevor lecsillapodva. – Úgy érzem, már soha nem jutok haza.

Hosszas csönd támadt. Agatha szinte érezte, ahogy James tekintete lyukat éget az arcába.

– Hát nem finom ez az étel? – sikkantotta Olivia derűsen. – James, ön azt mondta, hogy a hadtörténetről ír. Hogy halad?

– Csigalassan – felelte James. – Leülök a laptopoz, kirakom a jegyzeteimet, aztán rendre történik valami: megcsörren a telefon, vagy furcsa zajt hallok a konyhából, aminek utána kell járni, s mire visszaülök a géphez, már semmit nincs kedvem csinálni.

– Akkor minek vesződik vele? – kérdezte George. – Maga már visszavonult, vagy nem? Miért nem ismeri be, hogy soha nem fogja befejezni?

– Nem szeretek félbehagyni dolgokat – felelte James.

– Akárcsak Agatha – mondta Olivia. – Aki idáig követte magát.

– Beszélhetnénk másról? – kérdezte James fagyosan. – Például a halról.

Agatha valami sértőt akart mondani Olivianak, de az volt az érzése, hogy így is épp eléggé megszégyenült már, és nem merte kinyitni a száját. Hirtelen eszébe jutott egy

férjezett kolléganője még a piár berkeiből, aki egyszer elpanaszolta neki, hogy ki nem állhatja, ha a férjével társasági életet élnek, mert a pasas utólag mindig előveszi őt: „miért mondtad azt?“, „láttad, milyen képet vágott iksz ipszilon, amikor azt mondtad?“, „nem tudtál volna felvenni valami csinosabbat? Hiszen egy vagyont vesz el ruhákra.“ Mire a férfi nélküli Agatha vidáman visszakérdezett: „miért nem szállsz vele szembe? Miért nem küldöd el melegebb éghajlatra?“

Erre tessék, most ő is rettegi a pillanatot, amikor majd kettesben marad Jamesszel, és hallgathatja a szemrehányásait. Az volt a baj, hogy Agatha a feminizmust megelőző érában nevelkedett, az „igen, drágám“ generációhoz tartozott. Most, hogy betoppant az életébe a férfi, működésbe léptek a régi beidegződések. Azonkívül a férfiak azzal az irigylésre méltó adománnyal születnek, hogy a legkisebb apróság miatt is képesek büntudatot ébreszteni a nőkben, habár Agatha annyit kénytelen volt belátni, hogy örültség volt a részéről közölni egy emberrel, akinek nemrég gyilkolták meg a feleségét, hogy az asszony végrendelete bizonynyal egyenesbe hozza majd.

Elhalmozta George-ot kérdésekkel a külügyminisztériumban végzett munkájáról, a tőle telhető legnagyobb barátságossággal remélve helyrehozni a kárt, amit okozott. Mint kiderült, George közönséges aktakukac volt, röghöz kötve Londonban, nem volt része kalandos külföldi megbízatásokban. Ennek ellenére ki se fogyott a szóból. Látszott rajta, hogy hiányzik a régi élete, és a történetei nálánál karizmatikusabb személyiségekről

szóltak. Nincs annál unalmasabb, mint amikor az embernek azt kell hallgatnia, hogy valaki lelkesülten anekdotázik előtte ismeretlen emberekről, mindazonáltal megvolt az az előnye, hogy kitöltötte az estét, és elterelte a gondolatokat Trevor kiborulásáról.

A vacsora végén Olivia azt javasolta, hogy valamennyien igyanak meg a Dome-ban egy kávét konyakkal. Agatha továbbra sem akart kettesben maradni Jamesszel, ezért aztán buzgón helyeselte az ötletet.

Kiviharzott a kocsijához, mielőtt James elkaphatta volna, és a táskájában cigaretta után kotorászva elhajtott. Már nem szeretett az ezredes előtt dohányozni, mert az hessegette a füstöt, és ingerülten köhécselt.

Lassan vezetett a parti úton. Mire odaért a szállodához, úgy határozott, hogy jobb lesz, ha félrehívja Jamest, és túlesnek a vitán. Máskülönben az este hátralévő részében egyfolytában ez fogja nyomasztani.

James a recepciópultnál várt rá.

– Mielőtt megszólalnál – mondta Agatha –, van egy érdekes hírem. Az előtt, hogy az este megérkeztünk a bárba, barátaink csúnyán összezördültek. Trevor azzal vádolta George-ot, hogy kikezdett Rose-zal, Harry pedig rosszéletűnek nevezte Rose-t, és Trevor megpróbált lekeverni neki egyet.

Az ezredes összehúzta a szemét.

– Honnét tudod?

– Charlestól – mondta Agatha, de nyomban meg is bánta, hogy nem az egyik pincért jelölte meg forrásként.

– Szóval ő tartóztatott fel – mérgelődött James. – Hadd

mondjak neked valamit, Agatha: kicsi és pletykás hely ez, és te vagy az, aki kezd rosszéletűként elhíresülni.

– Igazságtalan vagy. Charles akkor jött oda hozzám, amikor szálltam be a kocsiba, aztán megjelent Pamir, miatta késtem.

– Nem hiszek neked! – kiabálta James. – És mi volt ez, amit az este műveltél? Rose pénzének témáját *tapintatosan* terveztük felhozni, emlékszel? De te nem, te ajtóstul rontasz a házba. Az istenit neki, Agatha! – bömbölte. – Meg tudnálak ölni!

A recepcióspult mögött strázsálók, egy lány meg egy férfi, elhülten figyelték őket, miként számos turista is.

James dűnnyögött valamit, majd sarkon fordult, és indult a bárba.

Agatha egy pillanatig dermedten állt. Aztán kezdett istenesen dühbe gurulni. Hogy merészel James úgy viselkedni, mintha ő a tulajdona lenne? Miért korlátozódik az ezredes minden szenvedélye a rossz modorra? Nos, Agatha ma este nem tér vissza a villába. Kivesz itt egy szobát, és élvez a békés nyugalmat.

Belekotort a kézitáskájába a hitelkártyájáért, és szobát foglalt magának estére. Aztán azzal a meggyőződéssel vonult be a bárba, hogy végre-valahára bizonyosságot tett a függetlenségéről. A többiek elhallgattak, amikor csatlakozott hozzájuk, és neki az a kellemetlen érzése támadt, hogy őt beszélték ki éppen.

Harry mellé telepedett le, átellenben Jamesszel, és került az ezredes tekintetét.

Agatha kávéért kért, de a konyakot visszautasította,

mondván, eleget ivott már.

– Ugyan már, Agatha – unszolta Olivia. – Ha mi nem is, az este még fiatal.

– Beszéljen csak a saját nevében – mondta Agatha. – Én nem szeretném alkohollal gyilkolni azt a maradék agysejtemet, ami van.

– Ne legyen ünneprontó – szólt közbe Harry.

Agatha odaintette a pincért.

– Nem kérek kávét – jelentette ki.

Ismét felállt.

– Lefekszem. Egy szép, kényelmes hotelszobára vágytam, úgyhogy kivettem itt egyet éjszakára. – És elsétált, mielőtt bárki megszólalhatott volna.

James megjegyzései kezdtek leülepedni benne, és oly mértékben fájtak, hogy az a bolond gondolata támadt, talán fizikailag is sebet ejtettek rajta a szavak. Egy pillanatra elbizonytalanodott, ne menjen-e vissza a villához a hálóingéért, a fogkeféjéért meg egy váltás ruháért, de az alvással járó feledés jobban csábította.

Kikérte a kulcsát a recepción.

– Itt alszik, Aggie?

Már megint Charles.

– Egy nyugalmas éjszakára vágyom – mondta Agatha.

– Összerúgta a port Jamesszel?

– Semmi köze hozzá.

Charles is felvette a kulcsát, és követte Agathát a lifthez.

– Jöjjön, igyunk egyet.

– Nem – háritott Agatha. – Én most aludni megyek.

– Adok kölcsön pizsamát. Egy emeleten vagyunk –

mondta Agatha kulcscímkéjére sandítva. – És van egy fölös fogkefém, emberi száj soha nem érintette, még mindig ott van a bontatlan csomagolásban.

– Ez kedves öntől – mondta Agatha házsártosan. – De nem fogok lefeküdni magával.

– Nem is kértem rá – mondta a férfi szelíden.

A szobájában Charles elővette a fogkefét meg azt a pizsamát, amelyiket Agatha a múltkor viselt, s a szálloda mosodaszolgálata azóta kimosott és kivasalt.

– Italt? – ajánlotta Charles.

– Miért is ne? – így Agatha. – Rengeteget ittam, de még mindig éber vagyok. Szabad rágyújtanom?

– Tessék csak. Olykor magam is elszívok egy szálát. Megkínál?

Kiültek az erkélyre. Charles hátradőlt a széken, a tenger fölött sziporkázó csillagokat nézte, és nem beszélt.

Agatha lopva figyelte, és azon tűnődött, vajon mi lehet a titka. Rendkívül igényes külsejű férfi, jól öltözött, ápolt. Még finom vonásai és jól fésült frizurája is mintha rendelésre készült volna. Akár egy macska, jutott hirtelen Agatha eszébe, takaros és önérzetes.

Végül, amikor megitta az italát, felállt.

– Köszönöm a hallgatást, Charles. Őszintén mondom.

– Akkor hallgatok, amikor csak akarja, Aggie. Látjuk még egymást.

És Agatha távozott, részben ámultan, részben értetlenül fogadva a férfi lezser fesztelenségét.

A RECEPCIÓN JAMES MEGKÉRDEZTE: – Melyik Mrs. Raisin

szobája?

A recepciós megmondta neki.

– Felhívna őt nekem?

A recepciós telefonált, majd azt mondta:

– Nem veszik fel, uram, de Mrs. Raisin Sir Charles Fraith társaságában ment fel. Kívánja, hogy az ő szobáját is felhívjam?

– Nem – vágta rá James dühödten. – A nyomorult bestia.

AGATHA ÖSSZEGÖMBÖLYÖDÖTT a szállodai ágyban, és Jamesre gondolt. Nagyon nem akarta, hogy James dühös legyen rá. Biztosan Charles miatt féltékenyekedik. De hogy lehet féltékeny, ha úgy laknak együtt, hogy James még csak meg sem próbál közeledni hozzá?

Egyik pillanatról a másikra mélységes álomba zuhant. Kellemesen meleg volt az éjszaka, ezért nem kapcsolta be a légkondicionálót, viszont nyitva hagyta az ablakokat meg a spalettákat.

Úgy hajnali három óra tájban halkán kattant a zár Agatha szobájának ajtaján. Ő aludt tovább. Sötét alak lopódzott oda az ágyhoz. Egyetlen gyors mozdulattal kitépte a párnát Agatha feje alól, és az arcára szorította.

Agatha nyomban felriadt, és küzdeni kezdett az életéért. Hadonászott és viaskodott, aztán hirtelen félrerántotta a fejét, ettől szabaddá vált a szája, s sikoltott, ahogy csak a torkán kifért. Hallotta, hogy bevágódik az ajtó.

Felkattintotta az olvasólámpát, tárcsázta a recepciót, és hebegve kért segítséget.

EGY ÓRÁVAL KESŐBB émelyegve és a szobában uralkodó meleg ellenére dideregve fordult Pamir felé.

Megpróbált tiltakozni, hogy már mindent elmondott a szállodavezetőnek, számos rendőrnek és a nyomozónak, Pamir azonban újból felmondatta vele az egészet.

– Bevittük Mr. Lacey-t kihallgatásra – mondta a felügyelő, amikor Agatha befejezte.

– Micsoda? – kérdezte Agatha kábultan. – Jamesnek mi köze ehhez?

– Fültnék vannak rá, hogy Mr. Lacey halálosan megfenyegette magát az este. Utána megpróbálta felhívni önt a szobájában sikertelenül, mire a recepciós beavatta, hogy ön Sir Charles kíséretében ment fel, s talán az ő szobájában tartózkodik, aztán felajánlotta, hogy Sir Charlest is felhívja, Mr. Lacey azonban ekkor dühödten elviharzott. Nem szabad, hogy Rose Wilcox megölésének idáig megoldatlan ügye mellékvágányra tereljen bennünket. Úgy véljük, Mr. Lacey lehetett az, aki a féltékenységtől emésztve megkísérelte önt megölni.

– Elbírtam a támadóval – mondta Agatha. – Ha James akart volna meggyilkolni, vele nem bírtam volna.

– Talán az utolsó pillanatban meggondolta magát.

– Badarság.

– Szerintünk meg féltékenység. Sir Charlest is kikérdezzük. Ha jól gondolom, Sir Charles pizsamája van magán. – Agatha elpirult. Zaklatottságában nem bajlódott az átöltözéssel, cselekvésképtelenné vált, csak kiült az ágy szélére, és reszketett.

– Mondtam már. Megittunk együtt egy italt. Ez minden. Ő

kedvesen kölcsönadta nekem a pizsamáját. Hogy fért hozzá a tettes a szobám kulcsához?

– Ellophatta az egyik főkulcsot. Már megkezdtük a személyzet kikérdezését.

Agatha a hajába túrt.

– Tudom, hogy nem James volt. A feltételezés is örülség.

Pamir tovább faggatta, aztán azt mondta, elmehet. Agatha, mint aki alig él, megmosakodott és felöltözött. Összehajtogatta Charles pizsamáját, a fogkefét elrakta a táskájába, és elhagyta a szállodát.

Visszahajtott a villához, és bement. Kötelességének érezte, hogy elmenjen a rendőrkapitányságra, hátha segíthet Jamesen, de túl fáradt és megviselt volt hozzá. Felballagott hát a szobájába, és leheveredett az ágyra. Most minden nesz baljós érzetet keltett benne. Hangok szálltak felé a strandról. Az utcán fecsegő emberek mintha csak alatta susmorogtak volna.

Két órával később riadtan ébredt. Valaki volt a házban. Valaki éppen felfelé jött a lépcsőn.

Agatha ijedten jártatta körbe a tekintetét valami fegyvert keresve, amikor nyílt a hálószoobaajtó, és belépett James.

– Jaj, James – mondta Agatha örömtől eltelve. – Tehát elengedtek!

Az ezredes az ajtóban megállt.

– Alapos indok nélkül nem tarthattak bent. Kikérdezték a szomszédokat, és ketten közülük, akik a kaszinóból jöttek haza a kérdéses időben, amikor állítólag meg akartalak ölni, azt vallották, hogy látták a bérelt kocsimat a ház előtt állni, továbbá láttak engem a kertben sétálni, és

szerencsémre tényleg így volt, ugyanis nem jött álom a szememre.

– James, szerinted ki akart megölni?

– Jelen pillanatban túl fáradt vagyok ahhoz, hogy érdekeljen. A kihallgatás során fény derült rá, hogy lefeküdtél Charlesszal.

Agatha arca lángba borult.

– Az az alak nem úriember.

– Ellenkezőleg. Ő gavallérosan hazudott, de sajnálatos módon, *rád* nézve sajnálatosan, az ágy a szeretkezések nyomát viselte, és erre a szállodaszemélyzet a tanú. Eddig titokban tartották előttem ezt a szaftos információt, szerintem szájalomból. Ne, Agatha, ne mondj semmit. Hazudtál nekem, ahogy a férjeddal kapcsolatban is.

Kiment, és betette az ajtót.

HAT

AGATHA HOSSZÚ SÉTÁRA INDULT a tengerparton. Most kevesebb volt a turista, a felhőtlen égen vándormadárrajok vitorláztak.

Kezdett dühös lenni magára amiatt, hogy fél Jamestől meg a vádaskodásaitól. Miképpen eshetett meg, hogy ő, Agatha Raisin, valaha a PR-szakma réme, rettegve néz a következő összecsapásuk elébe? Úgy látszik, a szerelem kiszívta belőle az erőt. Milyen furcsa, hogy az emberek már nem is igen beszélnek szerelemről. Megszállottak, rabjává lesznek a másiknak, vagy a másakra vannak utalva – de semmi esetre sem vallanak be, hogy elveszítették az irányítást, ugyanis az a szó, hogy „szerelem”, újabban egyet jelent a gyengeséggel.

De James ugyanúgy hibás. Ő sem szent. Neki is voltak futó kapcsolatai, még egy falubeli nővel is.

Beszélniük kell erről, s bár Agatha fázott az ötlettől, azt is tudta, hogy ellenséges légkörben képtelen lesz tovább egy fedél alatt élni az ezredessel. Ahogy visszafelé sétált, a gondolat, hogy valaki meg akarja ölni, arra készítette, hogy meg-megálljon, és gyanakodva körüljártassa a tekintetét. Felkaptatott a strandról a villához vezető emelkedőn. Kifulladt a gyaloglásban, és eldobta a cigarettáját. Mielőtt a dohányzás halálos bűnné lett volna, Agatha egyfolytában le akart szokni. Most viszont képtelen volt összekaparni magában a leszokáshoz szükséges akaraterőt.

Bement a villába. Az edénycsörgésből megállapította, hogy James a konyhában van. Belépett, és az ezredes hátának mondta:

– Ülünk le, James. Ez így nem mehet tovább. Beszélünk kell.

James megfordult, arca szigorú volt, és zárkózott. De azért leült a konyhaasztalhoz. Agatha kihúzott egy széket vele szemben, és leült.

– Szeretném, ha meghallgatnál – fogott hozzá Agatha nyugodt hangon. – Mióta itt vagyok, nem adtad jelét, hogy szeretnél, vagy fontos lennék neked. Berúgtunk Charlesszal, és az ágyban kötöttünk ki. Igen, megtörtént. Semmi okom nem volt rá, hogy hazudjak neked, de nem akartalak elveszíteni. Ám ez a kettőnk közti szerelemmentes hogyishívják cseppet sem jogosít fel téged arra, hogy mérges vagy féltékeny légy rám, és birtokolni akarj. Nagyon megbántottál. Mindketten tudni akarjuk, ki ölte meg Rose-t. De így nem lakhatunk tovább együtt. Mit javasolsz?

James csöndben meredt az asztalra.

– James – kérte Agatha –, tudom, hogy a bizalmas beszélgetésektől menten begubódzol, de valamit mondanod kell.

James borúsan nézett rá.

– Időt kell nekem adnod, Agatha. Csúnyán viselkedtem az utóbbi időben. Régen mindig csak futó viszonyaim voltak, semmi komolyabb. Nem tudom, miért pont te vagy az. Én a finom, nőies asszonyokat szeretem. Ami azt illeti, buta nők társaságában vagyok a legoldottabb. Te

dohányzol, karomkodszt, irtóztatóan nyers vagy. Ha házások lennének, szerintem az örületbe kergetnél, Agatha. Igazad van, mindig is elzárkóztam az intimitás elől, nem a szexről beszélek, hanem az ilyesfajta beszélgetésekről, amikor az érzéseimről kell vallanom. Majd igyekszem uralkodni az indulataimon.

Agatha szomorúan nézte.

– Nem hiszem, hogy meg tudnék változni, James. Nem hiszem, hogy olyan nővé tudnék válni, amilyennek te szeretnél engem. A dohányzásról viszont leszokhatom...

James melegen megszorította Agatha kezét.

– Adjunk magunknak időt. Szent a béke?

– Szent a béke – visszhangozta Agatha, de az a zavaros érzése támadt, hogy ezzel még semmi sincs megoldva. – Majd igyekszem elkerülni Charlest.

– A körülmények fényében nem szabhatom meg neked, kivel találkozz és kivel ne. Most pedig beszéljünk a gyanúsítottainkról – mondta vidáman, szakasztott úgy, mint egy iskolásfiú az igazgatói irodából kiszabadulva az alapos fejmosás után, gondolta Agatha. – Minden jel Trevorra mutat – mondta James. – És Trevor iszik, mint a kefekötő. Előbb-utóbb el fogja árulni magát.

– Meglep, hogy a sajtó nem dörömbölt az ajtónkon a legutóbbi támadás után – mondta Agatha. – Olivia nevezetes sajtótájékoztatója óta mintha felszívódtak volna.

– Hiszen te még nem is tudod. A görög oldalon történt egy borzalmas gyilkosság, brit katonákat vádolnak az elkövetésével. Mind odasereglettek. A mi gyilkosságunk már lerágott csont.

– Legalább lesz egy kis nyugtunk. Mi legyen a következő lépés? Visszamegyünk este a szállóba?

– Én nem mehetek. Találkozóm van Nicosiában.

– Elkísérek.

– Nem, Agatha, mert Musztafával kapcsolatos a dolog, és nem szeretném, ha belekeverednél. Egyedül ne menj a hotelba. Inkább tölts el egy csendes estét itthon, tévézz.

– A helyi hírektől eltekintve alig akad angol nyelvű műsor.

– Olykor leadnak egy-egy angol nyelvű filmet.

– Hát jó – hajtott fejet Agatha. – Úgyse volt egy nyugodt estém, mióta megérkeztem.

– Akkor én most megyek készülődni – mondta James, és Agatha magára maradt a gondolataival.

AMIKOR AZ EZREDES ELMENT, Agatha kivitt egy csésze kávé a kertbe, és elnézte a naplementét, míg egy álnok szúnyog csípése vissza nem űzte a házba. Miután bekrémezte a csípés helyét, bekapcsolta a televíziót, és végigszaladt a csatornákon. Török nyelvű volt mind. Arnold Schwarzenegger törökül óbégatott, Tapsi Hapsi törökül óbégatott, mindenki törökül óbégatott. Agatha kikapcsolta a készüléket.

Hirtelen nagy, már-már baljós csend telepedett a házra. Ez egyszer a tenger is békés volt, és nem játszott gyerek odakint, az úton. Agathát ideges nyugtalanság szállta meg.

Ekkor megcsörrent a telefon. Riadtan meredt a készülékre, aztán megkönnyebbülten állapította meg, hogy bizonyára James hívja.

Felvette a kagylót.

– Helló, Aggie.

Charles.

– Mit akar? – szegezte neki a kérdést Agatha lelombozva. – És hogy szerezte meg ezt a számot?

– Könnyedén – felelte a férfi jókedvűen. – Ön adta meg a szállodaigazgatónak. Vacsorázott már?

– Nem. És a maga vacsoráját sem tervezem kifizetni.

– Ez övön aluli volt. Most akartam meghívni.

– Charles, így is épp elég bajba kerültem maga miatt. James megtudta, hogy lefeküdtem magával.

– Arról nem én tehetek. A szálloda alkalmazottaitól tudták meg, és tapintatosan elhallgatták az információt James elől egészen addig, amíg valaki majdnem megfojtotta önt.

– Honnét tudja, hogy James nincs most itt?

– Jöttem vissza Keríniába, amikor James mint a meszes elszáguldott mellettem; Nicosia irányába tartott. Na, Aggie. Bújjon elő a kedvemért. Unatkozom.

Agatha tétovázott, ahogy elképzelte az estéjét: egyedül van, és minden apró neszre idegesen összerándul.

– Hát jó – mondta barátságosan. – Hol találkozunk?

– Itt. A Dome-ban.

Agatha sóhajtott.

– Most is nyomoznom illene, de ma este látni se akarom azt a bagázst.

– Ez esetben mit szólna a Szőlőskerthez?

– Nem jó, mert ők is ott lehetnek. Az összes brit oda jár.

– Akkor a Szeráj Hotel Nicosiában?

– Hát...

– Nicosia nagyváros. De ha úgy gondolja, hogy pont ott

fogunk belefutni az ezredesbe...

– Most, hogy belegondolok, ha James ott van, ahol gondolom, az a hely igencsak távol esik a belvárostól. Majd a főúton parkolok le, az újságos előtt, ott fel tud venni a kocsijával.

– Mennyi az idő? Még csak hét óra. Nyolckor felveszem magát az újságosnál.

Ám Agatha most egyszerre nem akart a kelleténél tovább időzni a villában.

– Tíz perc alatt átöltözöm, és újabb tíz perc, míg odaérek – mondta. – Legyen inkább fél nyolc.

Letette, felszaladt a lépcsőn, és azt a kis fekete ruhát választotta ki, amelyikről előző este inkább lemondott. Cicamosdás után felöltözött, újból kisminkelte magát, megragadta a táskáját, és elhúzta a csíkot a villából.

Boldogan, hogy sikerült kijutnia a villa baljósnak tetsző csendjéből, Kerínia felé vette az irányt az immár ismerős úton, melynek egyik oldalán a hegyek tornyosultak, a másikon a tenger hullámozott. Emlékezett Kerínia idegesítő egyirányú rendszerére, ezért a körgyűrűn hajtott el a lámpáig, és a Szőlőskertnél balra kanyarodott, közben azon tűnődött, ott vannak-e vajon Oliviáék, majd elhagyta a körforgalmat meg a városházát, és nagy öröme az észre, hogy egy kocsit éppen kiáll az újságos melletti parkolóhelyről, így ő szépen becsusszanhatott a szabaddá váló helyre. Charles pontosan érkezett. Agatha beült mellé a kocsiba.

Hogy levágja az utat, Charles egy török furgon heves lámpavillogtatásától és tülkölésétől kísérvé bemutatott egy

teljes kanyart, majd visszahajtott a körforgalomba, és Nicosia felé vette az irányt, el az Onar Village Hotel mellett, aztán fel a hegyekbe, mígnem odalent, a mélyben feltűntek Nicosia pislogó fényei.

– Na és hogy érzi magát? – kérdezte Charles.

– Kicsit elgyötörtén. Irreálisan. Mintha meg se történt volna az egész, és én mindjárt felébrednék odahaza, Carselyban.

– Hogy néz ki a háza?

– Zsúpfedeles, amelyet kalendáriumokban meg süteményes dobozokon láthat. Kis előkerttel meg egy nagyobb, hátul. Két hálószoza, fürdőszoba, konyha, étkező és nappali. Istenem, de jó is volna otthon!

– Nem hiszem, hogy Pamir még sokáig itt tarthatná magát. Keresse fel holnap, és mondja meg neki, hogy haza akar menni.

– Na és James?

– Szóba áll még magával?

– Igen.

– Bámulatos. Én nem tenném.

– Nem szeretnék Jamesről beszélni – jelentette ki Agatha.

Charles magabiztosan hajtott be Nicosia belvárosába, és leparkolt a Szeráj mellett.

– Nem fér a fejembe – mondta Agatha, miközben emelkedett velük a lift az étterem felé –, hogyan engedhetik meg maguknak, hogy mindössze két vécé legyen az egész étteremre. Összesen két nyilvános vécé egy ekkora hotelban. Hogy lehet így mondjuk egy esküvői fogadást

levezényelni?

– Nem tudom. Talán a teraszra járnak pisálni – mondta Charles blazírtan. – Megjöttünk. Szeretne inni egyet a bárban, vagy menjünk mindjárt az étterembe?

– Menjünk az étterembe. Így is túl sokat ittam.

– Csak ne lenne itt olyan olcsó a pia.

– Meg a cigaretta – mondta Agatha. – Ez a dohányosok Mekkája. Mindenki bagózik, és mindenütt van hamutartó, még a hentesnél is.

Megrendelték az ételt, és nézték Nicosia fényeit.

Az előétel sajttal töltött omlós leveles tészta volt, a főfogás pedig báránycsülök salátával és rizzsel. Charles már megrendelte a bort, és Agatha megfeledkezett az elhatározásáról, hogy nem fog inni. Charleszal olyan könnyedén tud beszélgetni. De persze Charlesba nem is szerelmes.

– Szóval, maga szerint ki akarta megölni önt? – kérdezte Charles a kávé és a konyak mellett.

– Trevor – mondta Agatha. – Csakis ő lehetett.

– Én azt gondolnám, hogy hajnali háromra Trevor már eszméletlenül itta magát. Érzett erős alkoholszagot?

– Túl rémült voltam ahhoz, hogy bármit is érezsek. Ráadásul én is elég sokat ittam. Olyan ez, mint a dohányzás. Egy dohányos nemigen érzi meg másokon a füstszagot.

– Hadd gondolkodjam. Ott ez a barátjuk, Harry Tembleton, öreg, de most is tehetős, miután egész életében szénát vagy mi a fenét szállítmányozott. Ő mondta Rose-ra, hogy rosszéletű nő volt. Oliváért viszont rajong.

Lehet, hogy úgy vélte, George a félrelépést fontolgatja, s mint hű barát eltökélte, hogy kiiktatja a csábítót?

– Nem valószínű.

– Az egész úgy, ahogy van, valószínűtlen. A görög–török határvillongásoktól eltekintve ez a legbékésebb hely a Földközi-tenger mentén. Természetesen megesik, hogy brit lakosok házába törnek be, de a rendőrség majd mindig megtalálja az elkövetőket. Rendkívül hatékonyak. Csak a turisták bajlódnak vele, hogy zárják a kocsijukat. Elképzelni is furcsa, hogy meggyilkolnak egy brit turistát az egyik éjszakai szórakozóhelyen. És Trevor egyértelműen gyanús. Kell neki a pénz, Rose-nak van dögvél, de ő nem ad neki, a pasas üzlete a csőd szélén, és Rose kacér teremtés, Trevor meg féltékeny típus. Biztos, hogy Trevor volt. És szerintem ezúttal nem kell majd bevetnie a nyomozói zsenijét, Aggie, mert ha csakugyan Trevor volt, abból az alkoholmennyiségből ítélve, amit magába dönt, szerintem idővel össze fog roppanni. Pamir meg addig is vég nélkül zaklat minket a kérdéseivel.

Agatha bánatos mosolyra húzta a száját.

– „Elmondaná még egyszer az elejétől, Mrs. Raisin?”
Hihetetlen türelme van a fickónak.

– Azt várja, hogy valamelyikünknek véletlenül kicsússzon valami a száján – mondta Charles. – És úgy véli, hogy James lehetett az, aki féltékenységi rohamában el akarta tenni magát láb alól.

– Jamesnek alibije van.

– Nekem nincs. Mázlista ez a James. Pamir célozgatott rá, hogy a hozzám hasonlóak a belterjes családi viszonyaik

miatt hajlamosak a dilinósságra.

– Néha magam is azt hiszem, hogy elment az esze, Charles. Miért törődik velem?

– Mert mulattat.

– Ez nem túl hízelgő.

– Igazán csinos ebben a fekete ruciban.

– Köszönöm. Alighanem ön az egyetlen, aki nyakkendőt hord ezen a forró éghajlaton. – Charles csíkos selyem nyakkendőt viselt makulátlan, fehér inggel, és fehér vászonöltöny volt rajta. – Maga sose izzad?

– Csak ha magával szeretkezem, Aggie.

Agatha sóhajtott.

– Bárcsak maga lenne az igazi! Legalább tíz évvel idősebb vagyok magánál, Charles.

– Mindig is selyemfiú akartam lenni.

– Én meg soha nem vágytam rá, hogy selyemfiút tartsak.

– Na és az az ifjú kínai rendőr? Azt hittem, odavan magáért.

– Bill Wong a barátom. Az első igaz barátom.

– Akkor is csak huszonéves. Nem ismerheti őt olyan régóta.

– Amikor még Londonban dolgoztam, korai nyugdíjba vonulásom előtt – mondta Agatha, állát a két kezére támasztva –, túlon túl ambiciózus voltam a barátkozáshoz, és nem is éreztem a barátok hiányát. Felépítettem egy sikeres PR-céget.

– Na de a piárnál is el kell valahogy boldogulni az emberekkel.

Agatha nevetett.

– Ami engem illet, azt hiszem, annak köszönhettem a sikeremet, hogy erőszakoskodtam, hízelegtem és fenyegetőztem. Amikor a Cotswoldsba költöztem, minden megváltozott. Többé nem takarózhattam a munkámmal. Billt az első ügynevezett „ügyem” keretében ismertem meg. Aztán sorra jöttek a barátok.

– Az élet ötvennél kezdődik?

– Úgy valahogy. Na és ön, Charles? Nem akar megházasodni?

– Most azonnal?

– Ne viccelje el.

– Még nem találtam meg az ideális nőt. És nem feszít a vágy, hogy gyerekeim legyenek.

– Szomorú.

– Szomorú páros vagyunk mi, Aggie. Hisz magának sincsenek gyerekei.

– Nincsenek – borongott Agatha –, és most már nem is lesznek. Elvesztegetett évek, Charles.

A férfi rendelt még két konyakot, és megemelte a poharát.

– Az elvesztegetett évekre – mondta ünnepélyesen.

– Biztos, hogy vezetni akar ennyi ital után? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Itt is megszondáztatják az embert csakúgy, mint odahaza, de majd óvatosan vezetek. Kicsit sem érzem magam pityókásnak.

Amikor végül felálltak az asztaltól, Agatha így szólt:

– Remélem, James már otthon van. Nincs ínyemre a gondolat, hogy egyedül legyek abban a villában.

Charles szeme kajánul csillogott.

– Itt is maradhatunk éjszakára.

– Felejtse el, és indulás.

AMIKOR KIFELEÉ HAJTOTTAK NICOSIÁBÓL a keríniai út irányában, Agatha megpillantotta a Kelet Kincse Hotelt, és eszébe jutott James. Vajon miben mesterkedik az ezredes?

És ekkor összefacsarodott a szíve, mert meglátta őt az utcán, karján egy lánnyal, egy hosszú, barna, hullámos hajú, nagyon kurta szoknyát viselő, nagyon hosszú combú lánnyal. A város felé mentek.

– Ez James volt! – kapkodott Agatha levegő után. – Forduljunk meg.

– Várnia kell a következő sarokig. Ez osztott pályás út.

Agatha tűkön ült, míg Charles végre meg bírt fordulni, és elindultak visszafelé. És akkor közvetlenül előttük a néptelen utcán, az utcalámpák fényében meglátták Jamest. Karja a lány derekán nyugodott. Charles lépésben hajtott tovább. James meg a lány befordult a sarkon egy mellékutca felé. Charles az út szélén állt meg a kocsival.

– Gyerünk – mondta vidáman –, kövessük őket. Hacsak nem akar odaállni eléjük, és patáliát csapni.

– Nem – vágta rá Agatha. – Hiszen lehet, hogy James éppen most is nyomoz.

– Jó kis nyomozás – dűnnyögte Charles. – Vajon mit akar kideríteni?

– Hogy a régi intézője, a bordélytulajdonos Musztafa árul-e kábítószert is.

James és társnője belépett egy bérházba a

mellékutcában. Charles és Agatha utánuk eredt, és a házzal szemközt megálltak.

– És most? – kérdezte Charles.

Tekintetüket az épületre szegezték. Aztán a második emeleten kivilágosodott egy ablak, s mintha csak színpadon látnák őket, megpillantották Jamest a lánnyal.

A lány mondott valamit, felnevetett, és levetette rövid kabátkáját.

James odalépett hozzá, átkarolta, és megcsókolta; hosszan, szenvedéllyel ölelkeztek. A lány elhúzódott, és kezdte kigombolni a blúzát.

James az ablakhoz lépett, hogy leeressze a rolót.

Agatha azon kapta magát, hogy remeg.

– Ej, ej – mondta Charles. – Ki hitte volna. Ne essen kétségbe, Aggie. Ez egy prosti volt, nekem elhiheti.

– A prostikat nem így szokás csókolni – mondta Agatha zord hangon.

– Nem ácsoroghatunk itt egész éjjel. Szeretne felmenni, rájuk törni az ajtót, és jelenetet rendezni?

– Nem – mondta Agatha. – Inkább hazamennék.

Visszamentek a kocsihoz. Amikor elhajtottak, Agatha így szólt:

– Kész, vége. Már nem érzek iránta semmit. Hogy tehetett ilyet?

– Most egálban vannak. A szerencsétlen flótás talán még mindig nem bírta feldolgozni, hogy maga lefeküdt velem.

– Az más.

– Hát igen. Én nem kértem érte pénzt.

– Biztos, hogy a nő prosti, Charles?

- Holtbiztos.
- De hát csinos volt.
- Sokan azok. Olyan elátkozott helyekről jönnek, mint Románia.

A Kelet Kincse Hotelban is voltak lányok, de akkor nagyon sötét volt a bárban, és Agatha egyiküket sem vette jobban szemügre.

Lehet, hogy a lány a Kelet Kincse Hotel egyik prostituáltja, és James így próbál informálódni Musztafáról. De elég lett volna, ha pénzt ajánl a nőnek. Nem volt rá szükség, hogy szájon csókolja. Agatha már sírni sem tudott.

Néma csöndben tették meg a Keriniáig hátralévő utat.

Amikor odaértek Agatha kocsijához, Charles megkérdezte:

- Nincs kedve egy lefekvés előtti itókához?

Agatha a fejét rázta.

- Jóéjt-puszi?

– Most inkább nem.

– Nehogy nekem telesírja éjjel a párnáját. Maga sokkal különb Jamesnél, Aggie.

Agatha kiszállt a kocsiból, és integetett Charlesnak, amikor az elhajtott. Aztán visszatért a villába. Ádáz düh telepedett a bánata helyébe. Fel s alá járkált a nappaliban, azon morfondírozott, hogy mit mondjon Jamesnek, ha szól egyáltalán hozzá, amikor hazajön. Őt egy ujjal sem érintette az ezredes, azt a lányt bezzeg micsoda hévvel csókolta!

Agatha magányosnak, öregnek és feleslegesnek érezte magát.

Aztán megkeményítette a szívét, felment, betette a hálóingét – azt a szaténból és selyemből készült, finom darabot, amelyet kifejezetten James elcsábításához vásárolt – a sminkkészletével, váltás ruhával meg egy fogkefével egyetemben egy kisebb utazótáskába. Majd kiment, bezárta a házat, kocsiba szállt, és visszahajtott Keríniába.

A szálloda recepcióját busznyi izraeli turista zsongta körül, ezért Agathának sikerült észrevétlenül besurrannia a liftbe.

Kopogtatására Charles kitárta előtte a szobája ajtaját.

– Jöjjön be – mondta. – Iszunk valamit, aztán elalhat a szabad ágyon. Nem szeretem, ha olyan nő veti rám magát, aki csak a bosszúra tud gondolni.

– Maga nagyon kedves, Charles – mondta Agatha elcsukló hangon.

– Magával meg jókat lehet derülni, Aggie. Megiszunk egy üveg bort az erkélyen.

– Nem tudom, mit fog szólni a májam ennyi piához – mondta Agatha.

– Nemsokára úgyis visszatér majd Carselyba, és annyi herbateát ihat, hogy a fülén is az jön ki.

Együtt üldögéltek az erkélyen.

– Nem tudom kezelni ezt a helyzetet – mondta Agatha. – Nem tudom, mit tegyek.

– Akkor ne tegyen semmit. Én is azt tenném, Aggie. Ha bizonytalan, inkább ne csináljon semmit. Ha elmondja neki, hogy látta, James talán tényleg azt felelné, hogy ez is része volt a nyomozásnak, erre maga rikácsolni kezd, hogy jól

látta, hogyan csókolta azt a lányt, ő meg hogy ne butáskodjon, hisz hitelesnek kellett lennie, és ott vagyunk, ahol a part szakad. Továbbá mindketten naivan azt feltételezzük, hogy együtt fogják tölteni az éjszakát. Pedig lehet, hogy James már vissza is tért a villába. Maga akkor mivel magyarázza meg neki az eltűnését?

– Majd azt mondom, hogy féltem egyedül, és kivettem itt egy szobát.

– Hagyja ezt a csudába, Aggie. Menjen vissza Carselyba. Keressen magának valami biztonságos elfoglaltságot, ott van például a virágkötészet. Felejtse el Rose-t meg a gyilkosságot. Ha Trevor tette, részegségében végül úgys be fogja vallani, és akkor ön a semmiért vesztegeti az idejét.

– Rá kell jönnöm – mondta Agatha. – Lennie kell valamilyen összefüggésnek. Legalább elterelem a gondolataimat Jamesről.

– A mai este után, édesem, egy pillanatig sem szabad Jamesre gondolnia.

– Tudom. Látta ma a gyanúsítottaimat?

– Én ugyan nem. Szerintem Pamir hamarosan újból fel fogja keresni magát. Ha a makacsság és az állhatatosság elég lehet Rose gyilkosának leleplezéséhez, Pamirnak sikerülni fog.

– Azt hiszem, a hiúságom az oka – mondta Agatha.

– Annak, hogy James ennyire a lelkébe gázolt?

– Nem, a gyilkosság megfejtéséről beszélek. James azt állította, hogy a hebehurgyaságommal vittem előre a nyomozásokat, Olivia meg kigúnyolt.

– Tiszta sor. Késő van. Menjünk aludni.

Agatha elfoglalta a fürdőszobát, lezuhanyozott, és hálóingbe bújt.

Charles csak pislogott, amikor Agatha előkerült.

– Ez a hálóing arra készített, hogy megbánjam, hogy a másik ágyat kínáltam fel magának. Ágyba, Aggie, mielőtt még meggondolom magam.

Agatha bebújt az ágyba. Forgott vele a világ, amikor letette a fejét a párnára. Nem iszom többet, gondolta, akármit művel is James.

Negyedórával később még mindig ébren volt, amikor Charles kijött a fürdőszobából. Agatha szoborrá dermedt a lepedőn, ahogy a férfi kezdeményezésére várt. Charles azonban csendesesen befészkelte magát a saját ágyába, és nemsokára már éktelen hortyogás közepette aludt. Hogy képes így horkolni egy ilyen ápolt, rendezett férfi?, bosszankodott magában Agatha. Kimászott az ágyból, és a vállánál fogva oldalt fordította Charlest.

Azután immár teljesen éberén visszafeküdt a saját ágyába. Bámulta a mennyezetet, és Jamesen tűnődött, próbálta kiradírozni az eleven képet, amit annak a nicosiai lakásnak az ablakában látott. Majd váratlan hirtelenséggel elnyomta az álom, s csak másnap reggel kilenckor ébredt fel.

Charles a szobában pizsmogott.

– Legjobb lesz, ha rendbe teszi az ágyát, és elrejtőzik a fürdőszobában, amíg megrendelem a reggelit. Majd az erkélyen fogyasztjuk el.

Az elmúlt éjszaka emlékei egyszerre zúdultak Agatha

megfáradt agyára. De azért megmosakodott, felöltözött, és nem mozdult a fürdőszobából, míg azt nem hallotta, hogy a szobaszolgálat megérkezik a reggelijükkel, majd távozik.

Agatha az erkélyen ült, és egy croissant-t tépdesett.

– Gondolkoztam – kezdte komótosan –, a villából egyenesen Nicosiába megyek, és engedélyt kérek, hogy hazautazhassam.

– Jó ötlet.

Agatha felállt.

– Befejeztem a reggelit. Kösz a vacsorát meg mindent, Charles. Sajnálom, hogy smucignak neveztem.

– Csak várjon, míg megkapja a számlát a szolgáltatásaimról.

Agatha nyújtotta a kezét.

– Akkor hát, viszlát.

Charles ünnepélyes komolysággal rázta meg a kezét.

– Találkozunk a Cotswoldsban, Aggie.

AGATHA VISSZAHAJTOTT a villához. Váratlan nyugalom szállta meg. Meglátjuk, mit tud mondani James, meglátjuk, hogyan reagál. Ő mindenesetre méltóságteljes lesz. Nem fog kárálni meg hisztériázni.

Ez megint tökéletes nap volt, könnyű szellő fújdogált.

Agatha vett egy mély levegőt, és belépett a házba.

– James! – kurjantotta.

Nem kapott választ, s ekkor észrevette, hogy az ezredes laptopja, jegyzetei és könyvei, amelyeket általában az asztalon tartott, most nincsenek ott. Kiszaladt, és látta, hogy James kocsija is eltűnt. Csak amikor jött, ez nem tűnt fel.

neki, annyira lekötötték a gondolatai.

Visszament a házba, fel az ezredes szobájába. A szekrény nyitva állt, és üresen lógtak benne a vállfák. Aztán megpillantotta a levelet a párnán, neki címezték.

Felnyitotta.

„Kedves Agatha! – olvasta. – Nyomozásom szála Törökországba vezetnek. Itt még egy hónapra ki van fizetve a bérleti díj. Vártalak éjjel, de nem jöttél haza, és nem kellett hozzá különösebb képzelőerő, hogy kitaláljam, hol lehetsz. Viszlát, James.”

Agatha lerogyott az ágyra, és körbenézett az üres szobában. Hogyan utazhatna el James Törökországba? Hiszen mindenkinek megmondták, hogy ne hagyja el a szigetet.

Fel kéne hívni Pamirt. Tulajdonképpen jobb, ha most mindjárt felhívja, mert Pamir előbb-utóbb úgyis megjelenik, és nem érti majd, hogy hová lett James.

Lement a földszintre, és előkotorta táskájából a noteszét, amelybe feljegyezte Pamir számát.

Amikor a felügyelő vonalban volt, Agatha tájékoztatta, hogy James Törökországba ment.

– Minek? – tudakolta Pamir.

Aki á-t mond, mondjon b-t is, gondolta Agatha.

– A régi intézője, Musztafa kihozta a sodrából. James vissza akart neki vágni, amiért az első villa foglalásakor átverte, és azon volt, hogy bebizonyítsa, Musztafa drogkereskedő.

– Erről egyeztetnie kellett volna velünk – mondta Pamir. – Megmondtuk neki, hogy rajta vagyunk Musztafán.

– Hogyan juthatott ki James a szigetről az önök tudta nélkül? – kérdezte Agatha.

– Könnyedén. Törökország itt van a túlparton. Átjuthatott halászcsonakkal, sétahajóval vagy jachttal is.

– Csináljanak valamit!

– Biztosíthatom, hogy keresni fogjuk. Csak aztán nehogy maga is kövesse a példáját, Mrs. Raisin, mert nagyon megharagszunk.

– Amúgy is fel akartam keresni magát – mondta Agatha.

– Szeretnék hazautazni.

– Akárcsak a többi gyanúsított. Egyelőre nem lehet, Mrs. Raisin.

– Mikor lehet?

– Remélem, hamarosan.

– Ha már tudja, hol van James, szólni fog nekem?

– Mindent el fogunk követni.

Így rekedt Agatha Észak-Cipruson.

Megcsörrent a telefon. Agatha felkapta a kagylót.

– James? Hol a pokolban vagy?

– Nem James. Charles.

– Ó.

– Már indulóban?

– Nem, nem vagyok indulóban. James viszont elhúzott Törökországba. Most mitévő legyek?

– Nos, a gyanúsítottjai ma Szalamiszba készülnek.

– Az merre van?

– Famagusta mellett. Az ókorban Ciprus egyik fontos városa volt. Először úsznak egyet a Silver Beachen, ami ott van közvetlenül mellette. Mi lenne, ha hozná a fürdőruháját,

és megfigyelnenk, hogyan mulatnak a gyilkosok?

– Lehet róla szó. Egyebet úgyse tehetek.

– Jöjjön értem. Most magán a sor, hogy fizesse a benzint.

És hozzon uzsonnának valót.

– Rendben. De bor nincs. Ma nem akarok alkoholizálni.

AGATHA ELŐBB A BENZINKUTAT ejtette útba, aztán a szupermarketet. Vett kenyeret, sajtot, olajbogyót, lazackonzervet, fejes salátát, paradicsomot, zöldpaprikát, meg süteményt és egy üveg helyi bort. A tányérokat, poharakat már bepakolta egy kartondobozba, mielőtt elindult a villából. Nem túl izgalmas uzsonna, gondolta, de ha Charlesnak nem tetszik, hívjon meg ebédelni.

Charles a Dome előtt várta.

– Úgy egy órája, hogy távoztak, Aggie, de azt vettem ki a szavaikból, hogy egész nap ellesznek.

Újból neki a hegyeknek, és irány Famagusta.

– Adja ide az útikönyvét, és megmondom, mit illik tudnia Szalamiszról – mondta Charles, amint Agatha egy hajtűkanyart igyekezett bevenni.

– A táskámban van.

Charles kihalászta a könyvet.

– Jó hosszú a története. Na, nézzük csak. A legenda szerint a Homérosz műveiből ismert Teukrosz alapította a várost, amikor apja, Telamón, a görög Szalamisz sziget királya a trójai csatából visszatérvén, Kr. e. 1180 körül száműzte őt. És így tovább. Blablabla. A tizenyolcadik századra kiemelkedő kereskedelmi központtá lett, és ez volt az első ciprusi város, amelynek saját pénze volt. Elesett

előbb a perzsákkal, majd kétszáz évvel később Nagy Sándorral szemben. Az ő halála után ostrom alá vették. Maga meg bírja jegyezni ezt a sok száraz adatot, Aggie? Vigyázzon azzal a kisteherautóval! A bizánciak alatt újból felvirágzott. Majd földrengés és szökőár döntötte romba. A várost átépítik, és a regnáló bizánci császár, II. Constantinus tiszteletére átnevezik Constantiává. Soha nem épül teljesen újjá. Kikötője elmocsarasodik. A város tetemes részét vastag homokréteg borítja. Irányjelző táblája körülbelül öt mérfölddel Famagustától északra található. A többit majd elolvassa egyedül. Hozott magával fürdőruhát?

– Rajtam van.

– Úszunk egyet, meguzsonnázunk, aztán megkeressük a többiek. Nem tudom, lesz-e kedvem a kövek között barangolni egy ilyen forró napon. Itt az áll, hogy túracipő, térdzokni és valami fejfedő melegen ajánlott. A romoknál is leparkolhatunk, de szerintem inkább a strandnál álljunk meg, és gyalog közelítsük meg a terepet, amennyiben odamentek a többiek.

A SILVER BEACH HOSSZAN ELNYÚLÓ, enyhén lejtős, a Földközi-tenger zöldeskék vizébe vesző homoksávnak bizonyult.

Levetköztek és úszni mentek. Agatha a hátára fordulva lebegett a vízben, a napsugarak melegen cirógatták az arcát. Tökéletes nap volt. Távol a gyilkosságtól és a zűrzavartól. Azon tűnődött, vajon mit gondol róla Charles valójában, és miért tölti vele az idejét. Tény, hogy Agathát olyannyira demoralizálta a Jameshez fűződő fagyos

viszonya, hogy fel se merült benne, létezhet olyan férfi, aki vele szeretne lenni.

Átfordult, és visszaúszott a partra, mert egyszerre rátört az éhség.

Charles, úszónadrágban is makulátlanul, csatlakozott Agathához, aki kirakosgatta érdektelennek látszó piknikjük kellékeit egy pokrócra.

– Nem szokott napozni? – kérdezte Agatha a férfi sima, fehér mellkasára pillantva.

– Soha nem sülök le. Nem tudom, miért. Talán a vastag angol bőröm miatt. Mi finomat hozott? Jesszusom. Remélem, van magánál angol konzervnyitó ahhoz a lazachoz, Aggie. A ciprusi fajta használhatatlan.

Ám Agathának csak helyi konzervnyitója volt, amely úgy futott körbe a lazacos doboz peremén, hogy még csak fel se karistolta.

– Van kenyérünk, sajtunk, miegymásunk – mentegetődzött Agatha. – Hoztam süteményt is.

– Ott egy étterem.

– Hát jó – mormogta Agatha. – Akkor ezt összepakolom, még jó lesz vacsorára.

Azután nekiállt a szárítkozás és átöltözés körülményes procedúrájának, amelynek keretében előbb lerángatta a ruhája alól a fürdőruhát, és nedves-sós combján húzta fel a bugyiját. Charles jókora strandtörülközőt kanyarított a derekára, ledobta az úszónadrágját, és felvette az alsóneműjét, nadrágját, ingét, mindezt az Agatha által elszenvedett küzdelmek nélkül.

Berakták a kocsiba a nemkívánatos uzsonnát meg a

fürdőruhákat, és indultak az étteremhez.

Charles bort rendelt, hiába tiltakozott Agatha, hogy előbb-utóbb biztosan megállítják és megszendáztatják őket.

– Ha betartjuk a sebességkorlátozást, akkor nem – mondta Charles. – Egyébként később akár szundíthatunk is egyet a parton.

– Elfelejtí, miért jöttünk – mondta Agatha. – Hogy megkeressük a többieket.

– Majd igen. De ne tegyük tönkre a napot.

Agatha kebabot evett, és a partot figyelte. Nyugalmas látvány nyílt elébe, a víz kristálytisza volt. Vajon hová vezetik el a szennyvizet? Aztán végigáradt benne a sóvárgás James után. Hogy mehetett el így, se szó, se beszéd? Ismeri ő egyáltalán ezt az embert?

– Alkalmasint fel fog bukkanni Carselyban, miután elunta, hogy Arábiai Lawrence-t játszik – mondta Charles olvasva Agatha gondolataiban.

– Törökországban nem lehet Arábiai Lawrence-t játszani – mondta Agatha könnyes mosollyal. – Eleget ettem. Rágyújthatok?

– Hogyne. És én is kérek egy szálát.

– Miért nem vesz magának?

– Mert akkor be kéne látnom, hogy dohányzom. Mellesleg a dohányosok a legnagyobb örömmel osztogatják a staubot, hogy másokat is függővé tegyenek.

– Nem kéne adnom magának.

Charles előredőlt, kivett egy szálát a csomagból, és rágyújtott.

– Még megiszunk egy kávé – mondta –, aztán előkerítjük

a gyanúsítottjait. Nem furcsa, ahogy kölcsönösen elültették egymásban a gondolatot, hogy maga csak bajt kever a kontárkodásával? Egyikük talán el akarta venni ettől a kedvét.

– Meglehet. Félek egy újabb támadástól. Egyikük halálosan komolyan vesz. Jamesnek nem lett volna szabad magamra hagynia ezzel.

– Én itt vagyok.

– Igen, de...

– De nekem nincs tekintélyem. Az összeférhetetlen embereknek mindig nagy a presztízszük.

– James nem is összeférhetetlen!

– Ha maga mondja.

Agatha elgondolkozott, és be kellett látnia, hogy az ezredes valóban összeférhetetlen volt, mióta ő megérkezett, de bárki összeférhetetlenné válna, aki egy gyilkosság közepébe pottyan, hárított gondolatban, nehogy szembe kelljen néznie azzal, hogy az ő nemkívánatos felbukkanása tette utálatossá Jamest.

– Felteszem, most azt várja, hogy én fizessek – mondta Agatha.

– Azt megköszönném.

– Maga mégis csak smucig.

– Nem, Aggie, én modern férfi vagyok. Maguk egyenlő jogokat akartak, és ez egyenlő kiadásokat jelent. Ha abbahagyja a nyafogást, este elviszem vacsorázni.

– Lehet, hogy James addigra visszajön.

– Álmodozzon csak. Na már most, a parti ösvény a régi kikötőbe vezet, nem tovább. Belekukkantottam az

útikönyvébe. Jobb, ha kocsival megyünk.

– Nem alszunk egyet?

– Én már felébredtem.

Az öreg amfiteátrum mellett parkoltak le. Egy szakállas, kopott sportzakót viselő idegenvezető épp kezdett volna körbevezetni egy társaságot.

– Ali Ozel vagyok – mutatkozott be, miután odaintette őket. – Önök is csatlakozhatnak, ha van hozzá kedvük.

– Nagyon kedves – mondta Charles –, de mi csak a barátainkat keressük.

– Talán láttam őket – mondta Ali. – Hogy néznek ki?

– Egy vézna, középkorú asszony, arrogáns és nagyhangú, meg négy férfi. Egyikük a férje, sovány, sápkóros, csendes; aztán a barátjuk, Harry, ő gazdálkodó, elég idős, ritkás ősz hajjal; Angus, a kevély skót, egy kicsit Harryre emlékeztet; és Trevor, világos haj, vastag száj, sörhas, rózsaszínűre égett bőr, goromba fráter.

Ali szeme derűsen csillogott.

– Azt mondta az előbb, hogy ők a *barátaik*? Tényleg láttam egy ilyenforma csapatot úgy egy órája, de azóta eltűntek.

– Azért kösz. Megkeressük őket. – Charles karon fogta Agathát, és bevezette Szalamisz romjai közé.

Baktattak a kövek között. Charlest kiváltképpen a negyvennégy férőhelyes latrina nyűgözte le. A romokat tarka ruhába öltözött turisták színfoltjai pettyezték. Tűzött a nap. Mikor Agatha már azt hitte, hogy megvan a préda, kisült, hogy csak egy csapat idegen az.

A tornacsarnok magas oszlopai büszkén feszültek neki a

kék égnek. Charles, mint aki elfelejtette, hogy miért is jöttek Szalamiszba, lelkesülten elbitorolta Agatha útikönyvét, összevissza bóklászott, és mindent megcsodált.

Szalamiszban temérdek rom található, melyek óriási területen oszlanak el. Agatha kezdett elfáradni, és legszívesebben letelepedett volna valahol az árnyékban, hogy ott várja meg Charlest, de nem akart egyedül maradni, amikor Olivia és a többiek valahol a közelben lehetnek.

Így hát fáradhatatlanul meneteltek, mígnem Charles az útikönyvbe pillantva közölte, hogy szeretné megtekinteni a királysírokat. A térkép szerint ezek a famagustai főút túlsó oldalán helyezkedtek el.

– Szerintem sétáljunk vissza, és menjünk kocsival – mondta Charles.

Visszasétáltak a parkolóba, kihajtottak az útra, és elzarándokoltak a sírokhoz. Megváltották a jegyüket egy múzeumban, amely leginkább poros viskóra hasonlított, és egy harci meg egy halottasszekér másolata volt kiállítva odabent. A múzeumból kilépve megindultak a sírok felé.

A legközelebbi sírnál széles, alacsony rámpán lehetett lejutni a sírkamrába, és két ló csontváza fogadta az embert a bejáratnál, ahol az állatokat elhamvasztották, miután azok elszállították a királyt a sírhoz. Azok a sírok, ahová a királyokat és nemesembereket temették, a Kr. e. hetedik–nyolcadik századra datálhatók. Melléjük temették a lovaikat, harci szekereiket, kedvenc szolgálóikat, valamint az ételt, bort és minden egyebet, ami a túlvilági létezéshez szükséges.

Épp az ötvenediknél tartottak az összesen százötven sír közül, és Agatha már úgy érezte, tapodtat sem bírja tovább, amikor Ali Ozel jelent meg a turistáival.

– Láttam a barátait – mondta.

– Hol? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– A tornacsarnoknál. Maga öt embert mondott, de csak négyen voltak, és az eltűnt ötödiket keresték.

– Menjünk – mondta Agatha Charlesnak, újból erőre kapva.

Visszagyalogoltak a parkolóba, és a tornacsarnokhoz hajtottak. Ott már csak egy-két turista lézengett, Olivianak, a férjének és a barátainak azonban nyoma sem volt. A kőoszlopok kezdtek hosszú, sötét árnyékokat vetni a csarnokra.

– Vissza a parkolóba – mondta Charles. – Talán pont elcsípjük őket.

Ám a bejáratnál, mielőtt kiértek a parkolóba, Olivia hangját hallották, amint megkérdezi egy másik idegenvezetőtől:

– Nem látta?

Agatha és Charles odament hozzá. A nő férje, George Trevorral és Angusszal együtt kicsivel távolabb ácsorgott.

– Mi újság? – kérdezte Agatha.

Olivia hátrapördült.

– Elvesztettük Harryt.

– Hát nem magukkal volt?

– Dehogynem. Csak elkódorgott a part felé. Tudja, van ott egy római villa, aztán egy kereszteződés, ahonnét ösvény ereszkedik alá a tengerhez. Harry azt mondta,

megnézi magának a partot. Megegyeztünk, hogy szétválunk, mindenki megnézi, amit akar, aztán a tornacsarnoknál találkozunk. Amikor Harry nem jött vissza, lementünk utána a partra, de színét se láttuk. Szétszóródtunk, úgy kerestük tovább, és abban állapodtunk meg, hogy megint a tornacsarnoknál lesz a gyülekező, most itt vagyunk, de egyikünknek sem sikerült rábukkannia Harryre, én meg kimerültem, és nem akarok egész napra itt ragadni.

– Szóval maguk közül öltek meg valakit – szólalt meg az idegenvezető. – Láttam magukat a tévében.

Olivia nem vett róla tudomást, Agatha azonban látta, hogy a férfi bevonul picinyke irodájába, és a telefon után nyúl.

– Mi is ellenőrizzük a partot – mondta Charles. – Hátha csak nem vették észre.

– Hiszen az több mérföld – nyögte Agatha.

– Akkor maga várjon meg itt – mondta Charles. – Megyek egyedül.

– Inkább mégis önnel tartok. – Agatha nem kívánt a többiekkel maradni, hiszen lehet, hogy közöttük van, aki meg akarta őt ölni.

Már lemenőben volt a nap, amikor elindultak. A turisták is megritkultak. Ali haladt el mellettük, és odakiáltotta:

– Sikerült? – Megrázták a fejüket, és meg sem álltak a kereszteződésig.

– Most könnyebb lesz keresni – mondta Charles. – A többség már biztosan elhagyta a strandot.

Szinte futva ereszkedtek le a keskeny úton a partra. Agatha a Harry utáni hajsza hevében egészen

megfeledkezett a fáradtságáról.

A strand jóformán üres volt. Egy jacht ringatózott a vízen. Nyugodt volt a tenger, csak kicsiny hullámok futottak ki a homokba.

Aztán távolabb, a part mentén magányos, elnyúlt alakot pillantottak meg. Testének felső hányadát majdnem teljesen betakarta egy újság, lapjai emelkedtek és süllyedtek a lágy fuvallatban.

Charles odamutatott.

– Mit gondol, ő lesz az?

– Talán nézzük meg. – Agatha arrafelé indult, Charles követte.

Végül megálltak egymás mellett, s csak néztek lefelé.

– Úgy látom, alszik – mondta Charles. – Maga szerint ez Harry lába?

– Nem tudom, milyen Harry lába – felelte Agatha. – Nézzük meg.

Lehajolt, óvatosan elhúzta az újságot, amely a férfi arcát meg a felsőtestét takarta, és megfigyelte, hogy a lap a ciprusi török *Kibris*.

Agatha már azelőtt tudta, hogy a férfi halott, mielőtt megpillantotta volna Harry ingének elején a nagy, vörös foltot. Arca élettelen volt, mintha agyagból lenne. Valaki már lezárta a szemét.

A sok átélt rémség, az őt ért két támadás, a hosszú, forró nap és most ez... Agatha émelygett, szédülés környékezte. Lerogyott a homokba, és a térde közé hajtotta a fejét.

– Maradjon itt – mondta Charles sürgető hangon. – Hozok segítséget.

Agatha ülte maradt Harry teteme mellett. Egy nő ment el előtte, kézen fogva vezetve egy kisgyereket. Megtorpant és visszafordulva, leesett állal meredt a holttestre, az undok vörös foltra Harry ingén. Aztán felnyalábolta a gyereket, és torkaszakadtából visítózva rohanni kezdett a part mentén.

Agatha meg se moccant. Az agya kiüresedett. A távolból rendőrszirenrák vijjogását hallotta. Borzasztóan fáradt volt.

Aztán homályosan felfogta, hogy emberek gyűlnek köré, Charles éles hangja:

– Hát nem látja, hogy sokkot kapott? Vele voltam, amikor felfedeztük a holttestet. Majd én válaszolok a kérdéseire.

Felsegítette Agathát, aki kábultan pillogott körbe.

Pamir volt ott, az arckifejezése elszánt.

– Ha volna kedves egy pillanatra félrevonulni velem Sir Charlesszal együtt – mondta Agathának. – Csak egypár kérdést szeretnék fölteni.

Agatha Charlestól támogatva odább botorkált.

– Itt leülünk – mondta Pamir. – Ön kezdi, Sir Charles.

Sir Charles lelkiismeretesen felmondta a napjukat, és Harry felfedezésével fejezte be.

Utána síri hangon Agatha is elmondta ugyanazt a történetet.

– Most elmehetnek – mondta Pamir. – Később még felkeresem önöket.

– Mrs. Raisinnel leszek a villában – mondta Charles.

Agatha fel akart kiáltani, hogy James talán már visszajött, de túl gyenge és elgyötört volt ahhoz, hogy tiltakozzon.

Charles felajánlotta, hogy ő vezet. Agatha elbóbiskolt a Keríniába vezető úton, s csak akkor ébredt fel, amikor

megálltak a Dome előtt.

– Itt várjon – mondta Charles. – Hozom a holmimat.

Ez be akar költözni a villába, gondolta Agatha pánikba esve. Még mindig azt a reményt dédelgette, hogy James talán ott várja őt.

Tele volt a feje az eseménydús nap képeivel – a romok, a sírkamrák ősi brutalitása, Harry merev, halott arca és a nap felé forduló, lezárt szempár. Ki zárta le a szemét? Kétségtelenül a gyilkos.

Belekotort a táskájába cigarettáért, és rágyújtott. Vajon mit csinálnak most az emberek Carselyban, az álmos Carselyban, amit eddig gyűlölt, mert ott soha nem történik semmi? Vágyódva gondolt a lelkészlakra, ahol Mrs. Bloxby most a teával és a süteménnyel foglalatoskodna, aztán letelepednének a kandalló mellé, és ártalmatlan falubeli ügyekről csacsognának. Fogja-e még látni az otthonát? Vagy a gyilkos, aki két ízben is megpróbált megszabadulni tőle, de kudarcot vallott, harmadjára eléri majd a célját? Kirázta a hideg, s most örült, hogy nem marad magára a villában. Pokolba Jamesszel, azzal a szívtelen, önző gazemberrel. Itt lenne a helye, hogy védelmezze őt. De neki persze ez eszébe se jut! Kétszer támadtak rá, és az ezredes lelécel, itt hagyja. James tojik a fejére, különben nem ment volna el. Nem kell túlragozni, nézzük a tényeket. Agatha nem bírta elképzelni, hogy egy férfi, aki valamit érez iránta, képes lenne őt itt hagyni, amikor veszélyben forog az élete.

Charles két elegáns bőrönddel jött ki a szállodából, és berakta őket a csomagtartóba.

Becsusszant a volán mögé.

– Ön igazán kedves – kockáztatta meg Agatha.

– Semmiség – mondta Charles. – Legalább nem kell fizetnem a szállodát.

AZ ESTE A TOVÁBBIAKBAN ÚGY ZAJLOTT, akár egy rossz álmom. Pamir nyolckor érkezett, hogy újból kihallgassa őket. Most mintha még haragosabb lett volna. Odakint türelmetlenül toporogtak az újságírók. A görög oldalon történt gyilkosságot már kicsontozták.

Pamir végül távozott.

– Nem mozdulhatunk ki anélkül, hogy ne lihegne a nyakunkba a sajtó – mondta Charles. – Ezek nem tágítanak. Na tessék, már megint az ajtót verik.

De egy hang azt kiáltotta:

– A brit kirendeltségtől vagyok.

Charles beengedett egy apró, jól öltözött emberkét, és menten elvakította a fotósok vakuinak villódzása.

Az emberke Mr. Urquhartként mutatkozott be, és mint arra Charles epésen rámutatott, szükségtelenül adta nekik azt a tanácsot, hogy működjenek együtt a rendőrséggel.

Aztán alapos kikérdezésnek vetette alá Agathát James Lacey-vel kapcsolatban: ő hol van most? Törökországban? Biztos ez? Lehet, hogy még a szigeten tartózkodik.

– Ha így volna – mondta Agatha –, akkor sem állna lesben Szalamiszban, hogy meggyilkolja szegény öreg Harry Tembletont.

– Nagy kár, hogy így alakult – mondta Mr. Urquhart. – A rendőrség már éppen ki akarta adni Mrs. Wilcox tetemét,

és mindnyájan hazamehettek volna, de az újabb gyilkosság után nyilván nem fogják még elengedni önöket.

Aztán megint Jamesről faggatta Agathát, ő azonban nem mondhatott egyebet, mint hogy James Törökországba készült. Az ezredes Musztafa utáni kutakodásáról nem tett említést.

Végül Mr. Urquhart a vakuk keresztüzében elhagyta a villát. Odakint a televízió egyik tudósítójának orrhangja hallatszott, amint épp a kamerába beszél.

– Akar lefeküdni? – kérdezte Charles. – Vagy együnk előbb?

– Szinte semmi sincs itthon – mondta Agatha. – És nem kívánom a piknikkaját. Már megint csöng a telefon. Talán fel kéne vennem. Lehet, hogy James az.

– És lehet, hogy piros hó esik. Éhes vagyok. Az a kis kebab, amit ebédre ettünk, nem volt valami laktató. Van egy ötletem. Ha hátul lopódzunk ki, és átmászunk a kerti falon, akkor a halvendéglő parkolójában találjuk magunkat. Megkívántam azt a finom, vörös halacsskát.

– Meglátnak az újságírók.

– Ki van zárva. – Charles kinyitotta a hátsó ajtót, mely egy kisebb mosókonyha mellett volt. – Gyerünk, Aggie. Feltűnésmentesen megkerüljük a házat, és átlendülünk a falon. Nem vehetnek észre, takar a mimózasövény.

Agathának kedvére való volt az ötlet, hogy emberek vegyék körül egy zsúfolt étteremben.

Kimentek, halkán betették maguk mögött az ajtót, és átmásztak a villa kertjét a parkolótól elválasztó alacsony falon.

– Reménykedjünk, hogy az újságírók nem szándékoznak beülni ide vacsorázni – mondta Charles. – De szerintem egy darabig még nem fognak elmozdulni a villa elől, aztán meg visszamennek a Dome-ba a többiekhez, akik Olivíát és George-ot próbálják lencsevégre kapni. Ki tudja? Lehet, hogy Olivia újabb sajtótájékoztatót ad.

– BELE SE GONDOLTUNK MÉG, hogy ki a jó nyavalya akarhatta kicsinálni Harryt. – Charles éppen egy apró halat csontozott ki sebészi precizitással.

– Harry biztosan rájött, hogy ki tette – mondta Agatha. – Ki fog derülni, hogy őt is ugyanúgy ölték meg, mint Rose-t.

– Meglehet. És a gyilkos kétségbe van esve. Amennyiben négyük közül volt valaki, akkor nagyon meg lehetett ijedve, ha végzett Harryvel, hiszen most már egyértelműen őket fogják gyanúsítani, és oda a remény, hogy valami eszement török számlájára írják a dolgot, aki elvesztette a fejét, mint Rose meggyilkolásakor. George Debenhamen tűnődtem. Minek flörtölt Rose-zal? Nem is olyan típus.

– A Bill Wongtól szerzett értesüléseim szerint George elég nagyot bukott a tőzsdén. Ezt említettem már? És Rose tele volt pénzzel.

– Hiszen csak most ismerkedtek meg. Úgy értem, Rose aligha mondhatott olyat: „Nézze, én gazdag vagyok. Tapadjon rám, és kihúzom a pácból.”

– Talán nem ilyen nyersen fogalmazott – mondta Agatha komótosan. – De elejthetett egy-két vicces célzást arra nézvést, hogy neki a bőre alatt is pénz van. Nem, szerintem

Trevor féltékenysége és ádáz dühe volt mindkét gyilkosság indítéka. Őn azt mondta, Trevor fel akarta képelni Harryt, mert Harry rosszéletűnek nevezte Rose-t.

– Volna kedve vacsora után elmenni a szállodába, hogy a körmükre nézzünk?

Agatha elfojtotta borzongását.

– Ha ettünk, utána be akarok bújni az ágyba. Soha nem éreztem még ennyire erősen, hogy fel akarom adni. Honvágyam van.

– Ha befejezte, ideje volna indulni – mondta Charles az étterem bejáratának irányába kémlelve. – Itt vannak az újságírók. Csipkedje magát.

Az asztalra hajított valamennyi pénzt. Eddig a teraszon ültek, most onnét ugrottak le a bokrok közé, és a parkoló felé lopakodtak, miközben Agatha csak remélte, hogy igaz, amit a riportműsorban mondtak, hogy a mérges kígyók inkább a hegyvidéket kedvelik.

Sikerült elérniük a villát anélkül, hogy bárki megállította volna őket.

– Előbb lezuhanyozom – mondta Agatha, és ásított.

– Együtt alszunk?

– Nem, Charles. Öreg vagyok én már az alkalmi szexhez.

– Ha mégis meggondolná magát, tudja, hol talál.

AGATHA AZ ÉJSZAKA KÖZEPÉN arra ébredt, hogy fázik, előkeresett hát egy takarót, és magára terítette. Változékonyra fordult az időjárás. Vége szakadt a hosszú nyárnak.

MÁSNAP REGGEL RENDŐRAUTÓ jött értük, hogy bevigye őket a nicosiai kapitányságra. Agatha morgolódott.

– Mit akarhat kérdezni, amit még nem kérdezett meg?

– Azt nem mondtam el neki, hogy Trevor megpróbált behúzni egyet Harrynek – mondta Charles. – Azt hiszem, el kellett volna mondanom. Úgy értem, alig ismerem ezt a társaságot, de nem tetszenek nekem.

– Nyilván ezért nyaggat minket Pamir – mondta Agatha fáradtan. – Mert mindig ki tud belőlünk szedni valamit.

Amikor megérkeztek, Olivia, George, Angus és Trevor már ott volt a kapitányságon, és arra vártak, hogy kihallgassák őket. George sápadt és feszült volt a barnasága alatt, Trevor arcán döbbenet ült, Angus még tovább vénült, és ez egyszer Olivíát is cserbenhagyta élénk társalgási kényszere.

Fásultan feltekintettek, amikor Agatha és Charles belépett, de nem mondtak semmit.

Agatháék leültek és vártak. Félórás, néma csönd után megérkezett Pamir, odabiccentett nekik, és bevonult a belső szobába.

– Mint az orvosi váróban – mondta Charles.

Elsőnek George Debenhamet hívták be. Nagyon lassan telt az idő, a kinti derűs nap mintha gúnyt űzött volna a bentiek búbánatos hangulatából.

Agathát szólították utolsónak.

– Nos tehát, Mrs. Raisin... – fogott hozzá Pamir.

– Tudom, tudom – mondta Agatha törődötten. – Mondjam el még egyszer az egészet, és kezdjem az elején.

– Várjon még. Nem gondolja, Mrs. Raisin, hogy ön

lehetett ennek a gyilkosságnak a kiváltója?

– Hogyhogy?

– Sir Charlestól úgy tudom, önök abból az egyetlen célból látogattak el Szalamiszba, hogy megkeressék a többieket, és maga folytathassa amatőr nyomozását.

– Igen... így igaz. De nem láttam őket, csak azután, hogy a gyilkosságot elkövették.

– Ők viszont esetleg látták magát.

– És ez miért különbözne bármely másik naptól, amikor láthattak? – kérdezte Agatha türelmetlenül. – Ha nem járunk arra Charlesszal, önök talán meg se találják a hullát, csak másnap, és ki tudja, addig akár vissza is térhetett volna a gyilkos, belöki a hullát a tengerbe, hogy egy hamis üzenetet Harry nevében, amelyben az áll, hogy valami halászhajón vízre szállt, mint James, és akkor most semmivel se lennének okosabbak.

– Mindenkit, aki tegnap ott volt a strandon vagy a romoknál, arra kértünk, hogy jelentkezzen. Egyikük talán észrevett valamit. De kezdjük mindjárt az elején...

Agatha így is tett, és újból elárasztották agyát a hőség meg a romok eleven emlékei.

Azután azt mondta:

– Ha egyikük ölte meg Harryt, bizonyára akkor lopódzott vissza a strandra, amikor szétváltak. És vajon miért nem találták meg Harryt a parton, amikor állítólag keresték?

– Azt állítják, hogy miután Mr. Templeton elindult a partra, úgy egyeztek meg, hogy egy óra múlva találkoznak a tornacsarnoknál. Mrs. Debenham a bazilikát ment megnézni; Mr. Debenham azt mondja, ő visszatért a

tornacsarnokhoz, és leült pihenni, míg a többiekre várt; Mr. Wilcox egyedül akart lenni; Mr. Angus King pedig a sírokra volt kíváncsi. Egyöntetűen azt állítják, hogy átfésülték a partot, de mert tele volt turistával, nem vették észre Mr. Tembletont.

– Vagyis bármelyikük lehetett – mondta Agatha.

Pamir méregette egy darabig, aztán hátradőlt a székében.

– Vagy maga, Mrs. Raisin.

– Én? De miért? Hiszen alig ismerem őket. Itt találkoztunk először.

Pamir előredőlt.

– Hogy is fogalmazzam? Az ön korában, Mrs. Raisin, a hölgyek néha kicsit begolyóznak. Az a benyomásom, hogy maga feltűnési viselkedésben szenved, mióta feladta a karrierjét, ezért is csapott fel műkedvelő detektívnek. Kinyomozandó gyilkosságok hiányában talán úgy döntött, hogy kreál magának egyet-kettőt.

– Ez vérlázító – méltatlankodott Agatha.

– Meglehet. De a gyilkosság is az. Az ön viselkedése pedig kiszámíthatatlan.

– De hát valaki engem is meg akart ölni... kétszer!

– Egyik támadásra sincsenek tanúk. Kizárólag az ön elmondására hagyatkozhatunk. Követi James Lacey-t Ciprusra, mert szinte köztudott, hogy fülig szerelmes belé, ennek ellenére miután beköltözik hozzá, igent mond egy izraeli üzletember vacsorameghívására, és ki tudja, hová fajult volna a dolog, ha nem bukkan fel a feleség, s maga ezek után lefekszik Sir Charlesszal. Tudom, hogy

engedékeny társadalomban élünk. Mindazonáltal ez a fajta viselkedés igencsak szokatlan egy angol faluból érkezett középkorú hölgytől.

– Mit nem merészel! – hápogta Agatha.

– Merészelek, mert nagyon dühös vagyok. Észak-Cipruson igen alacsony a bűnözési ráta. A turisták azért jönnek ide, mert még mindig ez a legbiztonságosabb hely a Földközi-tenger mentén, én pedig magukat fogom vádolni, és mindaddig itt tartom önöket, amíg fényt nem derítünk ezekre a gyilkosságokra. A nálunk élő brit lakosok tiszteletre méltó emberek, Mrs. Raisin, akik gazdagítják a sziget kulturális életét. Ők nem kevernek bajt. Az ön érkezéséig soha nem kellett elszemvednünk azt, amit most.

– Ne sértegetsen. Rossz irányba tapogatódzik. Mi van Trevor Wilcoxszal? Az üzlete a csőd szélére jutott, és Rose-nak esze ágában sem volt, hogy kiségitse. De most majd egyenesbe jön a pasas. Alighanem ő öröklí a nő pénzét. Na és George Debenham? Ő is eladósodott.

– Honnét tud maga erről, Mrs. Raisin?

A fene egye meg, gondolta Agatha. Nem árulhatja el Bill Wongot.

– Ők mondták – dünnyögte.

– Csak úgy elmondták magának!

– Úgy valahogy.

– Nem hiszek magának – mondta Pamir. – Szerintem Angliából kapta az információt.

Agatha, aki ekkor már verítékezett, remélte, hogy a Dome igazgatója nem beszélt a rendőröknek a mircesteri rendőrkapitányságnak küldött faxról. Legszívesebben

kiszaladt volna a szobából, el a kérlelhetetlen kihallgatás és ama megalázó vád elől, hogy ő valami bogaras, feltűnősködő vénasszony lenne, akit a menopauza kergetett az örületbe.

Pamir ekkor újból felmondatta vele a sztoriját. Ha rejtegetnék valamit, már biztosan elárultam volna magam a könyörtelen vallatás során, gondolta Agatha.

Végre-valahára szabadon távozhatott. A többiek Charles kivételével már eltűntek.

– Pocsékul néz ki – mondta Charles. – Nagyon meggyötörték?

– Rémes volt. Pamir engem vádolt a gyilkosságokkal.

– Miért?

– Mert a klimaxtól megtévelyodott, feltűnősködő vénasszonynak hisz, aki, mivel itt nem akadt a számára gyilkosság, amit kinyomozhatna, úgy döntött, majd ő kivitelez egyet-kettőt.

Charles szemét ráncba gyűrte a nevetés.

– Ez vicces.

– Nem, cseppet sem az – dühöngött Agatha.

Megjelent egy titkárnő, és közölte velük, hogy azonnal hazaviszik őket. Szótlanul utaztak, és Agatha azon töprengett közben, hogy muszáj lesz kiderítenie, ki ölte meg Rose-t és Harryt, másképp örök életére dilinós csotrogányként lesz megbélyegezve.

A villánál, ahol szerencsére nem látták nyomát az újságíróknak, Agatha azt mondta, hogy szeretne lepihenni és olvasni.

Próbált odafigyelni a zátonyra sodródott házasságok

bonyodalmaival foglalkozó regényre, de végül is nem volt türelme az olvasáshoz.

Arra jött ki a szobájából, hogy Charles felszívódott. Mivel nem akart egyedül lenni a villában, a bérelt kocsiával bement Keriniába, és a posta mögött parkolt le. Sétált a főutcán, nézegette az üzleteket, aztán megpillantotta azt a bal kézre eső utcát, ahová legelőször követte Jamest, s ahol találkozott Bilallal. Befordult az utcába azon tűnődve, ott van-e Bilal a mosodájában.

Bilal félbehagyta a munkáját, amikor meglátta Agathát az ajtóban.

– Mrs. Raisin! – lelkesedett. – Az előbb próbáltam hívni önt. Hogy van?

– Romokban – felelte Agatha.

– Szörnyű ez az ügy – mondta Bilal. – Kávét?

– Kérek szépen.

Bilal letett két széket meg egy asztalnak szánt fadobozt a boltja elé, majd átment a szomszédos kávéházba, ahonnan tálcán két csésze török kávéval meg két pohár vízzel tért vissza.

– A tulajék több ízben is telefonáltak nekünk Ausztráliából – mondta Bilal. – Kérik, hogy Mr. Lacey hívja fel őket.

– Már akartam szólni. Mr. Lacey Törökországba utazott. Ha még itt leszek, amikor lejár a havi bérleti díj, kifizetek magának még egy hónapot.

– Hogyhogy Mr. Lacey elment? Azt hittem, egyikük sem távozhat.

– Csak úgy lelépett – mondta Agatha könnybe lábadó szemmel. Jaj, James, hogy tehetted? Merre vagy?

Bilal tiszta zsebkendőt nyújtott felé, és együtt érzően nézte az orrát fújó Agathát, oly együtt érzően, hogy Agatha a végén mindent elpanaszolt neki.

– Nálunk nagyon hatékony a rendőrség – mondta Bilal. – Akárcsak a brit, Mrs. Raisin.

– Agatha.

– Miért nem próbál meg kikapcsolódni, Agatha? Ússzon, tekintse meg a látnivalókat, és felejtse el a nyomozást. A jelek szerint ön is veszélyben van. Inkább kerülje el azt a társaságot.

Agatha könnyes mosolyra húzta a száját, Bilal aggódása melengette a szívét, megnyugtatta.

– Azt hiszem, megfogadom a tanácsát, Bilal.

– És valamikor jöjjön át hozzánk vacsorára. Jackie pompásan főz.

– Köszönöm. De most mennem kell. – Mindketten felálltak.

– Nem lesz semmi baj. Most rémálomnak tűnik, de minden rendbe jön, majd meglátja.

Bilal melegen rámosolygott, s a barátságukon felbuzdulva Agatha megölelte, és adott egy puszit az arcára.

Aztán amikor távozásra készen megfordult, Jackie-t pillantotta meg: kicsivel távolabb állt az utcán, és őt bámulta Pamirral a háta mögött.

Agatha elpirult, mert nagyon jól tudta, miféle benyomást kelthet Pamirban ez a baráti ölelés, Bilal nejről már nem is beszélve. Lassan megindult feléjük.

– Épp a férjével beszélgettem – mondta Jackie-nek.

– Azt látom – mondta Jackie szárazon.

– Engem keres? – kérdezte Agatha Pamirtól még a maga számára is rémesen művi, büntudatos vidámsággal.

– Nem, a villa tulajdonosaival szerettem volna beszélni. Később talán magát is felkeresem.

Agatha elhallgatott. Pamir most biztosan igazolva érzi a gyanúját, hogy Agatha valami hibbant szexőrült.

Agya már éppen kezdett ráállni Bilal javaslatára, amikor besétált a Szőlőskertbe, hogy igyon egyet a bárban. Az ebédidőben szokásos roham csitultával egy lélek sem volt a bárban. Agatha rájött, hogy éhes, és rendelt magának egy csirkés szendvicset meg egy pohár bort, majd letelepedett az egyik asztalhoz.

Ekkor megjelent Trevor. Először nem figyelt fel Agathára. Rekedtes hangon kért egy whiskyt, és csak akkor vette észre, amikor pohárral a kezében megfordult.

Előbbre lépett, és nekitámadt:

– Maga követ engem?

– Már hogy követném, ha én érkeztem előbb? – szegezte neki a kérdést Agatha.

Mivel már eltökélte, hogy kiveri az ügyet a fejéből, elcsüggedt, amikor Trevor leült mellé. Az asztalok a kerthelyiségben sorakoztak a virágok között. Egy jázminbokron át ferdén besütött a nap, és rezgő árnyakat vetített Trevor rózsaszín, puffadt képére.

– Csúnya egy ügy ez – mondta Trevor.

– Igen, az – mondta Agatha, és a csudába kívánta a férfit.

– Úgy értem, miért pont Harry? – folytatta Trevor.

Agatha sutba vágta korábbi elhatározását, amikor megkérdezte:

– Maga meg akarta ütni Harryt, amiért rosszéletűnek nevezte Rose-t, nem így van?

– Nem emlékszem – mondta Trevor a fejét rázva. – A sok piától néha kiesnek a dolgok.

– Mi oka lehetett rá Harrynek, hogy rosszéletűnek nevezze Rose-t?

Agatha az asztallapba kapaszkodott, menekülésre készen, ha Trevor esetleg kijönne a sodrából, de a férfi most tökéletesen higgadt volt.

– Valószínűleg szerelmes volt Oliviába.

– Olivia úgy hitte, hogy a férje kinézte magának Rose-t? Úgy értem, volt oka ezt hinni?

– Lehetett rá oka. Rose szeretett flörtölni. Ez minden.

– Maga hogy ismerte meg Rose-t?

– A feleségemmel voltam egy autós csárdában Cambridge mellett, mármint az első feleségemmel, Maggie-vel. A házassági évfordulónkat ünnepeltük. Maggie és én huszonöt éve voltunk házasok. Tizennyolc évesen vettem el. A magunk módján jól éltünk együtt. Született egy fiunk, külföldre ment dolgozni, így kettesben maradtunk Maggie-vel. Szépen elvezette a háztartást. Csendes asszony volt. Kissé kövér. Ősz hajú. Télen-nyáron ki nem lépett volna a házból kesztyű nélkül. Az étteremben üldögéltünk, de a terem szélén volt egy hosszú bárpult, ottan ült Rose az egyik bárszéken. Úgy emlékszem arra az estére, mintha tegnap lett volna. Minit viselt, és tele volt gyémánttal. „Nézzed már, mennyi smukk van azon a nőn”, mondom Maggie-nek. Maggie meg aszongya, biztos csak bizsu. Rose észrevette, hogy őt figyeljük, és kérdez valamit

a csapostól. Korábban direkt szóltam az étteremben, hogy jó asztalhoz ültessenek minket, mert házassági évfordulónk van, és a csapos bizonyára tudott erről, ugyanis ezek után Rose küldött az asztalunkhoz egy üveg pezsgőt.

– Mikor történt mindez? – kérdezte Agatha.

– Három évvel ezelőtt.

– Azt hittem, hosszú ideig voltak házasok.

– Az Maggie-vel volt, nem Rose-zal. Akárhogy is, Maggie teljesen zavarba jött, és hízelgett is neki a dolog, úgyhogy meghívta Rose-t az asztalunkhoz. Soha nem találkoztam még Rose-hoz fogható nővel. Szinte ragyogott. Úgy tűnt, sok pénze van, és sokat utazik. Megkérdezte, mivel foglalkozom, és meséltem neki a vízszelvényi üzletemről. Hetvenkedtem kicsit, azt mondtam, zsírosra keresem magam. Maggie belém rúgott az asztal alatt, de én nem akartam szégyenben maradni egy tehetős nő előtt. Maggie kiment bepúderezni az orrát, Rose meg erre átad nekem egy névjegyet a telefonszámával, rám kacsint, és aszongya: „Ugorjon be hozzám valamikor.” Amikor Maggie jött visszafelé az asztalhoz, mintha akkor láttam volna őt először, hájas kráflinak tűnt, nevetséges volt a kesztyűjében, ráadásul vastag szemüveget hordott, maflán nézett ki tőle, én meg azt gondoltam magamban, annyit gürcöltem életemben, igazán megérdemlek egy kis szórakozást.

Trevor sóhajtott.

– Mindjárt másnap be is néztem hozzá, és viszonyunk lett. Folyton Rose-ra gondoltam, csak őt láttam. Végül megkértem Maggie-t, hogy váljunk el.

Sokáig csönd volt.

– Maggie hogy fogadta? – kérdezte Agatha szelíden.

– Soha nem volt jó alvó. Kapott rá tablettát az orvostól.

Mindent bevette.

Agatha elszörnyedve nézett rá.

– Öngyilkos lett?

Trevor bólintott.

– A fiam, Wayne a temetés óta nem áll velem szóba.

Szerinte Rose szörnyeteggé tett engem. De én akkor csak azt éreztem, hogy végre szabad vagyok. Túl sokat költöttem, hogy lenyűgözzem Rose-t, és ennek az üzlet látta kárát. Rose az ideutazásunk előtt jött rá erre. Addigra már az ujjá köré csavarta August. Rose imádta a pénzt, de még hogy. Rettegtem, hogy el fog hagyni. És most örökre elment.

Rózsaszín ábrázata összegyűrődött, és kövér könnycseppek buggyantak az arcára.

Rongyos zsebkendőt vett elő, hogy megtörülgesse a szemét.

– Olyan, mintha rémálomban élnék. Rose szörnyű volt. Szívesen manipulálta az embereket. Élvezte a hatalmát. De én egyszerűen nem tudom, hogy bírom majd nélküle.

Agatha csitító hangokat hallatott. Azon tűnődött, felajánlja-e Trevornak, hogy a következő italát ő fizeti, aztán úgy döntött, hogy még több alkoholtól esetleg agresszívvá válna.

– Hogyan kezdődött a barátsága Olivával és George-dzsál? – kérdezte.

– Az is Rose volt. A jachtkiránduláson, mielőtt úszni

mentünk, odasúgta nekem: „Milyen sznob bagázs, de nemsokára a tenyeremből fognak enni.”

– Ismerhette valamelyiküket már korábbról?

– Angust leszámítva nem.

– Angus... ő, hogy is mondjam, szerelmes volt Rose-ba?

– Angus ártalmatlan volt. Rajongott Rose-ért, és tiszteletben tartotta a házasságunkat. Angus engem nem zavart. – Zordan körültekintett. – Most mennem kell. – Azzal felpattant, és kiviharzott az étteremből.

Agatha befejezte félbehagyott szendvicsét, kért még egy pohár bort, és azon tűnődött, amit Trevor mesélt neki. Arra gondolt, bárcsak ott lenne vele James, akivel megvitathatná a dolgot.

Végül távozott, és elsétált a parkolóba. Már ment le a nap, a minaret felől gyászosan zengő hang hívta imára az embereket. Agatha kocsiba szállt, s egy pillanatig csak ült ott.

Nem akaródzott visszamennie a villába Charleshoz. Charles kedves volt ugyan hozzá, és Agatha örült a társaságának, de a kettőjük közös éjszakájának tulajdonította James távozását.

Nyugat felé hagyta el Keríniát, de elhajtott a villához vezető út mellett, és ment tovább, át Laptán, majd továbbra is nyugat felé felhajtott egy kanyargós hegyi útra. Tétovázás nélkül vezetett, fogalma sem volt, merre tart, csak azt tudta, hogy a villába nem akar visszamenni.

Sadrazamkoy faluhoz érkezett. Ekkorra már lejutott a hegyekből, s a falu után rossz lett az út, repedezetten hatolt át a sík, bozótos vidéken. Agatha továbbhajtott, míg a

Kormakiti-foknál nem találta magát, legalábbis ő úgy döntött, hogy ott van, majd felkapcsolta a világítást, és szemügyre vette a térképet. Kikászálódott a kocsiból, és elsétált a sziklához. Rozsdás oszlopon jelzőfény villogott. A sziklákon megtörő hullámok hátborzongatóan kongó hangot csikartak ki a kőből, mint amikor Carsey templomában halottakért szól a harang, gondolta Agatha megborzongva.

Aztán ráeszmélt, az a vágya, hogy elmeneküljön a világ elől, pusztá félelemből fakad. Valaki meg akarja ölni, és ez halálra rémíti.

Bár James is elment, és az élete is fenekestül felfordult, úgy érezte, még mindig rengeteg a vesztenivalója: az otthona, a macskái, barátai a faluban. Nem bánta a hajszás, emberpróbáló éveket, amelyeket a PR-cégre felvirágoztatására fordított, hiszen ennek köszönhette anyagi jólétét.

Önmagában az, hogy beismerte a félelmét, egyben csillapította is az érzést. Visszafordult a bérelt kocsi felé. Mostanra már biztosan mindenki megjegyezte a rendszámot, vagyis annak alapján felismerik. Talán nem lenne rossz kocsit cserélni.

Visszahajtott Keríniába a hegyeken át, megint csak anélkül, hogy útba ejtette volna a villát. Mehmet az Atlantic Carsnál éppen zárta parányi irodáját, amikor Agatha betoppant.

– Másik kocsit szeretnék – mondta Agatha.

– A mostanival mi a baj?

Agatha eltűnődve nézett rá. Nem akart hosszas

magyarázkodásba bonyolódni arról, hogy valaki meg akarja ölni, ezért másik kocsi van szüksége, amelyet nem ismerhetnek fel azonnal.

– Megtelt a hamutartó? – próbálkozott.

Mehmet elvigyorodott és vállat vont, mint aki már hozzáedződött a turisták hóbortjaihoz és rigolyáihoz. Kikeresett egy kocsi kulcsot, elvégezte a papírmunkát, és az út túloldalán álló autóhoz vezette Agathát.

Amikor Agatha visszahajtott a villához, bizakodóbb volt, mint bármikor a nap folyamán.

Legnagyobb meglepetésére Charlesnak nyoma sem volt, és levélkét sem hagyott.

Agatha kávé és szendvicset készített magának, de nem volt igazán éhes. Aztán felment, levetkőzött, és ágyba bújt. Elkezdett ugyan olvasni, de képtelen volt koncentrálni.

Azon kapta magát, hogy hiányolja Charlest, és akaratlanul is visszagondol, milyen volt vele szeretkezni, már amennyire emlékezett belőle. Meleg, jóleső érzés volt. Kár, hogy jóval idősebb a férfinál.

Végül, miután ránézett az órára, lekapcsolta a lámpát. Éjfél. Hol lehet Charles? Aztán az oldalára fordult, és elaludt.

Agatha arra riadt fel, hogy odalent nyílik az ajtó. Majdnem lekiabált Charlesnak, amikor női kuncogás ütötte meg a fülét, azután Charles hangja:

– Csitt! Még felébreszted Aggie-t.

– Az meg ki? – suttogta a másik hang.

– A nénikém – mondta Charles.

Agatha úgy feküdt az ágyban, akár egy darab fa. Hallotta

öket feljönni a lépcsőn, vihorásztak és sugdolóztak. Aztán benyomultak Charles szobájába. Még több sugdosás és vihogás, amit a szeretkezés összetéveszthetetlen neszei követtek.

Agatha a fejére tette a párnát, hogy kirekessze a zajokat.

REGGELRE KELVE AGATHA sortot és pólót öltött, s bár nem fűlt hozzá a foga, lement. Nem volt joga kifogásolni, hogy Charles lefeküdt egy másik nővel, ám a puszta tény, hogy a férfi a nénikéjének nevezte, borzasztóan fájt Agathának: öregnek érezte magát tőle.

Charles a kerti asztalnál üdögélt rendezetten és jól öltözötten, mint mindig.

Jókedvűen üdvözölte Agathát:

– Merre járt tegnap?

– Mindenfelé – mondta Agatha leülve. – Ő hol van?

– Kicsoda?

– A nő, akit tegnap éjjel ágyba vitt.

– Ja, hogy ő. Rég elment.

– Ki ő?

– Akkor csíptem fel, amikor végigjártam a kocsmákat, hátha megtalálom magát. Angol turista. Emily. Helyes nő.

– Találkozik még vele?

– Alig hiszem. Ma repül haza.

– Könnyen jött, könnyen ment, nem igaz, Charles?

– Kér kávét, Aggie?

– Igen, kérek.

Agatha a narancsfa alatt ült, és kibámult a tengerre. Derűs napjuk volt, Törökország csak keskeny csíknak

látszott a horizonton. Úgy érezte magát, mint aki összement. Már éppen kezdte volna azt hinni, hogy többet jelent Charlesnak könnyű trófeánál, de nyilván nem így van.

Charles meghozta a kávé, és letette elébe.

– Mi ez a búskomorság, Aggie?

– Hallottam, amint tegnap éjjel azt mondta, hogy a nénikéje vagyok.

– Muszáj volt. Ha találkoznak, azt kellett volna mondanom, hogy a húgom. Maga túlságosan elbűvölő ahhoz, hogy nénike legyen.

– Most hízelegni próbál?

– Csak egy kicsit. Na, fel a fejjel! Hol járt tegnap?

Agatha beszámolt neki a Trevorral folytatott beszélgetésről.

– Még mindig őt gyanúsítja? – kérdezte Charles.

– Vicces, de most már nem szívesen gondolok erre. Rémes történet. Szegény Maggie. Meg ez a kesztyűmánia. Egyfolytában Trevor első felesége járt az eszemben, meg hogy darabokra hullott egy szépen elrendezett élet.

– Az emberek azt hiszik, csak a görögöknél meg Shakespeare-nél létezik tragédia, de jegyezze meg, Aggie, a tragédia az angol külvárosokban is ugyanúgy jelen van.

– Én továbbra is úgy vélem, hogy Trevor tette – mondta Agatha –, szerintem hamarosan összeroppan és vallani fog.

– És maga akar lenni a gyóntatója?

– Már nem, Charles. Tele a hócipőm az egésszel.

– Nagyon helyes. Ugorjunk be a Dome-ba, ússzunk egyet a medencében, aztán megebédelünk. Ne is törődjünk

velük többet.

– Na és a sajtó? – kérdezte Agatha.

– Nem engedhetjük, hogy a sajtó vezényelje az életünket. „Nem nyilatkozunk”, és bájos mosollyal lepattintjuk őket. Fel a fejjel. Az az érzésem, hogy nemsokára túl leszünk az egészen.

HÉT

FURCSÁNAK TÚNT, hogy csak úgy elmennek úszni, mintha mi sem történt volna, mintha átlagos turisták lennének Charlesszal. Meleg, párás nap volt, épp, mint akkor, amikor Agatha a szigetre érkezett.

Legalább időközben egészséges barnaságot szerzett, így csupán egy leheletnyi rúzszt kellett feltennie.

– Most is kellemesen meleg még a víz? – kérdezte.

– Nem hiszem – felelte Charles. – Viszont felfrissül tőle az ember.

A szálloda recepcióján megváltották a jegyeket a medencéhez. Amikor kiléptek a napsütésbe, az első, amit Agatha észrevett, a bár egyik asztalánál üdögélő Olivia, George, Trevor és Angus társasága volt.

– Rájuk se bagózzon – mondta Charles kedélyesen.

Csakhogy miután átöltöztek, az útjuk éppen a kis csapat mellett vezetett el. Charles úgy vonult el mellettük, hogy oda se nézett, Agatha azonban megpróbálkozott egy bátortalan mosollyal, és fagyos pillantásokat kapott cserébe.

A víz csaknem hideg volt, de ha már benne volt az ember, egész kellemes lett. Agatha erőteljesen úszott körbe-körbe, és próbált nem gondolni a bárban ülőkre. Charles odakiáltotta neki, hogy ő inkább a tengerben úszna. Agatha visszaintegetett, és azt mondta, ő marad a medencében.

Aztán, amint kiemelkedett a vízből, George

Debenhammel találta magát szemközt. A férfi a jelek szerint Agathára várt.

– Mi a véleménye a legutóbbi fejleményről? – kérdezte George.

Agatha leült mellé.

– Úgy összezavart és megrémisztett a dolog, hogy még csak gondolni se akarok rá.

– Bárcsak otthon lennénk már – mondta George. – Egy örült szaladgál itt szabadlábbon.

– Ön szerint közülünk tette valaki, vagy egy helyi futóbolond? – kérdezte Agatha.

– Biztos, hogy valami helybéli – mondta George. – Nem lehet közülünk való.

– Trevor eléggé vehemens – kockáztatta meg Agatha.

– Igen, de ez érthető, a felesége halála kikészítette. Szerintem valaki azon ügyködik, hogy mindnyájunkkal végezzen.

– Trevortól tudom, hogy a fia, Wayne nehezményezte, hogy elvált az anyjától, aki öngyilkosságot követett el – mondta Agatha. – Neki alapos oka lenne rá, hogy gyűlölje Rose-t.

– Erre nyilván a rendőrség is gondolt.

– Ha Trevor elmondta nekik – mutatott rá Agatha. Habozott, majd tétován megjegyezte: – Meglepett, amikor ön és a felesége összebarátkozott Rose társaságával. Azt gondoltam volna, hogy önök más körökben mozognak. A sétahajókázáson ezt világossá is tették.

– Ha az ember nyaral, ne pöffeszkedjen – hangzott a homályos felelet. – Akkor jó mókának tűnt, hogy

összemelegedjünk. Aztán a történetek után csak nem hagyhattuk faképnél Trevort és Angust.

– Régóta házasok Olivával? – kérdezte Agatha.

– Hosszú évek óta.

– Hogy ismerkedtek meg?

– Egy londoni estélyen. A húszas éveim elején jártam.

Akkor végeztem az egyetemen, Olivia pedig ápolónőnek készült. Első látásra egymásba szerettünk.

– Na és Harry?

– Ő a család barátja, nagyon jó barátunk.

– Nem volt furcsa, hogy Harry váratlanul le akart menni a strandra? Nem tűnt zaklatottnak?

– Nem, inkább nagyon is jól érezte magát, feldobott volt, és boldog. Felhívtam rá a figyelmét, hogy a kocsiban hagytuk az úszódresszeket, mire azt mondta, szereti a tengert, és csak sétál egyet a parton.

– Gondolja, hogy esetleg találkája volt valakivel? – kérdezte Agatha.

– Senkit sem ismert rajtunk kívül. Nem beszélt senkivel, akiről tudomásom lenne. Állandóan együtt voltunk.

Agatha habozott, majd megkérdezte:

– Egyszer sem elégelte meg, hogy Harry folyton magukon lóg? Mármint itt, a nyaraláson. Nem lett volna jobb, ha Harry otthon marad?

– Harry fizette ezt a nyaralást. Igen nagyvonalú volt.

Ez George adósságait juttatta Agatha eszébe. Szeretett volna rákérdezni, hogy Rose kecsegtette-e őt valaha pénzzel, de inkább mégsem kérdezte meg.

– Azt hiszem, nem tehetünk egyebet – folytatta

türelmetlenül a férfi –, mint hogy várunk, míg a fafejű rendőrök úgy nem döntenek, hogy elengednek bennünket.

– Nem hinném, hogy fafejűek volnának – mondta Agatha komótosan. – Szerintem Pamir nagyon is alapos.

– A kérdései nem vezetnek sehová. Elegem van a kérdésekből. A hotel legalább az újságírókat távol tartja. Ma délelőtt azért nincsenek itt, mert Pamir sajtótájékoztatót tart Nicosiában.

Megjelent Charles, és kérdő arckifejezéssel tekintett rájuk.

– Igyon egyet velünk – mondta George felnézve.

Íme, egy újabb rejtély, gondolta Agatha, miközben követték George-ot a bárba. Charles durván inzultálta, Agatha irritálta őket, s ők ennek dacára továbbra is barátságosak azon a furcsa módon, ahogy Trevorral és Angusszal is azok.

Olivia fürdőruha helyett napozóruhát viselt. Fürgén mozgó ujjakkal éppen pulóvert kötött.

– Nem hoztam meleg ruhát – mondta Agathának. – Vettem fonalat, hogy kössek magamnak egy pulóvert. Azon morfondíroztunk, hogy el kéne menni a brit kirendeltségre, és a segítségüket kérni, hogy hazamehessünk.

– Ők is csak azt mondanák, hogy maradnunk kell, amíg fény nem derül a gyilkosságokra.

Olivia abbahagyta a kötögetést. Most először elveszettnek és szánandónak látszott.

– Szerintem soha az életben nem jönnek rá, ki tette. Évekre itt ragadunk.

– Már nem tartóztathatnak sokáig – mondta Charles.

Angus így szólt:

– Szegény, öreg Harry. Tegnap jobb formában volt, mint valaha.

– Elképesztő, hogy nem vették őt észre a parton – mondta Charles.

– Mi egy sétáló alakot kerestünk – fejtegette George. – Nem pedig olyasvalakit, aki a földön fekszik, újságpapírral az arcán. Felhívtam rá Pamir figyelmét, hogy ciprusi török lap, nem angol.

– És ő mit mondott? – kérdezte Agatha.

– Hogy bármelyikünk kivehette a strandon elhelyezett szemetesekből, és letakarhatta vele Harryt – mondta Olivia.

– Le fogok égni. Felszaladok a szobámba naptejért. Kísérjen el, Agatha. Női társaságra vágyom.

– Rögtön, csak átöltözöm – mondta Agatha. – Egy perc az egész.

Amikor előkerült az öltözőfülkéből, Olivia már várta. Együtt mentek vissza a szállodába. Turisták jelentkeztek be és ki, csupa nyaraló, s ami a gyilkosságot illeti, mind gyanú felett áll, gondolta Agatha.

– Bárcsak én is ilyen lennék – mondta Olivia, miközben elsétáltak a lifthez. – Hétköznapi ember. Olyasvalaki, akinek pihentető volt a nyaralása, s most gondtalanul tér haza.

Amikor megérkeztek Olivia szobájába, ő bevonult a fürdőszobába a naptejjel.

– Szolgálja ki magát, igyon egyet – kiáltott ki. – Sietek.

– Nem kérek inni – kiabálta vissza Agatha. – Így is egy életre eleget ittam ezen az úgynevezett vakáción.

Amikor Olivia végül megjelent, csontos válla csak úgy csillogott a krémtől. Kimerülten rogyott le.

– Hol van James? – kérdezte. – Van róla valami híre?

Agatha megrázta a fejét.

– Valahol Törökországban. Ez minden, amit tudok.

– Szegénykém. Vajon miért ment el az ezredes ilyen hirtelen? Csak nem Charles miatt?

– Nem, dehogy. James mindig is különc volt.

– Kicsit erős, ahogy itt hagyta magát, hogy egyedül nézzen szembe a következményekkel.

Agatha is ezen a véleményen volt, de ezt nem fogja Olivia orrára kötni.

– A férjétől tudom, hogy Harry fizette a vakációjukat – mondta Agatha. – Remélem, kényszerű maradásunk nem veri adósságba önöket. George biztosan betegre aggódja magát.

Olivia meglepetten nézett rá.

– Már miért aggódna George?

– Hát mert annyit veszített a tőzsdén.

– Micsoda? – Olivia szeme kiguvadt a döbbenettől. – Hol hallotta ezt?

– Pamir említette – mondta Agatha, mert nem akarta elárulni, miként jutott hozzá az értesüléshez. – Maga nem is tudta?

– Nem, George kezeli a pénzügyeinket. Mindig is így volt. Ez nem lehet igaz.

– Sajnálom. A rendőrség a jelek szerint alaposan lenyomozott minket.

Olivia falfehér lett. Agatha szörnyen megsajnálta, és már

bánta, hogy kinyitotta a száját.

– Harry tudta? – kérdezte Olivia.

– Azt nem tudom – mondta Agatha. – Talán mindkettőjükre hagyott valamit a végrendeletében.

– Ne mondjon ilyen szörnyűséget.

– Csak gyakorlatias vagyok.

Olivia szeme elfelhősödött.

– Hát ezért vonzódott Rose-hoz? A pénze miatt? George azt mondta róla, hogy remek társaság, hogy életvidám, és hogy undorítóan sznob voltam velük, de hát Rose rémes volt.

– Erről sem tudok nyilatkozni – mondta Agatha. – Bár ne is hoztam volna szóba a férje adósságait.

– Előbb-utóbb úgyis megtudtam volna. Istenkém, most, hogy Harry meghalt, nekünk kell majd kifizetnünk a szállodai számlát. – Beletúrt a hajába. – Képtelen vagyok gondolkozni!

Agathát furdalta a lelkiismeret. Olivianak anélkül is épp elég gondja volt, hogy most még a szállodai számlájuk kifizetése miatt is aggódnia kelljen.

– Nézze – mondta félszegen –, ha pénzsűkében vannak, esetleg kisegíthetem magukat.

– Nagyon kedves. De a rendőrség biztosan téved. George szólt volna nekem.

AMIKOR VISSZAMENTEK A MEDENCÉHEZ, Agatha sürgetőn odasúgta Charlesnak:

– Indulás.

Szerencsére a férfi időközben levette az úszódresszét.

Amikor elsétáltak, Charles megkérdezte:

– Mi a baj? Úgy fest, mint akit üldöznek.

– Véletlenül kicsúszott a számon, hogy George el van adósodva. Olivia mit sem tudott erről. Teljesen összeomlott. Miért is nem tudtam tartani a szám?! Harry fizette a nyaralásukat. Most, hogy meghalt, az ő nyakukba szakad majd az irdatlan szállodai számla. Felajánlottam, hogy kisegítem őket.

– Mi a fenének? Alig ismeri a nőt. Nem is kedveli.

– Megsajnáltam – mondta Agatha pikírten. – Nem rossz ember.

– Magát könnyű behúzni a csőbe, Aggie. Hová visz ma ebédelni?

– Annyira talán mégse könnyű. Majd eszünk a villában.

– Oké, maga győzött. Én állom az ebédet. Itt?

– Nem – mondta Agatha –, hamarosan megint itt lesz a sajtó.

– Igaz – mondta Charles. – Lépünk le. Irány Famagusta, ott majd találunk éttermet.

Agatha rábólintott az ötletre.

Így kezdődött egy meglepően kellemes nap. Töltött szőlőlevelet ettek, és ásványvízzel öblítették le egy eldugott kis étteremben a famagustai piacon, utána meg sétáltak, nézegették a boltokat, és képeslapokat vásároltak.

Vacsorára is ott maradtak, s csak utána indultak haza a hosszú, nyílegyenes úton, amely aztán felvitte őket a hegyekbe.

– NEM LÁTNI A CSILLAGOKAT – mondta Charles, miközben a

Kerínia felé kigyózó hegyi úton manőverezett. – Szerintem vihar készül.

- Nem látom, hogy villámlana – jegyezte meg Agatha.
- Akkor is érzem a közeledtét.

Amikor Charles eltekerte a kormányt, és befordultak a villa utcájába, lemondóan vették észre, hogy Pamir fekete hatósági kocsija parkol a ház előtt, egy kék fénnel villogó rendőrdzsip mögött.

- Mi az már megint? – morogta Agatha.

Charles leparkolt, kiszálltak. Pamir elébük jött.

– Az ott az ön bérelt kocsija? – kérdezte szigorúan Agathától, és odamutatott, ahol Agatha kocsija állt, valamivel lejjebb az utcán.

- Igen – felelte Agatha. – Történt valami?

- Bemehetnénk a házba?

Én ezt nem bírom már sokáig, gondolta Agatha, miközben Charles előrement.

A konyha bántóan éles világításában ültek le Pamirral szemben.

- Mikor cserélt kocsit, Mrs. Raisin?

- Tegnap este. Miért?

- Miért cserélte le a régit? Volt vele valami?

– Semmi – mondta Agatha. – Mondjon, amit akar, valaki akkor is meg akar ölni, és arra gondoltam, hogy a rendszám miatt nem ártana kocsit cserélni.

– Az ég szerelmére, ember – csattant fel Charles. – Térjen a lényegre.

– Mrs. Raisin előző kocsiját a nicosiai út mentén, a töltés lábánál találták meg. A sofőrt, aki anyaországi török volt,

holtan találták a volánnál. Ma reggel bérelte a kocsit. Tehát fel kell tennem önöknek a kérdést, hogy mit csináltak ma.

Nehézkesen végigvették a napjukat, de Agatha az Olivia iránti, merőben újszerű lojalitástól vezérelve a beszélgetésükről nem tett említést Pamirnak. Ha a sebzett, elveszett Trevorra vagy az elképedt, riadt Olivíára gondolt, furcsa kötődésfélét kezdett érezni.

A bő egyórás kihallgatás után Pamir felállt, és azt mondta:

– Átvizsgáljuk a járművet. A sofőr bűzlött az alkoholtól, tehát elképzelhető, hogy egyszerűen lesodródott az útról.

– Miért nem ezzel kezdte? – rivallt rá Agatha feldühödve.

– Abba a hitbe ringatott, hogy valaki megbabráltta a kocsit, mert azt hitte, még én használom, és éppen maga teszi ezt velem, aki megkérdőjelezi, hogy rám támadtak. De most betelt a pohár. Semmi közöm a történetekhez, se nekem, se Charlesnak. Haza akarok menni végre!

– Meglátjuk. Addig is álljanak rendelkezésünkre.

Pamir elment, Charles és Agatha meg csak meresztették egymásra a szemüket.

– Hát már sose lesz vége? – kérdezte Agatha.

– Feküdjünk le, és ne is gondoljunk rá holnapig. – Charles a szeme sarkából pislogott felé. – Tudja, Aggie, ha nem vagyok részeg, eszembe se jut felcsípni ezt az Emilyt. Nem tudom, miért csináltam.

– Én tudom – mondta Agatha. – Maga velejéig romlott.

– Na jó, bújjon be inkább az üres ágyába.

– Pontosan ezt fogom tenni, amint lemostam magamról a sót.

Agatha ráérősen fürdött, igyekezett kellemes dolgokra gondolni, és nem törődni a gyilkossággal meg a távollévő Jamesszel.

Szinte rögtön elaludt.

ARRA ÉBREDT, hogy a távolban dörög az ég. Charlesnak mégis igaza volt. Vihar közeleg. Az idegeskedés lemerítette az agyát, gondolta fogmosás közben. Halvány gőze sincs, ki ölhete meg Rose-t és Harryt, feltéve, hogy csak egy gyilkos van. A korábbi eseteknél mázlija volt, ez minden. Jól mondta James. Ezelőtt is csak hebehurgyáskodott, ráadásul közben kis hiján megölette magát, és ugyanez történik itt is.

Elfelejtí szépen a nyomozást, és igyekszik elkerülni Oliviat és társait, majd keres magának valami elfoglaltságot, hogy teljenek a napok. Tegnap jól érezte magát. A könyvek, amiket hozott, nem valami érdekesítőek. Talán neki is kötnie kéne, ahogy Olivianak, gondolta, amint eszébe villant, milyen buzgón kattogtak Olivia kötőtűi, acélhegyük csak úgy villódzott a napsütésben.

Ekkor lassan letette a fogkefét. Olivia azelőtt ápolónő volt. Rose-t és Harryt valamilyen éles eszközzel ölték meg. Ha nem kebabnyárssal, hát talán kötőtűvel, és az elkövető pontosan tudta, hová döfjön vele.

Olivia! Olivia, akinek nem volt tudomása a férje adósságairól, ezért állt olyan értetlenül az előtt, hogy Rose képes volt elbűvölni a férjét. Mindazonáltal hogyhogy nem tudott róla Olivia, hogy súlyosan el vannak adósodva? A

beléhabarodott Harry az ő korában nyilván elkészítette már a végrendeletét, amelyben – mivel se felesége, se családja nincs – valószínűleg mindenét Olivíára hagyja.

Agatha szíve majd kiugrott a helyéből.

Hogyan bizonyítsa be ezt?

Vond kérdőre a nőt, mondta egy hang.

De most nem fogom elkövetni a múltbéli hibákat. A szálloda halljába beszélek meg vele randevút, ahol sok az ember.

Felvette a szobájában lévő telefont, tárcsázta a Dome-ot, és Mrs. Debenhamet kérte.

Amikor Olivia beleszólt, Agatha azt mondta:

– Amiről a múltkor beszéltünk, Olivia. Kiállítottam magának egy csekket, ez talán kiségit. Kérem, ne mondjon nemet.

– Igazán kedves öntől – mondta Olivia lehalkított hangon.

– George nincs itt. Összekaptunk a pénz miatt, és elment, hogy járjon egyet.

– Találkozzunk a hotel bárjában – mondta Agatha. – Negyedórán belül ott vagyok.

Lement, hogy tájékoztassa Charlest, hová készül, de nem találta sehol. Eltűnődött azon, hogy hagyjon-e üzenetet, aztán úgy döntött, nincs rá idő.

Amikor elhagyta a villát, már közelebb dörgött az ég, és egy kövér esőcsepp pottyant az arcára. Mire elérte Kerinia külvárosát, már szakadt, az utat is alig lehetett látni. Agatha szabálytalanul parkolt le a szálloda előtt. Ez egyszer nyugodtan megbírságozhatják.

A sajtóról meg is feledkezett, s most idegesen pillantott

körbe az előcsarnokban, de sehol nem látott fotósokat.

Indult a bárba, és arra gondolt, hogy kéne egy magnó. Még ha Olivia gyón is, ő mivel tudja ezt bizonyítani?

De most már nem akart visszafordulni. Az volt az érzése, hogy ha nem oldódik meg ez az ügy, akkor hónapokra Észak-Cipruson ragad.

Olivia nem volt a bárban. Agatha kávét rendelt két személyre. És várt. Tíz perccel később, amikor már éppen fel akart telefonálni Olivia szobájába, a nő belépett.

– Üljön le – mondta Agatha –, és igyék egy kis kávét. – Körülnézett. Kicsivel odább ketten kávéztak, a pincérek a süteményeket rendezgették a hűtőpulton.

– Ez nagyon kedves öntől, Agatha – mondta Olivia oly őszintén, hogy Agatha arra jutott, bizonyára kapitálisat tévedett. E pillanatban villámlás vont a fényárba a termet, és kint, a folyosón felsikoltott valaki. Aztán a megdördülő ég megreszkettette a szállodát. Eső zúdult az ablakokra.

Agathának az a bizonytalan érzése támadt, hogy jobb lesz, ha kiállítja azt a csekket, és elfelejti az egészet. Valami mégis azt mondatta vele:

– Ma nem hozta a kötését, Olivia?

– A szobámban hagytam – felelte Olivia. – George ideges, ha kötök. Azt mondja, Madame Defarge jut rólam eszébe.

Ekkor Agatha végre nekibátorodott. Soha nem bocsátaná meg magának, ha nem próbálja meg.

Csendesen megszólalt:

– Jobb, ha kiadja magából, Olivia. Ezzel nem lehet együtt élni.

Olivia rábámult, a kávéscsésze félúton megállt a szája előtt.

– Miről beszél, Agatha?

– A kötőtűkről, azokról a hegyes acél kötőtűkről, Olivia. Maga régen ápolónő volt. Szerintem volt egy kötőtű a táskájában aznap este, amikor elmentünk a diszkóba. Szerintem maga ölte meg Rose-t.

– Maga meghibbant – mondta Olivia, azzal dühödten lecsapta a csészéjét a csészealjra, és megragadta a táskáját.

– A rendőrséggel még nem osztottam meg a gyanúmat. De fogadok, hogy az egyik kötőtűje ki van hegyezve, és biztos, hogy nem dobta el – mondta Agatha mindenre elszántan.

Olivia lassan leült. Megint villámlott, újból megdördült az ég.

Olivia csak bámulta Agathát.

– Miért? – kérdezte Agatha. – Rose-zal az csak ártalmatlan flört volt, és azt az egyetlen alkalmat leszámítva, amikor láttam őket az öbölben diskurálni, igazán semmi oka nem volt a féltékenységre.

– Maga nem volt velünk aznap, amikor kimentünk az Othello-toronyhoz – mondta Olivia fáradtan, és a kezébe temette az arcát. – Rose testesítette meg mindazt, amit gyűlölök: közönséges volt, durva és tolakodó. George jókat derült minden gügye megjegyzésén, ám ez még nem minden. Amikor aznap este lefekvéshez készülődtünk, George egyszer csak azzal állt elő, hogy friss levegőt akar szívni. Mondtam neki, hogy elkísérem, mire rám förmedt,

hogy egyedül akar lenni. Vártam egy-két percet, aztán követtem. A kikötő felé iparkodott, és egyszer sem nézett hátra, így nem vesztettem szem elől. Elment egészen a végéig, túl a halvendéglőkön, s ott befordult arra az útra, amelyik hátulról vezet fel a városba. Egy lélek sem járt arra, így csak lassan követtem, végig takarásban. Az út elkanyarodik jobbra, de bal kéz felé van egy sötét bozótos. A hangjukat előbb hallottam meg, mint megpillantottam volna őket. Rose a falnak dőlt, a szoknyája felhúзва, és éppen közösültek az én George-ommal. Undorító volt.

– Mit mondtak, amikor tetten érte őket? – kérdezte Agatha.

– Nem mentem oda. És a férjemnek se mondtam semmit, amikor hazajött. Attól féltem, hogy elhagy. Látja, hazudtam magának. Mindvégig tisztában voltam vele, hogy súlyos pénzügyi nehézségeink vannak. Maga csak azért döbbentett meg, mert Pamir nem mondott nekem semmit, ezért azt hittem, hogy a rendőrség nem tud az adósságainkról. Tudtam, hogy az a lotyó feltehetően el akarja venni a férjemet, pusztán azért, hogy bosszantson. Gyűlölöm a fajtáját is. Mit szóltak volna a barátaink? Micsoda szégyen lett volna! Kihegyeztem a kötőtűt, beraktam a táskámba, és csak az alkalomra vártam. A diszkóban érkezett. Nem éreztem semmit, mindössze végtelen megkönnyebbülést, hogy az a nő nincs többé.

– George nem sejtett semmit?

– A világon semmit. Utána kifejezetten kerestem a többiek társaságát, mert tartottam a lelepleződéstől. Aztán jött maga, és nekiállt szaglászni. Tudtam, hogy Szent

Hiláron várába készülnek. Még el is mentem a lehunyt szemmel üdögélő James mellett, most képzelje el. Amikor nem sikerült megszabadulnom magától, a hegyoldalon rejtőztem el, míg lecsillapodtak a kedélyek.

– Hogy jutott be aznap éjjel a szobámba?

– Hallottam, amikor szobát foglal, elemeltem a főkulcsot a szobalány szekrényéből, aztán másnap visszatettem. Minek kellett beleavatkoznia?

– És Harryt miért? Rájött valamire?

– Az a vén bolond soha nem feltételezett volna rólam semmi rosszat. De berúgott, érzelegni kezdett, és elárulta, hogy mindenét rám hagyta a végrendeletében. Rögtön felismertem a lehetőséget, hogy ezzel George meg én visszakaphatnánk a régi életünket. Szalamiszban azt mondtam Harrynek, hogy ha találkozik velem a parton, megcsókolom. Az a vén, szerelemittas hülye olyan izgalomba jött, hogy azt hittem, menten szívrohamot kap, és megspórolja nekem a fáradságot, de aztán ott volt, amikor végre sikerült leráznom a többieket. Javasoltam, hogy nyúljunk el a homokban, mintha szeretők volnánk. Aztán ledöftem, és ráborítottam az újságot az arcára. Nem, a kötőtű nincs a szobámban. Eltemettem a homokba.

– De hát akár kölcsön is kérhetett volna Harrytől. Ő biztos nem mondott volna nemet.

– A férjemnek nincs tudomása róla, hogy egy ideje már tisztában vagyok a pénzügyi gondjainkkal. George úriember, van tartása. Nagyon megharagudna, ha pénzt fogadnék el egy barátunktól, mert ő maga tehetetlen. Maga nem érthet minket, Agatha. Más világból valók vagyunk.

– Az önök világában a férje Rose-t keféli, mert a pénzére utazik. Micsoda úriember! Hagyjuk ezt, Olivia. Mi ütött magába, hogy értelmes nő léteére ilyen irtózatos dologra vetemedett?

– Maga nem tudja, mi a szerelem – gúnyolódott Olivia. – Láttam, hogyan teper James után, akár a gazdája simogatására ácsingózó kiskutya. Én szeretem a férjem. Az életem semmi volna nélküle. Az ilyen Rose-félék feláldozhatók.

– Jobb lesz, ha bemegyünk a rendőrségre – hangoztatta Agatha. – Elkísérem.

– Az tetszene magának, ugye, kedveském? Szeretne megdicsőülni. „A rettenthetetlen Agatha megfejti a rejtélyt, amikor a rendőrség csak a fejét kapkodja.” De ebből nem eszik.

– Csak nem fog nyílt színen ledöfni a kötőtűjével? – kérdezte Agatha. – Emberek vannak körülöttünk.

– Gondolja, hogy itt hagynám George-ot a székenben, hogy egy gyilkos a felesége? Nincs bizonyítéka, és nem is lesz soha!

Olivia hirtelen felpattant, és a táskáját az asztalon hagyva kiinalt a bárból. Agatha csak egy pillanatra bémult meg, aztán máris felugrott, és utánairamodott. Olivia az úszómedence felé igyekezett. Agatha az esőben alig látva loholt a nyomában.

Olivia megkerülte a medencét, és bevetette magát a háborgó tengerbe.

– Olivia! – sikoltotta Agatha.

Odafutott a peremhez, leguggolt, és próbálta átfúrni a

tekintetét az esőfüggönyön. Két gigászi hullám között felbukkant Olivia feje, azután a nő nekilóduló karcsapásokkal távolodni kezdett a parttól.

Agatha egyre csak sikoltzott, de a mennydörgés elnyomta a hangját.

Homályos napfénypászma derengett át egy pillanatra a komor felhőrétegen, és Agatha meglátta Olivia fejét, amint kibukkan egy hullámból, majd eltűnik.

Agatha sarkon fordult, és segítségért kiáltozva rohant vissza a szállodába.

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB már pokrócba burkolódzva ült az igazgató irodájában, amikor Pamir belépett. A felügyelő egy pillanatig csak állt és nézett rá, majd így szólt:

– Semmi nyoma a nőnek. Újfent megkérdezem, Mrs. Raisin: miért nem értesített minket?

– Mondtam már! Mert nem volt bizonyítékom!

– Most viszont, hála önnek, semmilyen bizonyítékunk sincs, kizárólag az ön szava.

– Nem hiheti, hogy jókedvében ölte vízbe magát!

– Ezt megint csak ön állítja. Be is lökhette a vízbe.

– Ne butáskodjon már. A pincérek látták kirohanni a bárból.

– Lehet, hogy ön elől futott. Nincs bizonyítékunk, Mrs. Raisin.

Agatha hirtelen felült, szeme tűzben égett.

– Tudom már. Olivia azt mondta, hogy amikor ledöfte Harryt, utána elásta a kötőtűt a parti homokba.

– Itt várjon – mondta kurtán a felügyelő, és kiment.

Negyedórával később befutott Charles.

– Alig tudtam bejutni magához, Aggie, úgy néz ki, hogy ön az első számú gyanúsított. Mi folyik itt?

Agatha elmesélte, hogy fény gyúlt az agyában, és megvádolta Olivíát, aki bevallotta a gyilkosságokat, aztán a tengerbe vetette magát.

– Miért nem várt meg? – kérdezte Charles. – Csak a benzinkútnál voltam tankolni.

– Honnét tudhattam volna? – siránkozott Agatha. – Ahogy ismerem magát, inkább arra gondolhattam, hogy megint valami női turistát igyekeznek becsábítani az ágyába.

– Ez csúnya volt. De megbocsátok magának, mert bizonyára sokkos állapotban van. Pamir váltig állítja, hogy nincs bizonyíték.

– Olivia elásta a kötőtűt, amit Harry megöléséhez használt a szalamiszi tengerparton. Remélem, megtalálják ebben a viharban. És remélem, rajta lesznek az ujjlenyomatai, különben ezek azt fogják mondani, hogy én tettem, és Olivíára próbálom terelni a gyanút.

Újból megjelent Pamir, és Agatha reménykedve tekintett fel.

– Megtalálták a kötőtűt?

– Elmehet.

– Hogyhogy? – csillant fel Agatha szeme. – Találtak valamit?

– A távollétükben többször is átkutattuk a szobáikat – mondta Pamir leülve –, de nem találtunk semmit.

– Nálam nem kutattak – mondta Agatha.

– De igen, a villát is átfésültük, amikor maga nem volt ott.

– És találtak valamit Olivia ellen? Találniuk kellett, másképp nem engednék el.

– Megtaláltuk a kötőtűt.

– A kihegyezett kötőtűt. Tudtam én! – kiáltott fel Agatha. – De hát hogy találták meg? Hol? Nem értem, hisz csak le kellett volna törölgetnie, és bárhol eldobhatta volna a szigeten.

– Szerencsénk, hogy nem tette. Az egyik éles szemű emberem szúrta ki. Még egyszer utoljára visszamentünk, hogy átkutassuk a nő szobáját. Elhíheti, hogy mindent ízekre szedtünk. Aztán az egyik emberem észrevett egy fehér göböt a mennyezeti vakolaton lévő folton. Tudtunk a beázásfoltról. A fenti lakó kádjából kifolyt a víz, és eláztatta a mennyezetet. Az emberem lekapirgálta a göböt, és kimélyítette. Amíg még nedves volt a vakolat, a nő egyszerűen belenyomta a kötőtűt a plafonba. Hegyes volt a vége, így aztán könnyen bement. Majd vásárolt egy kevés vakolatot a barkácsboltban, és betapasztotta a lyukat.

Agatha levegő után kapkodott.

– Csoda, hogy később nem szedte ki és nem hajította a tengerbe.

– Miért tette volna? Ha kipiszkálja, miután a vakolat már megszilárdult, azzal csak felhívja rá a figyelmünket, feltételezve, hogy vagyunk olyan okosak, hogy rá gyanakszunk.

– Vagyis hogy én voltam olyan okos, hogy rá gyanakodjam – mondta Agatha.

– George hogy fogadta? – kérdezte Charles.

– Kiborult. Azt mondja, ha Rose ma is élne, saját kezűleg

végezne vele. Úgy tűnik, a nő azzal áltatta, hogy kisegítő anyagilag. George nem szívesen szeretkezett vele, de nagyon kellett neki a pénz. Kiderült, hogy előbb Harry Tembletonhoz fordult, de Harry azt mondta, hogy ő csak Mrs. Debenhamnek hajlandó adni, és George nem akarta, hogy Olivia tudjon a dolgról. Harry felajánlotta, hogy helyette elviszi őket vakációzni. George szerint Rose ígéretet tett neki, hogy megkapja tőle a pénzt, amint visszatérnek Angliába. Azt mondta, hogy Olivianak úgy három évvel ezelőtt teljes idegösszeomlása volt. George azért nem említette neki az adósságokat, nehogy az asszony visszaessen.

– Muszáj feltennem a legesleglényegesebb kérdést – mondta Charles. – Tényleg elmehetünk?

– Önnek még be kell fáradnia a kapitányságra vallomástételre, Mrs. Raisin. Ha aláírta a vallomását, utána szabadon távozhat.

Agatha szorosra húzta a pokrócot még mindig nedves ruháján.

– Nem is köszöni meg, hogy megoldottam magának az ügyet? – kérdezte.

– Biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb mi is eljutottunk volna a megoldásig – mondta Pamir. – Mely esetben Mrs. Debenham még mindig életben lenne, hogy a bíróság előtt feleljen a tettéért. Nem, nem vagyok hálás magának.

– Hát, akkor én most visszamegyek a villába, és veszek egy forró fürdőt – mondta Agatha. – Gondolom, engedélyezi.

– Menjen, ne is lássam!

Agatha beült az autójába, míg Charles elment az övéért. Cigarettára gyújtott. A viharfelhők már elvonulóban voltak, de a tenger felől jeges szél fújt.

A VILLÁBAN AGATHA megfürdött és átöltözött. Épp akkor ment le a földszintre, amikor megszólalt a telefon.

– Felveszem – kiáltotta a konyhában motoszkáló Charlesnak.

Miközben azon tűnődött, bölcs dolog volt-e felvenni, hisz lehet, hogy valami újságíró hívja, Agatha tétován beleszólt:

– Igen?

– Agatha – hallotta James hangját.

Agatha letottyant a telefon melletti székbe.

– James – mondta erőtlenül. – Merre vagy?

– Törökországban. Isztambulban.

– Találtál már valami bizonyítékot Musztafa ellen?

– Végül is nem volt rá szükség. Mire a nyomára bukkantam Isztambulban, már halott volt, lelőtte a török maffia.

– Miért? Tényleg kábítószerüzér volt?

– Tartozott a török maffiának egy drogszállítmányért, és az a félnótás érvénytelen csekkkel fizetett nekik, erre lepuffantották. Nálad mi újság?

Agatha mindent elmesélt, és azzal fejezte be:

– Hogy hagyhattál magamra ebben a zűrzavarban, James?

– Tudsz te vigyázni magadra, Agatha. Amellett fontosabbnak tűnt egyetlen gyilkos helyett olyasvalakit elkapni, aki ezrek életét dönti romba a kábítószerrel.

– De hát csak úgy elmentél. Pedig tudtad, hogy kétszer is az életemre törtek.

Az ezredes hangja ellágyult.

– Igazad van, Agatha. Nem volt szép tőlem. Pár nap múlva visszamegyek, és megvívom a csatámat a rendőrökkel.

– Jaj, James – mondta Agatha megenyhülve.

Charles sétált be a nappaliba, és tiszta, messzehordó hangján így szólt:

– Javaslom, drága, hogy ebédeljünk meg, aztán bújjunk ágyba.

Agatha haragosan elhessegette, de a baj már megtörtént.

– Ez ki volt? – kérdezte James.

– Charles – mondta Agatha bágyadtan.

– Örülök, hogy így vigyáznak rád – mondta James élesen. – Rám már nincs is szükséged.

Azzal lecsapta.

NYOLC

MÁSNAP AGATHA ÉS CHARLES átverekedte magát a rendőrkapitányság elé gyűlt újságírófalkán.

Agatha rettegett a George-dzsál való találkozástól, ám ezúttal csak ő és Charles volt a váróban.

Pamir helyett egy másik detektív vette fel Agatha vallomását. Utána Agatha megkérdezte:

– Megtalálták már Mrs. Debenham tetemét?

– Igen, megtalálták Mrs. Debenhamet élve, illetve alig élt már. Remek úszó lehetett. Többször is megpróbálták újraéleszteni, de a nicosiai kórházba vezető úton meghalt.

Ezek szerint mégsem a fulladás, hanem a menekülés lehetett a célja, gondolta Agatha. Kiment az épületből, és megvárta Charlest. Neki úgyszincs sok közlendője, mindössze annyi, hogy nem találta Agathát, és a keresésére indult. Végül Charles is kijött.

– Indulhatunk?

– Indulhatunk – visszhangozta Agatha. – Irány a légitársaság irodája, foglaljunk helyet haza. Nekem nyitott jegyem van, hát magának?

– Nekem is.

A Cyprus Turkish Airlines Szeráj Hotel melletti irodájában senki nem akadt, aki beszélt volna angolul, ezért kénytelenek voltak átmenni az út túloldalán található utazási irodába.

– Holnap? – kérdezte Charles.

De Agatha még nem adta fel a reményt. James egy-két napot mondott. Ma hétfő van.

– Inkább szombaton – jelentette ki.

– Szombaton! – kiáltott fel Charles. – Ne haragudjon, Aggie, de én holnap hazamegyek.

– Ahogy tetszik – mondta Agatha fahangon.

Charles habozott. Majd helyet foglalt magának másnapra.

– Velem kéne jönnie – mondta, Agatha azonban hajthatatlan volt. Már a fejébe vette, hogy James visszatér.

Odakint nagy, viharos felhők úsztak el Nicosia vörös háztetői felett. A villához vezető úton az ügryől beszélgettek. Aztán Charles elment csomagolni.

Agatha észrevette, hogy James távozása óta igencsak felgyűlt a házban a por, és a padlóra is ráférne egy felmosás.

A nap fennmaradó részét bősztakarítással töltötte, csak egy szendvics meg egy kávé erejéig állt meg, aztán még egyszer azért, hogy ránézzen Charlesra, aki mélyen aludt a szobájában.

Agatha próbálta leküzdeni az elkeserítő gondolatot, hogy hiába várja Jamest, s hogy jobban tenné, ha Charlesszal együtt hazautazna.

Aztán megjelent Charles, és felvetette, hogy még egyszer utoljára menjenek el valahová vacsorázni.

– Láttam egy étterem hirdetését az út mentén, úgy hívják: „Rita a sziklákon” – mondta Charles. – Izgalmasan hangzik.

A parton hajtottak nyugat felé Laptán át, és meg is találták az éttermet, az úszómedencés kertvendéglőt, tele brit vendéggel. Rita, a megnyerő középkorú angol nő,

személyesen járt asztalról asztalra, hogy üdvözölje a barátait.

– Szóval, megtalálták Olivíát – mondta Agatha zordan. Charles ideges pillantást vetett rá. Alaposan kivesézték már a témát, Agatha mégis minduntalan visszatért rá, mintha még semmit sem mondott volna róla. Charles elhatározta, hogy megpróbálja felvidítani.

– Hát igen – mondta. – Talán ki akart úszni a partra, hogy aztán lefizessen valakit, aki elviszi a kontinensre, és ily módon lekörözze Jamest.

– Kész csoda, hogy megtalálták azt a kötőtűt – mondta Agatha. – El is dobhatta volna valahol, ahol soha nem lelnek rá.

– Ezt már mondta. Ugye, nem fog itt összeomlani nekem? Felejtse el a gyilkosságot és Olivíát. Most úgy beszélek magához, Aggie, mintha az apja lennék.

– Ahhoz maga túl fiatal, Charles.

– Komolyra fordítva a szót: ne loholjon többé James után. Csak az idejét és az energiáját fecsérli, s a végén újból megsebzí magát.

– Az az én dolgom.

– Maga vont be engem a dolgaiba ezen az utazáson, Aggie. Ne képzelje, hogy James őszintén szereti magát. Ha valóban szeretné, semmi pénzért nem ment volna Törökországba, és nem hagyta volna itt.

– James azt hitte, hogy már nem vagyok egyedül, mert itt van nekem maga – mondta Agatha.

– Na látja! – bökött felé a villájával Charles. – Máris mentségeket keres neki.

– Azt mondta, hogy egy-két nap múlva jön – nyakaskodott Agatha.

– Feladom. Legalább volt néhány közös kalandunk. Egy szép napon sikítva fogok visszagondolni erre.

A szomszédos asztalnál zajos angol csoport gyakorolta töröknyelv-tudását. A hangzavar lehetetlenné tette, hogy Charles és Agatha folytassa a diskurzust. Úgy döntöttek, hogy inkább otthon kávéznak, kérték a számlát, amit Charles Agathával fizettetett ki, azután távoztak.

A villában kávét ittak, és a Cadfael-sorozatot nézték a helyi televízióadón, hál' istennek, angol nyelven, majd elmentek lefeküdni. Agatha szólta Charlesnak, hogy reggel nyugodtan hagyja ott az Atlantic Cars előtt a bérelt kocsiját, ő majd kiviszi a reptérre.

– Egy utolsó éjszaka, kedves? – tett egy próbát Charles, amikor felballagtak a lépcsőn.

– Nem – vágta rá Agatha, képzeletben Jamest látva, aki az éjszaka közepén toppan be, és együtt találja őket az ágyban.

– Hát, nem mondhatom, hogy nem tudja, mit veszít, mert tudja.

– Öreg vagyok én magához, Charles.

– Nekem nem tűnt fel.

– Ez kedves. Akkor reggel.

Agatha nyugtalanul aludt. Valamikor az éjszaka folyamán egy kocsi hajtott ki az útra, mire Agatha azonnal kipattant az ágyból, lerobogott a lépcsőn, és feltépte az ajtót. De csak egy késői látogató távozott valamelyik szomszédától.

KORA HAJNALBAN KIMTTE CHARLEST a reptérre. Charles, mielőtt áthaladt a biztonsági ellenőrzésen, hátrafordult, és azt mondta:

- Még látjuk egymást, Aggie.
- Nem kétlem – mondta Agatha.
- Nem kapok búcsúcsókot?

Agatha megölelte, megcsókolta. Charles elment, de a biztonsági kapuból még visszanézett.

– Ő nem érdemli meg magát, Aggie – mondta, mielőtt eltűnt.

Charles távozásával újból feltámadt a remény Agatha kebelében. James jönni fog, megbeszéli a dolgokat, és a következő napokban, mivel már nem borítja be őket a gyilkosságok árnya, közelebb kerülnek majd egymáshoz.

A következő két napon a legcsinosabb ruháit öltötte fel, gondosan kifestette magát, és várt; valahányszor kocsihangot hallott, lélekszakadva rontott ki a villából.

Csütörtökön arra jutott, hogy ha kényelmes pólót vesz fel sorttal, és nem bajlódik a sminkeléssel, James biztosan jönni fog. Így telt el a csütörtök, majd a péntek is.

Agatha komótosan, nehéz szível csomagolt. Elhajtott Bilal mosodájához, és szólt a férfinak, hogy úton a reptérre az ő házában hagyná a kulcsokat, ha megadja a címét, s hogy James hamarosan minden bizonnyal megérkezik.

- Hát önt látjuk még valaha? – kérdezte Bilal.
- Még az is lehet – mondta Agatha.

Búcsút vett Bilaltól, és visszahajtott a villához. Napsütéses nap volt, de már hűvösebb volt a levegő.

Agatha próbált nem gondolni Jamesre, és a

csomagolásra összpontosítani. Ráfért volna, hogy utoljára még egyen egy jót valahol, de nem bírta rávenni magát, hogy elhagyja a házat.

ÉS FELVIRRADT AZ INDULÁS NAPJA. Agatha lassan vezetett a reptér felé, miközben egyre csak a szembejövő bérelt kocsik vezetőinek arcát fürkészte, még mindig abban a reményben, hogy megpillanthatja Jamest.

Még a repülőtéren is az utasok arcát pásztázta, hátha James csodával határos módon éppen most érkezik meg.

Csak az útlevel-ellenőrzésen átjutva adta fel végérvényesen a reményt, és tudta, hogy már semmi sem lesz ugyanolyan, ha az ezredes visszatér Carselyba. Agatha soha nem fogja megbocsátani neki, hogy elhagyta.

Valami stanstedi gépeltérítés miatt két órával később indult a gép. Eljutottak Isztambulig, ahol négyórás várakozásra kényszerültek az átszállásnál, ráadásul nem volt hangosbeszélő. Időről időre megjelent egy repülőtéri alkalmazott, és törökül kiabált az utasoknak, Agatha pedig kénytelen volt megkérni az egyik utast, hogy fordítson neki. Előbb a Heathrow volt az úti céljuk, aztán Gatwick, majd bejelentették, hogy mégis Stanstedben fognak leszállni.

Charterjáráttal mentek, és Agatha hol elszenderedett, hol felriadt, álmában Trevor rózsaszín, feldúlt képét látta, meg Olivia feje búbját, ahogy kiemelkedik az irtóztató hullámok közül.

Utoljára arra ébredt, hogy már ereszkedésbe kezdtek a sivár, esős Essex fölött.

Megkereste a kocsiját a parkolóban, és indult haza, haza

Carselyba. Mindjárt könnyebb lett a szíve, ahogy beért Chipping Nortonba, és továbbhajtott Moreton-in-Marsh irányába.

Ez már a Carselyba vezető út, a szél és az eső tarka leveleket sodort eléje az útra.

Amikor befordult az otthona utcájába, tekintete azonnal James házára vándorolt, hátha füstöt lát előkígyózni a kéményből, de a ház csukott, sötét, üres képet nyújtott.

Amikor belépett a házába, Hodge és Boswell, a macskái feltápáskodtak és elébe jöttek, hogy üdvözljék. A bejárónője mondta, hogy jobb lesz a cicáknak a megszokott, otthoni környezetben, s majd ő jár át naponta etetni őket.

Agatha borzasztóan egyedül érezte magát. Rádöbrent, hogy hiányzik neki Charles, aki nem követelt tőle semmit, és állandó társa volt.

Csöngettek, és az első botor gondolata az volt: James! De persze tudta, hogy ő nem lehet.

Ajtót nyitott, és a lelkész nejét, Mrs. Bloxbyt pillantotta meg, aki lábast szorongatott a kezében.

– A madarak csiripelték, hogy visszajöttél – mondta Mrs. Bloxby –, úgyhogy hoztam neked egy kis ragut. Most biztos nem állnál neki főzőcskézni.

– Gyere beljebb – mondta Agatha hálatelten. – Rémes napom volt.

Újból csöngettek. Ezúttal Miss Simms, a leányanya, Carsely nőegyletének titkárnője érkezett magas sarkúban billegve, tortával a kezében.

– Isten hozta itthon – csicseregte.

A továbbiakban Agatha csengője percenként feldalolt, míg tele nem lett a nappalija falubeliekkel. Lelkes hallgatósága előtt belefogott kalandjainak ecsetelésébe, de arra nem tért ki, hogy James ott hagyta, csupán annyit mondott, hogy üzleti dolga akadt Törökországban.

Késő volt már, mire Mrs. Bloxby kivételével mind elmentek.

– Ezt nevezem hazatérésnek! – mondta Agatha ragyogó arccal. – Olyan jó újra itthon.

– Valami szöveget ütött a fejembe – mondta Mrs. Bloxby. – Azt mondd, Jamesnek üzleti dolga akadt. Hogy értsem ezt? Mármint annyi világos a történetedből, hogy kétszer is az életedre törtek, aztán mellékesen megjegyzed, hogy James elutazott. Hát nem aggódott érted?

Így hát Agatha elmondta az igazat, beszélt Charlesről, beszélt James ingerlékenységéről és fagyosságáról.

– Fura alak ez a James – mondta Mrs. Bloxby. – De legalább egy életre megszabadultál tőle. Megbocsáthatatlan, amit tett.

– Igazad van – mondta Agatha. – Már nem is gondolok rá.

A hetek múltával nagyon úgy nézett ki, hogy ez az igazság. Carsely beburkolta Agathát, és ez az egész észak-ciprusi mizéria rossz álomnak tetszett.

A ciprusi gyilkosságok sikeres felgöngyölítésének híre bekerült a brit sajtóba és televízióba, de Agatháról nem tettek említést.

– El nem ismert hős vagyok – mondta Bill Wongnak, aki benézett hozzá egyik nap.

– A rendőrök már csak ilyenek – mondta Bill mosolygós szemmel. – A nációjuktól függetlenül mindig elorozzák mások elől a dicsőséget.

– Nem tartogat nekem valami gyilkosságot, Bill?

– Nem. Tulajdonképpen hosszú ideje nem volt ilyen nagy nyugalom, de nem is baj. Na és mik a tervei? Valahogy nem tudom elképzelni, hogy nyugdíjas tempóra vált.

– Pedig pontosan erre vágyom. Egyébként így is végeztem egy kis nyomozást a faluban.

– Mit beszél?!

– Rájöttem, hová tette Miss Simms az olvasószemüvegét, és megtaláltam Fletcherék elkódorgott kutyáját.

– A mindenit!

– Bezony. Továbbá én kaptam azt a feladatot, hogy szervezzem meg az idősek karácsonyi ünnepségét. Ez majd lefoglal.

– Sehol egy férfi a láthatáron, Agatha?

– Az nincs – mondta Agatha kurtán. – De nem is bánom. Kinek kellene a férfiak?

– Kezdem azt hinni, hogy az összes nő ezt érzi.

– Szerelmi bánat, Bill?

– Volt egy lány, a mircesteri patikában dolgozik. Csinos kis teremtés. Jól éreztük magunkat együtt. Úgy tűnt, hogy tetszem neki. Aztán egyszer csak faképnél hagyott, most meg valami tetovált majommal jár az oxfordi úton lévő autószervezből.

– Bemutatta a lányt a szüleinek?

– Hát igen – mondta Bill.

Itt van a kutya elásva, gondolta Agatha, de nem volt szíve rámutatni, hogy Bill rettentő anyja alighanem minden reménybeli jelöltet elriaszt, ugyanis Bill imádta a szüleit.

Megcsörrent a telefon. Agatha felvette a kagylót.

– Halihó, Aggie. Itt Charles.

– Hogy s mint? – kérdezte Agatha, aki már kezdte azt hinni, hogy Charles megfeledkezett róla.

– Unottan. Menjünk el vacsorázni.

– Ki fizet?

– Én.

– Na jó – mondta Agatha barátságtalanul. – És hová menjünk?

– Stratfordban valahová. Találkozunk a belvárosban, a Marks & Spencernél.

– Nem, Charles, ha el akar vinni vacsorázni, akkor legyen itt értem nyolc órára.

– Az nekem óriási kitérő.

– Moretonban szeretnék enni – jelentette ki Agatha.

– Rendszerben van, Aggie, viszlát nyolckor.

– Ez ki volt? – kérdezte Bill.

– Sir Charles Fraith.

Bill somolyogva állapította meg magában, hogy Agatha rengeteget változott. A régi, határozatlan Agatha soha nem adta volna parancsba egy nemesnek, hogy házhoz jöjjön érte.

AGATHA ÉS CHARLES egy moretoni kocsmában evett, és a Cipruson történekről beszélgettek.

– Azon tűnődöm, mi lehet George-dzsal, Angusszal és

Trevorral – mondta Agatha.

– Engem nem érdekel – mondta Charles. – Sőt kiszaladnék a világból, ha meglátnám valamelyiket. Jamesről van már valami hír?

– Semmi.

– Szóval hiába várta, hogy megjelenjen a hercege fehér lovon, a végén egyedül maradt a trágyaszaggal?

– Maga bámulatosan érzéketlen, Charles.

– Igaz, de én ott voltam, hogy vigyázzak magára, ő meg nem. Biztos, hogy tejkaramellás pudingot akar enni, Aggie? Nem félti a vonalait?

– Elegem van a vonalaimból. Elegem van a tornából meg a szigorú diétából. Csókot dobok a karcsúságomnak, és mehet, amerre lát.

– Inkább én kérem azt a csókot.

– Moderálja magát, és egye a desszertjét!

Charles hazafuvarozta Agathát. Agatha inkább csak megszokásból, mint bármi más okból odapillantott James házára, és eltátotta a száját. Világosak voltak a földszinti ablakok, és füstölgött a kémény.

– James hazajött! – kurjantotta.

– Látom – mondta Charles, és minden további nélkül leparkolt Agatha háza előtt. – Nem hív be egy itókára, Aggie?

– Hát jó – mondta Agatha kihívón.

Kiszálltak a kocsiból. James kiállt a háza ajtajába, onnét figyelte őket.

Agatha kinyitotta a bejárati ajtót, és hangosan, jól érthetően hátraszólt Charlesnak:

– Igyekezzen, drágám.

– Megyek már, édes angyalom – felelte Charles kedélyesen.

Az ajtó bevágódott.

James Lacey jó néhány pillanatra megkövült, aztán ő is bement, és bevágta az ajtót, méghozzá olyan erővel, hogy a csapódás hangja végigdübörgött Carsely csendes utcáin, és riadt csaholásra készítetett egy juhászkutyát a falu felett húzódó hegyekben.